

Öğretmenimin Hatıra Defteri

ÖĞRETMENİNİN HATIRA DEFTERİ

An uğar; anı kalır.

ADANA İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

2022 ADANA

Bu kitap eğitim amaçlı çıkarılmıştır.

ADANA
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İmtiyaz Sahibi

Yaşar KOÇAK
İL Millî Eğitim Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Ahmet İŞİKLİ
Şube Müdürü

Hazırlayan ve Editör

Dr. M. Selcen ÇÜRÜK

Yayın Koordinatörleri

Dr. M. Selcen ÇÜRÜK
Ahmet KARYAĞDI

Yayın Kurulu

Abdullah KOCABEY Fatma BİLGİLİ KUTLUCA
Ahmet KARYAĞDI Hatice ŞENEL DEMİR
Arzu KARCI OKAN Kayahan İNCE
Asuman FIRAT Lalehan DOĞAN
Can TERLER Mehmet Ali KÜPELİ
Çağla SARIGÜL M. Selcen ÇÜRÜK
Emel GÜNAYDIN Toygun TÜRKÖZÜ

Tasarım

Toygun TÜRKÖZÜ

Kapak-Minyatür

Rahime SÖNMEZLER DEMİR

Baskı ve Ciltleme

Ekrem Yayınevi Matbaa Reklam
Sertifika No: 48053
Tepebağ Mh. 27038 Sk. No:11 Seyhan/ADANA
Tlf: +90 (322) 363 05 16 - (0.505) 825 09 12

ISBN 978-625-00-0755-6

Döşeme Mah. Mehmet Nuri Sabuncu Bul.
Hükümet Konağı Sitesi
NO:53 01130 Seyhan / Adana
Tel:(0322) 200 91 00 / (0322) 200 92 00
Fax:(0322) 200 92 99

@adana_mem

@adana_mem_arge

@Adana_Mem

@AdanaMemArge

Sunuş

Ömür, biriktirilen anılar bütünüdür. İçinde bulunulan şu an, yaşanacak bir sonraki an için bir anıdır ve herkesin anlatacağı bir anısı vardır. Yeter ki yaşanmışlıklar sözcüklere dökülsün, zihnin derinliklerinde unutulmaya terk edilmesin.

Anı yazmanın ölümün elinden bir şey kurtarmak olduğunu söyler Andre Gide. Anılarını yazarak belleğin insafına terk etmeyen, yazdıklarını paylaşarak onları canlı, dinamik ve diri tutan, okurlarının anılarına tanıklık etmesine izin veren ve bu gök kubede bir hoş sada bırakan eğitim ordumuzun neferleri öğretmenlerimize selam olsun.

Selam olsun Yunus'un "Biriktirdiğin değil, paylaştığın senindir." anlayışıyla yaşanmışlıklarından kendilerinde iz bırakanlardan, yıllarca içlerinde taşıdıklarından açık yüreklilikle bizlere kesitler sunan meslektaşlarımıza.

Farklı iklimlerde, farklı konularda, farklı uzunlukta ve farklı üslupta anılar, ama hepsi samimi hepsi gerçek. Yazılanlar bizlerin hikâyesi. Her biri ayrı bir ruha dokunur. Kiminde hüznolenir, kiminde umutlanır, kiminde tebessüm ederiz, ama hepsinde kendimizden bir parça buluruz.

Hayatlarımıza renk, mesleğimize anlamlı değerler ve güzellikler katması dileğiyle,

Hoş ve sevgiyle kalın...

Yaşar KOÇAK
Adana İl Millî Eğitim Müdürü

İçindekiler

Yazarak Tanışma	6
Hedik.....	13
Masa Lambası	16
Mutluluk.....	26
Öz Güven	33
Yaşamın Lazım	36
Bugünkü Tecrübem Olsaydı	42
Çidem.....	46
Şampiyon Kürekçi ve Göçmen Kuş.....	49
Bir Sevgi Bir Dokunuş.....	52
Belleğimden Birkaç Anı	57
- <i>Ne Ekersen Onu Biçersin</i>	58
- <i>Bilenlerle Bilmeyenler</i>	58
- <i>Acemi</i>	59
- <i>Yaşayarak Öğren</i>	59
Kuşak Farkı ve Özlem	60
Milletin Derdi Hepimizi Germeli.....	65
Anılar Arasında.....	68
- <i>Bizi Gören Birileri Var</i>	69
- <i>Çare</i>	69
Bin Düşün Bir Konuş.....	71
Yol ve Öğretmen.....	74
Fedâkar Köylü.....	79
Pasifikte Bir Ada.....	82
Anıları Yaşamak	87
Ben ve YİBO.....	92

Renklerin Dili.....	97
Her Veda Bir Merhabadır	100
Deniz Yıldızı.....	107
Benim Hikâyem	110
Vatan ve Görev Aşkı.....	118
Umut Filizleri.....	122
Işıklı Yolum	125
Hayatımın Dersi.....	132
Sözün Önemi.....	136
Sevgi Evi.....	141
Öğretmenime Mektup	145
Olağanüstü	148
Kara Çay	151
Çıkartma.....	154
Neden	158
Hayat Ağacı	162
Zümrüt.....	166
Özürsüz Anlar	170
İyi ki Erzurum	173
19 Eylül.....	176
Adnan Baba.....	180
Söylenemeyenler.....	183
İntihar	185
Yemin Törenim.....	187
İyi ki Öğretmenim.....	190

Yazarak Tanışma

Bu öğretmenliği tercih edenlerin mesleki üslubu öğren-cilik yıllarında yaşadıklarına dayanıyor sanırım. Aynen şimdi nasıl bir yetişkin olduğumuzun, bir zamanlar nasıl bir çocuk olduğumuza az çok bağlı olması misali.

Öğretmenlerin elinde not defteri bulundurduğu, sözlü notlarımızı minik deftere siyah pilot kalem ile sınıf huzurunda yazdığı, kişisel bilgilerimizin henüz e-okul denilen sanal hazineye yüklenmediği zamanlarda öğrenci olmuştum. O zamanlar hâliyle teknolojinin bu tarz nimetlerinden mahrum olan öğretmenlerimiz tanışma derslerinde bir dizi soru ile tanımaya çalışırdı bizi. Adımız, soyadımız, babamızın, annemizin isimleri, tahsilleri, varsa meslekleri, kardeş sayımız... Bu bilgileri yeni gelen her öğretmen için arkadaşlarımızın huzurunda tekrar etmek beni utandırır-dı. Çocuk aklımla ailemin tahsil durumu, meslekleri diğer arkadaşlarımızın saydıklarının yanında mahcup ederdi beni. Esasında üç aşağı beş yukarı aynıydık hepimiz ama illa ailesinin mesleğine, tahsiline gıpta edeceğimiz birileri oluyordu demek ki sınıfta. Dört çocuklu, üniversite mezunu olsa da işçi bir babanın evladı olmak fikri, şimdiki gibi gurur vermiyordu bana. Bu acı tanışma hatıraları nasıl yer ettiyse belleğimde, öğretmen olduğumda bu tarz tanışmalardan imtina ettim.

Öğrencilerim ile hem yüzeysel olmayan hem de onları incitmeyecek bir tanışma şekli buldum. Dersine ilk kez girdiğim sınıflarda önce kendimi etrafıca tanıtıyor, sonra da onların birer boş kâğıt çıkarıp tahtaya yazdığım sorulara cevap yazmalarını ve kâğıtları katlayıp masama bırakmalarını istiyordum.

Sorularda çocukların bireysel özellikleri ile ilgili kısımlar olduğu gibi ailevi kısımlar da vardı. Ben tahtaya soruları yazıp

masama oturuyor, öğrencilerin gözlerini kısarak tahtaya bakıp sorduğum sorulara yanıtlar yazmasın seyrediyordum. Soruları cevaplarırken bana: “Öğretmenim siz bu kâğıtları yalnız mı okuyacaksınız, yoksa öğretmenler odasında mı okuyacaksınız?” diye soruyorlardı. “Hayır, yalnız okuyacağım hatta okulda bile değil; eve götürüp öyle okuyacağım.” diyordum. Yazacakları her neyse benden bu teminatı aldıklarında şevkleri artıyor, daha bir gayretle yazıyorlardı.

Tanışma dersinin sonunda katlı kâğıtları çantama dolduruyor, onlara söz verdiğim gibi eve kadar da çıkarmıyordum. Eve gidince elime defterimi, kalemimi alıyor; yazılanları okurken sınıfın adını yazdığım üst başlığın altında dersime, şahsıma, çocuklara yaklaşım bakımından bana çok faydası dokunarak bu bilgileri kaydediyordum.

Akdenizli biri olarak bir güney kentinde doğudan göçüp gelmiş çocuklara öğretmenlik yapmam o kâğıtlar üzerinde yazan her bir maddenin beni ayrı ayrı şaşırtmasını açıklıyordu aslında. Kardeş sayıları, ailevi durumları, çalışma koşulları, ailelerin eğitim durumu o kadar farklıydı ki. Kendi öğrenciliğimde azıcık çekinerek söylediğim kardeş sayısı (dört) onlar için fazlasıyla olağan hatta azdı. Yavruların yazdığı o kâğıtlarda beni şaşırtan şeylerin yanında üzen, ağlatan, kızdıran bilgiler de vardı elbet. Bu yanıtların ışığında daha yakından tanıdığım bir kara yağız oğlana, hasta babasının bakımında annesine yardımcı olduğunu öğrendikten sonra ödevlerini yapamadı diye kızamadım mesela. Hatta ondan ödev bekliyorum olduğum zamanlar için kendime öfkelenim. Hayatın gerçekleri benim ideallerimden de yavruların hayallerinden de fersah fersah büyük oluyordu bazen.

Fakülteden yeni mezun; çiçeği burnunda bir öğretmen için hayat koşullarıyla, kültür baskısıyla, maddi imkânsızlıklarla hatta iklimle dahi mücadele eden ama umuduna da sıkı sıkıya bağlı öğrencilerle karşılaşmak, bendini zorlayıp yıkan bir ırmağın sonunda denize kavuşması gibiydi.

Adana'da öğretmenliğimin ikinci yılıydı. Beşinci sınıfta dersine girdiğim öğrencilere sınıf öğretmenliği etmem görevi verilmişti. Öğrencileri daha yakından tanımak için kendimce bir tanışma saati yaptım. Sorularım çocuklara garip geldi, tabii tanışma şeklim de. Ama gizemli durum onları cezbetti. Kalemim hızı düşüncelerine yetişemiyormuş gibi hızlı hızlı cevapladılar. Masamdaki kâğıt tomarını evde okumak için sabırsızlanıyordum. Eve gelince yine elime defterimi, kalemimi alıp kâğıtları önüme çıkardım. Sınıfın adını üst başlık yaptığım bir sayfa açtım: 6/I sınıfı. Çocukların yazdıklarını okumaya başladım. Hayatları bir fotokopi gibi aynıydı. Şehir dışında çalışmak zorunda olan bir baba, evde çocuklara bakan bir ya da birden fazla anne, benim kardeş sayımı gölgede bırakan kardeş sayısı... Kâğıtları okurken birinin yazdıkları dikkatimi çekti. Hayalleri o kadar netti ki... Doktor olmak istiyor, o beyaz kıyafetin kendisini nasıl heyecanlandırıldığını anlatıyordu. Doktor olsa nasıl davranacağını, neler yapacağını sayıp dökmüştü. Ama bu mutlu tablo olumsuz bir cümle ile tamamlanıyordu: "Ben bunları hayal ediyorum ama bu şartlarda okumam zor hocam." Bu cümle beynime balyoz gibi indi. Henüz tanımiyordum, akademik durumunu bilmiyordum ama ayrıntılarla bezediği bir hayali vardı ve maalesef koca bir kültür engelini tosluyordu.

Öğrencinin adını soyadını not aldım: Özgür B. idi. Ertesi gün rehber öğretmen ile bu öğrenci hakkında biraz konuştum. Oldukça zeki bir öğrenci olduğunu ama ders çalışma konusunda isteksiz olduğunu söyledi. Birkaç hafta kadar Özgür’ü gözlemledim. Tam olarak sınıf öğretmeninin anlattığı gibiydi. Klasik zeki ama zekâsını kullanmayan cinsten. Bu çocuğa yardım etmek, elinden tutmak istiyordum.

Önce bana yazdığı kâğıtta bahsettiği zevklerinin ışığında hoşuna gideceğini düşündüğüm kitaplar verdim. Kitapları belirli zamanda bitirmesini, sonra da üstüne yorumlar yapmasını istedim. Daha sonra kitapların hacmini artırırken okuma süresini kısalttım yavaş yavaş. Baktım bu sorumluluğun altından kalkıyordu, yorumları da gayet isabetliydi. Kitapların üzerine yaptığımız sohbetler de iletişimimizi kuvvetlendirmişti.

Özgür’e yardım etmenin yolu ailesini tanımaktan geçiyordu. Ev ziyareti esnasında, ailede pek çok sıkıntı olduğunu üzülerek gözlemledim: fiziki imkânsızlıklar, maddi yetersizlik, kalabalık aile öz-üvey ilişkisi. Bu çocuk hayallerine bu evde tek başına yol bulamazdı. Annesinin ağzını aradığımda okutacak fırsat ve imkân olmadığını, kimsenin onunla özel ilgilenecek zamanın olmadığını söyledi. “Liseyi okutsak bile gerisi gelmez.” dedi. Yavrucağız bu sözleri annesinin ağzından hem de öğretmene söylendiğini duyunca sanki bir kez daha hayal kırıklığı kuyusuna yuvarlandı. Çocuğu daha fazla üzmemek için konuyu kapattım. Aile eğitim adına yüzlerce bilgi sunuyor insana. Bu çocuk uyuyacak yeri zor bulurken nerede çalışacak diye düşününe düşününe ayrıldım evden. Akşam ne yapabileceğimi etraflıca düşündüm. Kafamda da kabataslak bir plan kurdum.

Ertesi gün Özgür'ü yanıma çağırđım. Kafamdaki planı özetle anlattım. Özgür dersler bittikten sonra okulda birkaç saat kalacaktı, ben bunun için ailesinden izin alacaktım. Özgür'e sınavı hazırlanması için kitap ve kaynak temin edecektim. Eksik konular için öğretmenlerden destek isteyecektim, Özgür de var gücüyle çalışacak denemelerde derece yapacaktı. Bu yıl ve gelecek yıl istediğimiz ışığı yakalarsak ailesi ile tekrar konuşup okumasına izin vermelerini, maddi konuları bizim halledebileceğimizi söyleyecektim.

Özgür, benim uzattığım bu cılız umut dalına dört elle sarıldı. Önce sınıfta sonra okulda başarıları konuşulur oldu. Denemelerde başarısı gözle görülür hâle geldi. Tam bu aşamada okul idaremize mevzuı açtım, ailesiyle konuşurken yardımcı olmalarını rica ettim. Aileden yarım ağız dahi olsa izin çıktı. Kalan zamanda da Özgür toprağına konmuş, suya doymuş bir çiçek gibi açıldı. Neşesi, enerjisi, umudu bedeninden taştı. Onunla beraber değışen pek çok arkadaşı da oldu. Mücadelesi, azmi kaderdaşlarına cesaret verdi. Öğretmen arkadaşlarım da okul idaresi de bu süreçte desteklerini esirgemedi. Varlıkları ve katkıları ile hem Özgür'ü hem de beni yüreklendirdiler. Hem Özgür'e hem de diğer arkadaşlarına yetişmeye çalışıyordum. Yorgun ve yoğun koca iki yılı devirdik beraberce.

Nihayet beklenen zaman geldi. Özgür'ün sınava girişini, sınavın sonucunu bir anne gibi kaygı, heyecan, hüzün ve umut ile bekledim. O sene (2015) genel itibarı ile sınav hayli zordu, ama çiçeğim kazanmayı başarmıştı. Civardaki en iyi liselere puanı yetiyordu. Tercih dönemi, yaz tatili olması sebebiyle yanında olamadım ama sık sık konuştuk. Eylül ayında okula döndüğü-

müzde Özgür kaydını yaptırmıştı. Sağ olsun okul idaremiz maddi konularda yardımcı olmuştu. Biz de öğretmen arkadaşlarla ufak tefek eksiklerin karşılanmasına destek olduk.

Onu yeni hayatına gönderen veda anında boynuma sarılıp söylediği sözler hâlâ kulağımda: “İyi ki bize o soruları sordunuz öğretmenim, ben asla bunları konuşmaya cesaret edemezdim.” demişti. Bazen ufacık bir davranışımız yahut sözümüz birinin hayatının akışını topyekûn değiştirebiliyor. Onun yeni hayatına açılan yol, benim tahtaya onları tanımak adına yazdığım üç beş sorunun yanıtından açılmıştı.

Özgür’ü beyaz önlüğü içinde hayal edince gözlerim doldu. Onunla gurur duyduğumu, asıl takdirin onun mücadelesine ait olduğunu söyledim. Özgür’e sımsıkı sarılırken tanıdığımızı zannettiğimiz ama avucumuzdan kayıp giden özgür kalpleri düşündüm. Onu götüren minibüsün ardından el sallarken “Tanıştığımıza memnun oldum Doktor Özgür!” diye seslendim.

Naciye BAŞPINAR YÖRÜK
Seyhan/Sakarya Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

Hedik

Değişim olumlu yönde de olsa her zaman sancılıdır. Alışılmış bir düzenden yeni bir düzene geçmek başta zor gelse de zamanla vazgeçilmez bir alışkanlık hâline dönüşecektir. İlkler hep özeldir, güzeldir ve unutulmazdır. Yıllar sonra hatırlanmak ve yüzde küçük bir tebessümüm sebebi olmak için anılarımızda yerini alıverir. Değişime maruz kaldığımız her dönem hayatımızda birer dönüm noktasıdır ve bize çok şey katar. Hayat böyle devam eder gider. İnsan nelere alışmıyor ki... Hayatımdaki dönüm noktalarından birine, kaderin rüzgârına kapılıp gittiğim ilk görev yerimdeki ilk geceme gidiyoruz şimdi.

Yıl 2011. Soğuk bir eylül gecesı. Yeni atandığım Erzurum Karaçoban İsmet İnönü Ortaokulu bahçesinde bulunan lojmanda yalnız kalıyorum. Yıllar süren üniversite ve KPSS sürecinden sonra alışmış olduğum her şeyi geride bırakıp alışılmayı bekleyen bir hayatın kollarında buldum kendimi. Bir yandan atanıp göreve başlamak için can atarken bir yandan da yeni bir coğrafya, farklı bir iklim, farklı bir kültür korkusu sarmıştı ruhumu.

Bir gece yarısı kaldığım lojmanın demir kapısı çalındı. Kapının sesi ile aynı anda atan kalbimin sesi birbirine karıştı. Yalnızdım, göreve yeni başlamıştım, lojmanda ilk gecemdi ve kimseyi tanıımıyordum. Bana gelebilecek kimse yoktu. En azından o saatte kimsenin gelme ihtimali yoktu. Önce açmak istemesem de ısrarlı vuruşlara daha fazla dayanamadım. Şehrin dışında ıssız, karanlık bir bahçeye bakan kapımı cahil cesareti ile açtım. Karşımda yedi sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu. Gecenin soğuşuna rağmen üzerinde ince, yırtık, söküük bir kazak; ayağında çorapsız bir terlik, paçaları topuklarından yukarıda kalan bir pantolon... Elinde üzeri tabakla kapanmış bir maşrapa ile öğretmene, mahalleye yeni gelen komşuya, kendilerinden farklı gördükleri bir

yabancıya bir şey getirmenin heyecanıyla parlayan gözleri içimi ısıtıverdi. Az önceki korkumdan eser kalmamıştı. Kalp atışlarım daha sakindi artık. “Hoş geldin delikanlı.” diyerek üşümüş olduğu her hâlden belli olan bu çocuğu içeriye davet ettim. Çocuk, beni anlamamış gibi elindeki maşrapayı uzattı. “Öğretmenim hedik getirdim.” diyebildi zor anladığı ve konuşabildiği Türkçesi ile. O zamanlar ben de hedik nedir bilmiyordum. Daha önce de hiç duymamıştım. “Ne?” diyebildim. Vücut dilimden anlamadığımı anlamış bir tavırla “Hedik, hedik!” dedi ve maşrapayı uzattı. Teşekkür ettim ve maşrapayı elinden aldım. Çocuk döndü gitti. Eve girdim, üzerinde kapalı olan tabağı kaldırdım. Sıcak bir buharın dağılmasının ardından sıcacık haşlanmış buğdayları gördüm. “Bunu bana neden getirmiş ki?” diye söylendim kendi kendime. Daha sonraki günler öğrendim ki bir bebek diş çıkardığında diş buğdayı kaynatılıp dağıtılmış. Buna da “hedik” denirmiş.

İnsan hayatı boyunca hep öğrenir. Öğrendikleri öğrenemediklerinin yarısına gelmeden bu dünyadan göçüp gider. Ben de tanımadığım bir yerde geçen bir yarısı kapıma gelen bu minik yürekten daha önce hiç duymadığım bir şeyi öğrenmiş oldum. Bir insanın yaşı, kariyeri ne olursa olsun bu hayatın öğrencisidir.

Aradan yıllar geçti, ben de bir kız çocuğu babası oldum. Kızımın dişleri çıktığında ben de hedik kaynatıp dağıttım. O gün bu gündür o çocuğun ışıldayan gözleri gözlerimde, getirdiği hedik kokusu burnumda, tadı damağımda...

Kenan GÜLTEKİN
Ceyhan/Arif-Hasan Bilici
İmam Hatip Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

Masa Lambası

Cocuktuk, büyümek istiyorduk. Farkındaydık, hiçbir emek karşılıksız kalmazdı.

Ben, tuttuğum evde uyandığım ilk sabah, pencereyi açtığım da karlarla örtülü çiçek açmış kayısı ağaçlarını gördüm. Tarih 1 Nisan. Şaka değil.

İdealist bir öğretmen düşünün, ama memleketinden hiç çıkmamış. Tüm okul hayatını memleketinde okumuş bir öğretmen. Hemi de Adana gibi kavurucu sıcaklarda çocuk olmuş, büyümüş hatta karı yağarken görmemiş bir öğretmen.

Derlerdi Anadolu soğuktur, karı kışı sert geçer diye. Velhasıl gelelim pencereye.

Karşımda Ayvalı'nın muhteşem dağı, zirvesi kar, yamacı kayısı ağaçları, ortasında bir dere, dere içinde meşhur alabalıkları, dere etrafında uzun kavak ağaçları... Nefis mi nefis havası... İşte sana buhurdan Anadolu.

Atandığımı öğrendiğimde ailecek çok mutlu olduk. Gün geldi, abim Mehmet ile koyulduk yola arabanın arkasında birkaç eşyayla. İstikamet Malatya'nın Darende ilçesine bağlı Ayvalı Kasabası. E vardık mı oraya. Ha unutmadan beş saatlik Darende yolu yormadı da o 30 km'lik Darende Ayvalı yolu yok mu beş saatten daha çok yordu demeden de geçemeyeceğim. Ama derler ya zor yollar cennete çıkar diye. Hah işte tam da öyle oldu. Cennet Ayvalı! Nereye gideceğiz? Tabii ki okula. Küçük şirin mi şirin bir belde. Etrafı dağlarla çevrili ortasından dere geçen muhteşem bir kasaba. Küçük yer olunca ev işi alışveriş vs. kolay hallediliyor. Hele öğretmenim dedin miydi değer hat safhada. Okulun lojmanı var ama dolu. Zaten iki hane kırk beşer metre kare. Okula beş dakika mesafeden, Hacı emmi ile anlaştık tuttuk

evi. O eksik bu eksik onu al bunu al derken dizdik evimi. Akşamına kapı zili. Hacı emmimin karısı bir tepside yemek getirmiş hem de yayık ayranı yanında. Hayatımda içtiğim en lezzetli ayran dersem yeridir.

Anamın gönderdiği halıyı sermeye geldi sıra...

Abim, tut bakim ucundan şunu, dedi. İlk gözyaşı...!

Gittiğimizde cuma idi. İşleri hafta sonu hallettik. Abim pazar günü dönecekti. Okula bakalım dediğimizde okulun bahçesinde boyu boyumu geçen çocuklar vardı. Hepsisi oturuyor, sohbet ediyorlardı.

Abim, çocuklar nasılsınız? Burada mı okuyorsunuz? diye sordu.

Çocuklar, evet deyince abim, yeni öğretmeniniz deyip beni göstermez mi... Bende bir heyecan, bir kalp çarpıntısı! Ama ne mi oldu? Bunu duyan o benden boyluca gençler, ayağa kalktı, ceketini ilikledi, ellerini karın hizalarına saygı babında üst üste koyup hoş geldiniz öğretmenim, hayırlı olsun demezler mi?

İşte dedim, İyi ki öğretmen oldum! Gördüğüm saygıyı kelimelere sığdıramam. Ben hayranca gözlerim fal taşı gibi açılmış çocukların ayaktaki duruşlarına tutulmuşken abimin dokunmasıyla kendime geldim ve:

-Hoş buldum, daha çok görüşeceğiz, kalın sağlıcakla, dedim. Dururlar mı? Tabii ki hayır!

Hemen sıralandı cümleler:

-Hocam bir şeye ihtiyacımız var mı?

-Hocam bir şey alınacaksa biz alırız.

-Hocam evi taşımadıysanız yardıma gelelim.

-Oyununuz, kömürünüz veya bizim burada tezek de yakarlar, almadıysanız getirelim idare edersiniz...

O kadar duygulandım o kadar mutlu oldum ki anlatamam.

Abime:

-Abi bu nasıl gençlik böyle, diye sorduğumda:

-E burası Anadolu kardeşim. Burada saygı var, burada değer var, burada yoku bilmek ve var etmeye çalışmak var, dedi.

Abim gitti. Kalakaldım bir başıma.

Pazartesi geldi çattı. İlk zil, ilk ders ve tanışma. Sınıfta çıt yok. On beş kişilik bir sınıf, 12. sınıf. Klasik tanışma derken kaynaştık çocuklarla. Hepsi ayrı bir güher hepsi ayrı bir hikâye. Kiminin yarası derin kiminin hayalleri.

Geçti zaman...

Bitirdik dönemi. E memleket hasreti. Tatil derken hızlıca başladı yeni dönem. Döndük kürkçü dükkanına. 9,10,11 derken aldık mı 12. sınıfı da.

Benim 6 ay önceki heyecanım bu dönemdeki 9. sınıflarda vardı. Anlamıştım bunu. Başladık derslere.

Hacer...

Çocuklar şaşkın ve istekli pür dikkat kesilmiş dinliyorlar dersi. Ön sırada bir kız dikkatimi çekti. Başını sıraya koymuş uyukluyor. Yanındaki arkadaşına uyandır dedim. Dürtükledi. Kafasını kaldırdı. Yanakları al al bir de üstüne çilli şirin mi şirin bir kız.

-Adın ne senin, dedim.

-Hacer, dedi.

-Neden dinlemiyorsun dersi, deyince mahcup bir şekilde eğdi başını öne ve özür diledi.

Hacer, derslerimde genelde ara ara uyudu. Boş durmadım tabii ki sordum arkadaşlarına. Babasını yakın zamanda kaybetmiş. Onun acısı öğretmenim dediler. Çok üstelemedim. Ama öyle mahcup öyle yaralı bir kızdı ki Hacer, ona her baktığımda yarasının ne kadar derin olduğunu hissedebiliyordum.

Sınav zamanı geldi. O hafta da uyudu derslerde Hacer. Diğer öğretmen arkadaşlarıma sorduğumda onlarda da hemen hemen öyleymiş. Bir ara doktora götürmeyi düşünmedim değil!

Velhasıl sınav kâğıtlarını okuduğumda en yüksek notu Hacer almıştı. 98. Şaşırdım. Hemen diğer notlarına baktım. Hemen hemen tüm dersleri yüksek idi. Bu nasıl olurdu? Derslerde uyuklayan biri bunu nasıl başarabildi? Kopya desem -ki aklımın ucundan geçmez- bunu yapacak biri değildi.

Ertesi günü ipe çektim. Aklım hep Hacer'deydi. Bu kız bu notları nasıl almıştı? Sabah okula vardığımda gözlerim Hacer'i arıyordu, ama Hacer yoktu. Gelmemişi. Ertesi gün de gelmedi. O hafta Hacer okula gelmedi. Müdüre sorduğumda annesinin rahatsız olduğunu, kardeşlerine bakmak zorunda olduğu için gelmediğini söyledi. Kardeşi ilkokulda okuyordu. Çarşıda gördüm ve ona müsaitseniz yarın size geçmiş olsuna geleceğim karımla dedim. Tamam öğretmenim ben anneme söyler size haber veririm dedi. Dedim ya Ayvalı küçük kasaba. Herkes herkesin nerede oturduğunu bilir. Bir saat sonra kapı çaldı. Gelen Hacer'in kardeşiydi. Öğretmenim yarına bekliyoruz gelin buyurun dedi, evi tarif etti.

Buraların âdetidir: Ne verilen tabak boş verilir ne de misafirlige eli boş gidilir. Elimiz boş gitmedik tabii. Düştük yola ayakla (burada yürüyerek gitmeye "ayakla" derler). Velhasıl var-

dık eve. Dışı sıvanmamış, tek katlı. İkinci katının sadece direkleri dökülmüş, duvarları örülmemiş bir ev. Maaile kapıda karşıladı ben ve eşimi. Bir anne, en küçüğü erkek, bir büyüğü kız ve en büyüklere öğrencim Hacer. İçeri girmek için başımı eğdim. Kapı eski ve alçak. Yerlere üstünkörü beton dökülmüş. Tek oda gibi. Oralarda evler genelde kerpiçten yapılıdır. Tezekle sıvanır. Üstünü de korumak için muşamba serilir. Bizim Adana'da biber salçası yapmak için dama serdiğimiz muşamba, orada damı sudan korumak için serilir. Etrafına kalın ve büyük taşlar konur ki rüzgârda uçmasın. İşte o tarz bir muşamba ile mutfak diğer odadan ayrılmışlar. Oturduk yer minderine. Tekrar hoş geldiniz dediler ve ayağa kalkıp el sıktılar. Anadolu'da adettir; bir kapıda hoş geldin dersin bir de evin içinde. Yalnız evi görünce içim burkuldu. Belli ki durumları hiç yoktu. Ama biz oturur oturmaz durun! Hayır! Demeye kalmadı. Serdiler sofrayı önümüze. Bol patatesli tavuk vardı tepside. Koydular ortaya. Kendi tavuklarıymış. Kesmişler bizim için. Yalan yok, yediğim en güzel en lezzetli yemektir. Yufka ekmeği, yemeğin suyuna bandıra bandıra yedim. Derken laf lafı açtı. Sordum anneye neden bu ev böyle diye.

Anne:

-Hocam, buralarda evler iki katlı yapılıdır. İlk kat ahır olarak inşa edilir. İnsanlar ikinci katta oturur. Malumunuz, siz de biliyorsunuz buraların kışı serttir. Aşağıda hayvanların gerek tezeği gerekse nefesi vs. sıcak tutar yukarıyı. Ev böylece hem alttan ısınır hem de soba evi ısıtır. Rahmetli evi böyle tasarladı. Geçen yaz bahçeden bisikletilen gelirken yanından kamyon geçiyor. Ne hikmetse bisiklet devriliveriyor ve kocam kamyonun tekerlerinin altında kalıp ölüyor.

Ağzım açık, hayretler içinde anneyi dinliyordum. Olayın şokuyla ağzımdan tek bir cümle çıktı: Allah rahmet eylesin!

Anne:

-Allah razı olsun... Kocamın ailesi çok zengin hocam. Bağlar, bahçeler... Kocam ölünce erkek kardeşleri bana birkaç kâğıda parmak bastırdı. Benim okuma yazmam yoktur. Sana evi, bahçeyi, birkaç da tarla, bahçe verdik dediler. O acıyla kimseye de danışmak gelmedi aklıma. Meğer tek bu evi bırakmışlar bize. Kaynım, evi tamamlayacağız dese de hah ev hâlâ bu hâlde. Onlardan ne gelen var ne giden. Elde avuçta bir şey yok. Güçbelâ geçinmeye çalışıyoruz. Vallaha üç çocukla ben de ne yapacağım bilmiyorum. Çocuk parası, kaymakamlık yardımı vs alıyoruz. Kömürümüz geliyor, çocukların bir amcası var o bazen insafa geliyor da kayısı odunu getiriyor ısınıyoruz. Elimizdeki hayvanlar, şu karşıdaki kayısı ağaçları kocamdan kalma. Onları almadıklarına şükrediyorum. Ah bu para yok mu para! Yok olasıca! Varı insanı insan olmaktan eder! Allah'a binlerce şükür çocuklarım var. Bana en büyük miras.

O sırada iki küçük çocuk bize alıştılar, başladılar kendilerince oynamaya, koşturmacaya. Anne, çocuklara ayıptır demeye kalmadan engelledim. Bırak oynasın çocuklar, şimdi oynamacaklar da ne zaman oynayacaklar dedim. Olur mu hoca, misafir var, ayıptır. Edep öğrensinler dedi. Bağırды. Oturtturdu yine de çocukları. Dururlar mı? Bu sefer yan yana muziplikler yapmaya başladılar. Anne sinirlendi. Kovdu dışarı. Hadi gidin dışarıda oynayın dedi. Malum, ev tek oda...

-Ah babaları yaşasaydı hoca, bunlar böyle mi olurdu. Laf söylemesine gerek yoktu beyimin. Bakışı yeterdi o kudretli yiği-

dimin. Ama ben anayım. Zor hocam hem ana hem baba olmak zor. Ana yüreği bu hep yumuşak.

Ben ve eşim sessizce bir dram dinliyorduk. Yaşanmış bir dram. Çaresiz bir aile. Ne diyeceğim ne söyleyeceğim, eve ne için gelmişim. Her şeyi unuttum. Kaldırdım kafamı: “Tekrardan başınız sağ olsun, Rabbim çocuklarınızı size bağışlasın. Maşallah çok iyi çocuklar yetiştirmişsiniz. Belli. Bilhassa Hacer. Maşallah çok ama çok başarılı bir kız. İşte seni bu deritten bu sıkıntıdan kurtaracak bir miras arıyorsan aha yanı başında duruyor. Notları çok iyi. Böyle devam ederse alır başını gider bu kız üniversiteye! Bak demedi deme. Haa! Yalnız bir sorun var. Derslerde uyumazsa bu dediklerim kesinlikle olur. Uyursa da olur ama uyumasa daha iyi olur.” dedim.

Hacer, başını kaldırdı. Bana baktı. Bir şey diyecek ama bir türlü söyleyemiyor gibiydi. Onu cesaretlendirmem gerektiğini anladım.

-E hep biz konuştuk. Ben buraya aslında Hacer için gelmişim. E Hacer söylesene. Neden uyukluyorsun derslerde?

Hacer bana öyle bir cevap verdi ki hayatımda hiç ama hiç unutamayacağım bir cevaptı bu. Karşımda daha çocukluğunu yaşamadan büyümüş ve emek vermenin ne olduğunu fark eden bir kız olduğunu bu cevapla anlamıştım.

Başını kaldırdı, al al yanakları daha da kızardı. Başladı konuşmaya:

-Hocam, malumunuz, siz de gördünüz evimizi. Bizim ev böyle tek oda. İki kardeşim var. Onlar okuldayken ben de okuldayım. Gelince onlar oyun oynuyorlar. Ben de seste ders çalışmıyorum. Onlar gece uyuduğunda kalkıp mutfağın ışığını yakıp

ders çalışmaya çalışıyorum. O yüzden uykusuz kalıyorum. Gündüz uyumayı denedim. Ama çok oynuyorlar, gürültü yapıyorlar. E oynamalılar da! Benim gibi babamın öldüğünü tam kavrayacak yaşta değiller zaten. Onlar güldükçe ben mutlu oluyorum. Biliyorum. Farkındayım. Dersi derste dinlemeliyim. Ama bazı geceler uzun sürüyor derslerim. Onlar da genelde sizin derse denk geliyor. Kusura bakmayın lütfen.

Sanırım mesleğimin en anlamlı gününü yaşıyordum. Aklimda Hacer'e ve ailesine yardım etme fikri oluştu; ama öyle bir aile değildi. Kesinlikle kabul etmezlerdi. Evlerine ilk defa bir öğretmenin geldiğini söylediler. Çok mutlu oldular. Eşim, annesine:

-Bize de her zaman bekleriz. Kapımız açık, buyurun gelin, dese de kadın:

-Nasıl geleyim hocam bu kadar çocukla bu kadar işle, bu hastalıkla; ama inşallah kısmetse bir gün geliriz, dedi. Bizi uğurladılar. Eve gidene kadar yolda ikimiz de hiç konuşmadık. Sessizdik. Akşam yemeğinde bu kız için bir şey yapmam gerektiğini eşime söylediğimde o da aynı şeyi kendisinin düşündüğünü söyledi. O an aklıma güzel bir fikir gelmişti.

Ertesi gün okulda dersim 9A'ya, Hacer'in sınıfına, idi. Herkes yazılıyı okuyup okumadığımı sordu. Bense okumama rağmen okumadığımı söyledim. Çünkü okuldan sonra ilçe merkezine gitmem gerekiyordu. Okul bitince eşimle ilçe merkezine geçtik. Bir kırtasiyeye uğrayıp ona bir hediye aldım. Hediyeyi bir sonraki gün Hacer'e vermek istiyordum ama dersim diğer gündü. Mecburen diğer günü bekledim. Ders günü geldi çattı. Herkes yazılıları okuduğumu artık biliyordu. Bense çocuklara: "Çocuklar, benim bir geleneğim var, yaptığım yazılıda kim en yüksek notu

alırsa onu bir şekilde ödüllendiriyorum.” dedim. Notları okudum ve en yüksek notu alan kişiyi, Hacer’i, tahtaya kaldırdım. Paketlediğim hediyeyi ona verdim. Kutunun içine de küçük bir not bıraktım: Bu hediyem senin ışığın olsun, isteğin zaman lambayı söndür.

Hacer’e masa lambası almıştım. Hem de bir sebep bularak. Sadece ona özgü değilmiş gibi. Bu ben de gerçekten de gelenek oldu. Orada olduğum sürece en yüksek notu alan öğrencilere hep hediyeler aldım. Kıyasıya yarış başlardı. Sonuçlar genelde iyiydi ama hediyeyi hep en yüksek puanı alanlar aldı.

Yıllar sonra ne mi oldu?

Hacer mezun oldu, benim de tayinim çıktı. Üniversiteyi kazandığımı öğrendim. Arada sosyal medyadan hâl hatır sordu. Hiçbir Öğretmenler Günü’ mü es geçmedi. Ama en anlamlısı geçen yılki Öğretmenler Günü kutlamasıydı.

Bana telefonda bir fotoğraf attı Hacer. Bir sınıf, sınıfın içinde öğrenciler, köşede öğretmen masası, öğretmen masasının üstünde bir masa lambası... Gün aydınlık, ama lamba yanıyor.

Fotoğrafın altında yazdığı not:

“Lambayı söndürmedim, ışığım olduğunuz için sonsuz teşekkür eder, ellerinizden öperim. Öğretmenler gününüz kutlu olsun!” Hacer.

İbrahim BELLUR

*Borsa İstanbul Ceyhan Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni*

Mutluluk

İlk zamanların telaşı hiçbir şeye benzemez. İlk başlangıçlar her zaman korkuludur. Su değil ki dökülür dökülmez içine aktığımız kabın şeklini alalım. Toprakta yaratıldığımız bir kanıt da odur belki; şekle girmek, verimli olmak, ürün vermek için çabaya, emeğe ihtiyaç duyarız. Sene 2021 öğretmenliğimin ilk yılı. Yıllar önce göçüp giden babamın, tek başına hayatın yükünü omuzlayan annemin emekleri sonucu öğretmen olmuştum. Biraz heyecan, biraz korku, çokça kaygı eşliğinde ilk sınıfıma girmiştım. 6/A'nın öğrencileri hem ilk dersimin hem ilk sınıf öğretmenliğimin, hem de en etkileyici anılarımin kahramanları olmuşlardı.

Korkularım yersiz değildi aslında. Daha ilk zamanlardan korkularıma pişmanlık da eklenmeye başladı. Yanlış mı yaptım acaba öğretmen olmakla? Bu muydu gerçekten hayattan beklediğim? Kendime ait hayallerim arasında bu kenar mahalle okulu var mıydı? Bu daracık sokaklar içimi de daraltmaya başlamıştı. Sınıfa girdiğimde beni uslu uslu dinleyecek çocuklar hayal ediyordum. Benim öğrenciyken öğretmenlerime duyduğum saygıdan ve öğretene karşı duyulan minnet duygusundan bekliyordum. Anlattıklarımı dikkatle dinleyip anlayacaklardı. Öyle ya onca şey öğrenmişim edebiyata dair. Daha güzel konuşan, okuyan, yorumlayan araştıran çocuklar benim tezgâhımda şekillenecek ve geleceğin aydınlık yüzleri olacaklardı. Hele saygısızlık, yaramazlık gibi sorunlarla karşılaşacağımı hiç mi hiç düşünmemiştim. Ne yazık öyle olmadı. Kırk kişiye kendimi dinletmek çok da kolay değilmiş. Zaman gösterdi ki doyurulmamış duyguları, giderilmemiş korkuları ve aile içinde dahi derin yalnızlıkları olan çocuklar için derslerin çok da bir önemi yoktu.

Zaman geçtikçe pişmanlığımın yerini merhamet almaya başladı. Üniversitede öğrenmediğim en önemli gerçeği yaşayarak öğrendim. Asıl amacım sınavlara hazırlarken aynı zamanda hayata hazırlamaktı; ama bu ne çetin, ne çetrefilli bir yoldu öyle! Çok fazlaydılar ve çok sorunluydular. Bekir de onlardan biriydi. Kara kaşlı, kara gözlü, biraz tıknaz, al yanaklı, sevimli bir çocuk. Akıllı olmasına karşın derslerinde oldukça başarısızdı. Dinler görünür, ama boş boş bakardı. Gördüğüm ilk haylazlığını bana değil de sınıfa yapmıştı aslında. Bir nisanda bana şaka yapmak için kitabımın arasına böcek koyan arkadaşlarını ispiyonlamıştı. Bu durum beni sahiplendiğini ve bana değer verdiğini gösteriyordu. Böceklerden çok tedirgin olduğum hâlde bu karanlık tuzağı karizmamı çizdirmeden Bekir sayesinde atlatmışım.

6/A sınıfına dersimin olduğu bir başka gündü. O gün derse çok iyi hazırlık yaparak gelmişim. Çeşitli doğaçlamalar yaptırarak çocukların ilgi ve yeteneklerini geliştirmeyi amaçlıyordum. Örneğin kendisi ayakkabı boyacısı olan bir delikanlının yıllar sonra doktor olan sınıf arkadaşını gördüğünde aralarında geçecek olası diyalogu canlandırmak gibi. Sıradan geçen birkaç etkinliğin ardından bizim Bekir'i de işe dâhil etmek istedim. Tahtaya kaldırdığım Ali'ye ve Bekir'e verdiğim konuyla "Babası yurt dışında çalışan bir çocuğun, sürpriz bir şekilde evine dönen babasını görmesi ve aralarında geçecek diyalogların canlandırılması"ydı.

Bekir de Ali de tahtadaydı. Bekir afacan küçük çocuğu, Ali ise sürpriz yaparak gurbetten dönen babayı temsil ediyordu. Ali, oldukça öz güvenli bir çocuktü. Valiz niyetine kullandığı okul çantasını sırtlayıp yaylanarak yürümeye başladı. Bekir'in sözde babasını görüp heyecanlanmasını, koşup onun kollarına atılma-

sını bekliyorduk. Oysa Bekir olduğu yerde donup kaldı. Bu içe dönük, çekingen çocuğun kendine olan güvenini artırmak için onu teşvik etmeye çalıştım: “Hadi Bekir gerçekten baban gelmiş gibi davran.” Ne var ki Bekir aynı tepkisizlikle çivi gibi çakılı kaldı. Ardından gözlerine dolan yaşlar damla damla yanaklarına süzölmeye başladı. O an bir şeylerin ters gittiğini anladım. Buna karşın öğrenci tanıma çizelgelerinden anne ve babasının yaşadığını da biliyordum.

-Sorun nedir Bekir? diye sorduğumda keskin bir çığlıkla bütün sınıf inledi:

-Benim anam da babam da öldü!

Ardından kapıya yönelen Bekir, ardına bile bakmadan kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Böyle trajik bir sahnenin sorumlusu olmanın bütün ağırlığıyla bulunduğum yerde bir süre konuşmadan öylece kaldım. Sınıfa yayılan derin ve hüzünlü sessizlik zil sesiyle birlikte dağıldı. Sınıf, her zamanki coşkuyla kendini dışarı attı. Bense belli ki derin yaraları olan bir öğrencimin yarasını kanatmış olmanın verdiği ağırlıkla sınıftan çıktım.

Hiç vakit kaybetmeden rehber öğretmenin yanına giderek durumu onunla paylaştım. Ne yazık ki rehber öğretilimde de Bekir hakkında herhangi bir veri yoktu. Bu çocuk hiçbir sorunun içinde olmamış sıradan bir çocuktü. O adını ilk ezberleten sıkıntılı çocuktardan olmadığı gibi sınıfın çalışanları içinde de yer almıyordu. Kendi dünyasına kapanmış olan bu küçük masum, belli ki kendi acılarını da kendi içinde yaşamış kendi savaşını da tek başına vermişti. Konuşup anlamak için bir iki gün geçmesinin daha uygun olacağını düşündüm. İki gün sonra sınıftan çağırduğım Bekir her zamanki masumiyetiyle karşımda duruyor-

du. Yarasını kanattığım için bana öfkeli görünmüyordu. Bilakis onunla bu denli ilgili olmamın memnuniyetini gözlerinde görebiliyordum. Belki de hepimiz gibi o da zaman zaman sığınacak bir liman arayışındaydı. Söze ben başladım. “Dersler nasıl gidiyor, her şey yolunda mı, okulu seviyor musun?” gibi sıradan sorularla rahatlamasını sağladım. Ardından belki de en yaralı olduğu yere geldik: ailesine...

Bu muhabbetin sonunda anladım ki Bekir’in annesi de babası da yaşıyordu. Ne var ki birbirlerini terk ederken anne ve babalıklarını da terk eden bu çift başka evlilikler yapmışlar. Bekir’i de yaşlı anneannesine emanet etmişlerdi. Bu kutsal emanet, emanet edildiği yerde unutulmuştu. Bütün konuştuğumuzun arasında en ağır olanı Bekir’in şu cümlesiydi: “Onlar yaşıyor olabilirler, ama benim için öldüler.” Bu cümleye hüznün ve gözyaşları eşlik etti. En yakınları tarafından terk edilmiş olan bu çocuğa ne denilebilirdi ki? Sadece sarıldım ve ondan sakladığım iki damla gözyaşıyla hüznüne ortak olmaya çalıştım. Hayatına ne kadar dokunabildim bilmiyorum; ama Bekir, artık en yakın öğrencimdi. Bir nevi sağ kolumdu. Dersten önce gelip kitaplarımı alır, masamı siler, kitap kontrolü yapar ve ödevlerini herkesten daha titiz bir şekilde yapardı. Yaşadığı evi ziyaret edip anneannesine tanışmayı ve hikâyeyi bir kez de ondan dinlemeyi ihmal etmedim. Bu çocuğun yarası kapanamazdı biliyorum, ama bu yaradaki sızı az da olsa azalabilirdi. Benim çabam da buna dairdi. Değerli hissettirmek, yalnız olmadığına inandırmak adına küçük bir dokunuş. İşin doğrusu bu, işe de yaramıştı. Bu çocuğun yüzünde daha fazla gülücükler görüyor ve bundan kendime çıkardığım payla inanılmaz derecede motive oluyordum. Bekir, bu hislerle yazdığım aşağıdaki şiirin de ilham kaynağı olmuştu.

MUTLULUK

Biliyor musun öğretmenim?
Daha çok küçüktüm mutsuz olduğumda.
Mutsuzluk bana çocukluğumdan hatıra.
Üşüdüm,
Yalın ayak koşarken çamurlu sokaklarda.
Isındım sonra.
Gün geldi giydim ayakkabılarımı,
Ama giydiremedim yüreğime mutlulukları.
Açtım yedim, hastaydım iyileştim.
Aynı kalmadı hiçbir şey.
Ve çok şeyi deneyerek öğrendim.
Ama mutluluğu öğrenemedim öğretmenim.
Yüzümün kirini yıkadım, çocukluk sabahlarımda.
Ellerimin çamuru döküldü kirli lavabolara.
Tahta sandalyeler eskidi.
Ve kırıldı masadaki son testi.
Masada yer kalmadı eski bakır bardaklara.
Ama mutsuzluk hâlâ masada.
Çok şey öğrendim öğretmenim.
Sen öğrettin.
Matematik de edebiyat da...
Ama sınıfta kaldım mutluluktan yana.
Yoksa farkında mı değildin içimdeki kederin?
Oysa nasıl da çaresizdim.
Nasıl da imdat çıkışlıkları atıyordu gözlerim.
Bir ufak sevgi kırıntısı yok muydu kimselerde?
Bir tatlı tebessümeydi özlemim.

Ama sen nerden bilebilirdin,
Çantamda sakladığım kederi?
Ve her gün bana yoldaşlık eden çaresizliğimi?
Sen tahtada öğretirken öğretmenim,
Benim aklım tebeşirin beyazında değil,
Tahtanın karasındaydı.
Benim aklım derste değil,
İki ders arasındaydı.
Ne okulda, ne evdeydi; benim aklım!
Hayal dünyasındaydı.
Şimdi kızma öyle dedim diye.
Vefasızlık sayma bu sözlerimi.
Fark etseydin eminim esirgemezdin sevgini.
Öğretmenim ben ki
Bu yaşlarıma taşıdım çaresizliğimi.
Anılar büyümeziş anladım.
Büyüse de çocuklar,
Eksik kalırmış daima,
Doyurulmamış duygular.
Ve gerçekte, paylaştıkça büyürmüş mutluluklar.

Mutlu nesiller yetiştirmek ümidiyle...

Levent KIYGA
Seyhan/İhsan Sabancı MTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Öz Güven

Okul ve sınıf içi etkinliklere aktif olarak katılan öğrencilerde bir şeyler başarmanın mutluluğu görülmeye değerdir. Sanatçı olarak öğretmen, öğrencilerini sınıf içi ve dışı etkinliklere katabilmek için içselleştirdiği tüm teorik ve uygulamalı bilgi birikimini maksimum derecede kullanan kişidir. Başarı, ayrıntıda gizlidir. İnce eleyip sık dokunarak tasarlanan etkinliklere öğrencilerin heyecan dolu minik yürekleriyle öz güvenli ve isteyerek katılmaları, ileriye dönük çok yönlü getirilerin de habercisi konumundadır.

2008 yılının ilkbaharında Ceyhan'ın küçük bir mahallesindeki şirin bir okulda görev yapmaktaydım. Nisan ayının son haftasının ilk günü. 4. sınıf öğrencilerimle ilk ders 10 dakika sessiz kitap okuma etkinliğini bitirmek üzereydim. Sosyal bilgiler dersi, "Türkiye ve Komşu Ülkeleri" isimli, tarafımdan tasarlanan etkinliğe başlamaya hazırdım. Birden kapı çalındı ve içeri terden sırlıklam olmuş bir öğrencim girdi. Titrek sesiyle ve ağlamaklı bir tavırla özür dileyerek sırasına oturdu.

Bir süre sonra öğrencilerimin dikkatlerini etkinliğe çekmek için motivasyon sorunu yaşayan derse geç gelen yetim öğrencimi sahneye çağırdım. "Komşu çocuklarla birlikteyken seni en çok mutlu eden bir olayı anlatır mısın?" sorusunu canlandırarak cevaplamasını istedim. Önce sahneye gelmek istemedi. Yavaşça yanına yaklaştım. İsteksizliği ve utangaç tavırları çok dikkat çekiyordu. Onu cesaretlendirmek için yanına giderek ne yapması gerektiği konusunda hatırlatmalarda bulundum. Ardından kendisine kısa bir süre verdim. Desteğimi yanında hissettiğinden oldukça rahatlamıştı. Utangaçlığından eser kalmamıştı. Daha istekliydi. Gözlerinin içi gülüyordu. İlerleyen günlerde gördüm ki artık karşımda azimli ve öz güveni yüksek bir birey duruyordu.

Sınıfımda ne zaman çekingen ve katılımda isteksiz bir öğrenci görsem o günkü minik dokunuşun ardından yetim öğrencimde gözlemediğim olumlu değişiklikler aklıma gelir ve daha da mutlu ve istekli bir şekilde etkinliklere devam ederim.

Son bir not: 2021 yılında Adana’da şu anki görev yaptığım okulumda bir salı günü aklımdan hiç çıkaramadığım o yetim öğrencimi başarılı ve saygın bir avukat olarak karşımda gördüğümde ne kadar duygulandığımı ve gurur duyduğumu anlatamam sizlere.

Erdinç KÂHYA

*Seyhan/Şehit Mehmet Volkan İlkokulu
Sınıf Öğretmeni*

Yaşaman Lazım

*“Ağır, ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semâya ağlayarak...” der şairi-
miz Ahmet Haşim. Kaç merdiven basamağı aşındırdık, daha ne
kadar çıkarız Rabbim bilir. Kaderimizin bize lütfettiği hayatı ya-
şıyoruz elbette.*

Yaş on sekiz. Henüz liseyi yeni bitirmiştim, ama hâlâ
çocuktum. Hani insan bir anda büyümüyor işte. Hele
içindeki çocuk hiç büyümüyor. Aklımda çelik çomak, saklam-
baç, kovalamaç...

Bir gün babam dedi ki:

-Oğlum, seni vekil öğretmen yaptıracağım.

-O nedir ki baba? dedim.

-Öğretmeni olmayan bir okula gidip öğretmenlik yapacak-
sın, dedi.

-Ha öyle mi? Tamam o zaman. Para da verecekler şimdi
bana, dedim.

İçimi bir heyecan kapladı. Bir gün bu kutsal görevi yap-
cağımı hiç düşünmemiştim. Daha doğrusu öğretmen olmayı da
hiç düşünmemiştim. Biz kim, öğretmenlik kimdi. Ben bir köy
çocuğu idim. Okul zamanı mektebe gider, tatilde çobanlık yapar-
dım. Bağ bahçede kazma kürek, fazla beceremesem de ekinlere
orak çalardım. Ama babamın hep eksik tarafı idim. Öyle güçlü
kuvvetli değildim. Ağır işleri fazla beceremezdim. Bu yüzden ba-
bam bana “Sen nasıl geçim edeceksin bre?” derdi. Koca yürekli
adam...

Yıl 1988. Adana'nın Saimbeyli ilçesi Gedikli Köyü Suçatı
İlkokuluna vekil öğretmen olarak görevlendirdiler beni. Köyü-

me de uzak orası. Öyle yürüyerek gidilecek bir yer değildir. Allah'tan o bölgenin arabacısı Ali Dayı var. Rahmetli halamın da eşi olur. O götürmüştü beni.

Suçatı derlerdi mahallenin adına. Bir çay ile bir derenin birleştiği yere kurulmuş. Çocukken kuş avlamak için yaptığımız lastik çatalını andırıyor adeta. Okulu da çatalın göbeğine tepe bir yere kondurmuşlar. Burada başladım bu kutsal göreve. Tayini çıkmış olan Erdoğan öğretmenim gitti gidecek. Bir hafta çalıştım hocamla. Sonra göçüp gitti, kaldım tek başıma. Hani dedim ya daha çocuktum. Neredeyse boyum kadar çocuklar vardı. Ben onlara öğretmenlik değil ancak arkadaşlık, ağabeylik yapabiliyordum. Bu iş zordu, bu iş güzeldi, heyecanlıydı. Bambaşka bir deneyim idi benim için. Belki de içimdeki meslek aşkının fitilinin ateşlendiği zamanlardı.

Mevsim güz. Yavaş yavaş yapraklarıyla vedalaşan ağaçlar, ortalıktan çekilen karıncalar, böcekler... Köy sakinlerinin her gün eşeklerle, katırlarla taşıdıkları odunlar, çocukların ayaklarındaki yün çoraplar önümüzdeki kışın adeta habercisiydi. Burada kışlar nasıl olur bilmiyordum. Hiç de sormamıştım doğanın bize bahsettiği güzellikleri ve zorlukları. Hani insan yaşayarak öğrenir ya biz de öyle öğrenecekmişiz hayatı.

Gittikçe havalar soğudu ve güneşe hasret günlerimiz başladı. Tedbirlerimi de almıştım. Bir gün ansızın bastıran kar ve tipi ile uyandım yatağımdan. Anlamıştım artık burada kışların nasıl geçeceğini. Öğrencilerimi merak ettim, daha doğrusu arkadaşlarımı, kardeşlerimi. Acaba bu havada gelip gidebilecekler miydi? Endişelerim boşuna tabii ki. Alışık benim arkadaşlarım doğanın acımasız sertliğine, ama yine de içimde bir sıkıntı var. Neden

derseniz henüz okul çağında dahi olmayan, ancak büyümeden okulu çabuk bitirsin diye ailesi tarafından gönderilen bir küçük öğrencim var. Onun için endişe ediyordum. Çok şükür o da gelip gidiyordu.

İlçeden bihaberdik tabii ki. Ne telefon vardı ne de posta. Okullarda herhangi bir tatil olsa herhâlde baharda ancak haberini alırdık.

Yine kış mevsiminin soğuk ve sert yüzünü hissettirdiği günlerden biri. Yoğun bir kar ve tipi... Kar güzel de bu tipi insanın canını sıkıyordu. Oldukça şiddetliydi. Okul iki vadinin birleşme noktasına yapılmış. İki vadiden gelen şiddetli fırtına birleşerek hırslarını sanki okulumuzdan çıkarıyorlardı. Okul binasının dahi bu şiddete karşı çaresiz kalıp sarsıldığını hissediyordum. Endişeliydim o gün. Öğrencilerim, arkadaşlarım için endişeliydim o gün. Ya onlara bir şey olursa. Evlerine giderken çaya düşerlerse, sağa sola savrulurlarsa. Ya donarlarsa. Of... Düşünceler beynimi yiyip bitiriyordu.

Öğleden sonraydı. Artık kaygılarımı sonlandırmak için çikış saatini beklemeden öğrencilerimi göndermeye karar verdim. Evi yakın olan öğrenciler için sorun yoktu. Ancak çayı geçip karşı mahalleye gidecek öğrenciler için endişeliydim. Öğrencilerimi yolcu etmek için onlarla birlikte dışarı çıktım. Bir taraftan da Leyla'mdaydı gözüm. Henüz beş-altı yaşlarındaydı. Gidebilecek miydi acaba? Kar fırtınasının acımasızlığına karşı koyabilecek miydi? Küçükük ayakları onu eve doğru sürükleyebilecek miydi? Ya diğerleri...

Henüz birkaç metre gitmeden fırtınadan yavrucakların sağa sola savrulduğunu gördüm. Sadece Leyla değil hepsi bu acıma-

sıza karşı koymakta zorlanıyordu. Hele Leyla savrulduğu yerden kalkmakta zorlanıyor, yaşadığı korku ve çaresizlik yüzüne vuruyordu. O an bir baba şefkatiyle:

-Durun, bekleyin kuzucuklarım! Ben de sizlerle geleceğim, diye seslendim.

Hızlı bir şekilde paltomu giyip külahımı ve atkımı takarak gittim çocukların yanına. Leyla'yı kucağıma aldım. Diğer çocuklara:

-Bana ve birbirinize tutunun. Bir bütün olursak kar ve tipiye karşı direnir ve gideriz, dedim.

Öylece yola koyulduk. Fırtınada ağaçların bir yana savrulması gibi biz de sağa sola savrula savrula yol aldık. Çok şükür çayın üzerinde tahtadan yapılmış küçük köprüyü geçtik. Evlere yaklaştıkça içimdeki endişe azalmaya başladı, ben de rahatlamaya başladım. Onları teker teker evlerine teslim ederken Leyla'yı da kucağımdan indirip evlerinin önüne kadar getirdim. Dönüşte, gelirken güç aldığım arkadaşlarım yoktu yanımda. Ancak onları sağ salım evlerine ulaştırmanın verdiği huzur vardı. Zor bela dönüşümü tamamlayıp lojmana geldim. Derin bir nefes çekerek kazasız geçirdiğim günün huzurunu yaşıyordum ki korkunç bir gürültü ile pencereye koştum. O da ne? Okul bahçemizde dar-madağın olmuş bir çatı var. Eyvah, dedim. Galiba okulun çatısı gitti. Koştum bahçeye. Okulun çatısına baktım, duruyor. Etrafa bakındım. Gördüm ki yan komşunun çatısı fırtına ve tipiye dayanamamış ve okulun bahçesine uçmuş.

Saat 14.30 civarı. Bu saat, çocukların tabiri ile paydos saati. Şükürler olsun ya Rabbim! Endişelerimden dolayı vermiş olduğum erken bırakma kararı belki de hayatımızı kurtarmıştı. Şükürler olsun!

O günden sonra çocukluğum sona ermişti. Ne de çabuk büyümüştü beni memleketimin kara kışı, tipisi, boranı; özlemle beklediğim, hasret kaldığım baharı. Bir de canlarım, arkadaşlarım, kardeşlerim, kuzucuklarım... Babacığım, büyüdüm artık ben. Okut beni ne olur. Okut da adam et beni gözümün nuru. Artık ben de öğretmen olmak istiyorum babam. Özüme uygun, gönlüme yatkın tam benlik bir meslek. Burada sevgi var, saygı var, fedakârlık var, özveri var. Kurban olayım babam okut beni.

Ve okuttu babam beni. Beş yıl sonra eğitim fakültesini bitirip çok sevdiğim öğretmenliğe tekrar kavuştum. Şükürler olsun! Asil öğretmenliğe başladıktan sonra da Doğu Anadolu'da görev yaptığım yerlerde kar ile tipi ile soğuk ile mücadelem hiç bitmedi. Leyla'yı ise oradaki görevim bittikten sonra hiç görmedim. Kim bilir kuzucuğum, canım memleketimin hangi köşesinde, hangi şartlarda yaşamını sürdürüyor.

Yıl 2021, mevsim güz. Heyhat ne de çabuk geçmiş zaman. Dile kolay otuz üç yıl... Ahmet Haşim'in dizeleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor: Ağır, ağır çıkacaksın bu merdivenlerden...

Geriye doğru dönüp baktığımda merdivenin sonu görünmüştü artık. Öğretmenlik mesleğinde yirmi sekizinci yılıma girdim. Yine memleketimdeyim ve şehit ağabeyimin adının yaşatıldığı yatılı bir okulda okul müdürüyüm. Üzerimde yılların verdiği bir yorgunluk olsa da öğretmenlik benim canım cananım, ömrümün bir parçası, hayatımın anlamı, kısacası her şeyim benim.

Murat YARDIMCI

*Saimbeyli/Şehit Bayram Ali Yardımcı
Yatılı Bölge Ortaokulu
Okul Müdürü*

*Bugünkü Tecrübem
Olsaydı*

Üniversiteyi temmuzda bitirmiştim ve ekim ayında Ordu/ULubey İmam Hatip Lisesine tayinim çıkmıştı. Ailenin ilk üniversite okuyan kızı olarak ailemin epey bir tereddütle birlikte rahmetli babamla birlikte çalışacağım okula vardık. Adanalı hemŝehrilerimin ve iyi niyetli yardımsever öğretmen arkadaşların verdiği güvenle babam beni yerleŝtirip memlekete döndü.

Farklı bir kültüre uyum sağlama, öğretmenliğe alıŝma, yalnız başıma hayatıma devam etme gibi deneyimlere alıŝıyordum. Okulda benimle yaşıt öğrencilerim de vardı. Çoğunluğu erkek öğrenciydi. Öğrencilerimle aramda sevgi ve saygıya dayalı güzel bir bağ vardı. Her sabah okulun hemen ilerisindeki mezarlıktan topladıkları gülleri hevesle bana getirirlerdi. Onların sevgi dolu hâllerinin benim mesleğime bağlanmamda rolü büyüktü.

10. sınıfta Sezgin adında bir öğrencim vardı. Sezgin bakımlı, sağına jöle süren, bu durumdan dolayı da sürekli öğretmen ve idare tarafından kontrol altında tutulmaya çalışılan bir öğrenciydi. Dersimde de kitap defter getirmez, derse ilgi göstermez, ödev de yapmazdı.

Yine bir gün Arapça dersinde tahtaya bir şeyler yazdıktan sonra sınıfa döndüğümde Sezgin bir gülü almış ve manidar bir bakıŝla bana bakıp kokluyordu.

-Sezgin lütfen o gülü kaldırır mısın? Tahtaya yazdıklarımı da defterine geçir, dedim.

Sezgin, gülü sıranın altına bıraktı. Defterini çıkarttı. Yine tahtaya bir şeyler yazıp sınıfa döndüğümde Sezgin aynı şekilde gülü kokluyordu.

-Sezgin! Sana gülü kaldırmanı söylemiŝtim, dedim.

Sezgin, yine gülü sıranın altına bıraktı. Bu kez biraz kızmıştım. Ders anlatma ve yazma işine devam ettim. Baktım, Sezgin yine aynı şekilde gülü kokluyor. Hiçbir şey söylemeden Sezgin'in yanına gidip gülü yapraklarından kopararak çöpe bıraktım.

-Artık sana karışmıyorum Sezgin! Benim için yoksun, dedim.

O günden sonra da, niye ödevlerini yapmıyorsun, neden defterin kitabın yok, demedim. Sene sonunda bütünlemeye kalacak tek öğrenci Sezgin'di. Ancak Sezgin, "Hoca bana taktı, bu yüzden bana düşük not verdi." gibi söz söyler diye sözlü notunu yüksek vererek geçirdim. Ertesi yıl okula başladığımızda Sezgin yoktu. Nerede olduğunu sorduğumda liseye geçtiğini söyledi arkadaşları.

Ordu/Ulubey'deki ikinci yılımın ekim ayında tayinim Kadırlı İmam Hatip Lisesine çıktı. Şubat ya da mart ayı idi. Öğretmenler Odası'nda masanın üzerinde bana gelmiş bir mektup vardı. Gönderen Sezgin'di. Merakla mektubu açtım. Sezgin bana niye mektup göndermişti ki? Mektup şöyle idi:

"Kıymetli Hocam,

Nasılısınız? Okuldan arkadaşlarıma sorduğumda tayininizin çıkıp gittiğini öğrendim. Ben okuldan öğretmenlerim sürekli beni azarlıyor diye ayrıldım. Siz farklıydınız. Fakat siz de bu okulun bir öğretmeni olduğunuz için ön yargı ile size de tepki gösterdim. Oysaki öğretmenlerimin beni düzeltmek, yanlışıma bana anlatmak için böyle davrandığını yeni okulumda anladım. Bu okulumda bana hiç kimse öğüt vermiyor, azarlamıyor. Meğer sizler bana değer verdiğiniz, önemsedüğünüz için ilgileniyormuşsunuz.

Sizden özür diliyorum. Hak etmediğiniz bir tepki ve davranışta bulundum. Ne olur beni affedin! Affettiğinizi yazan mektubunuzu bekliyorum. Hoşça kalın.”

Ben, mektup yazmayı seven bir insan değildim. Sezgin’e de günün koşturmacası içinde mektup yazmaya üşendim. İki yıl sonra birlikte görev yaptığımız, bana ağabeylik de yapan bir öğretmen arkadaşımın görüştüğü bana Sezgin’den haberimin olup olmadığını sordu. Haberimin olmadığını söyledim. Öğretmen arkadaşımın anlattığına göre Sezgin, şehrin dere kenarında birkaç serseri tipli çocukla bir kız yüzünden tartışırken kavga çıkmış, birini yaralamış. Hapse atılmış. Hapishanede çıkan bir kavga da Sezgin’i şişleyerek öldürmüşler. Çok üzülmüştüm. Sezgin’e mektup yazsaydım, dersine girerken ona küseceğime onunla yakından ilgilenseydim sonucu değiştirebilir miydim?

Acemilik, tecrübesizlik, belki genç bir kız olmam, bütün bunlar böyle davranmama sebep oldu. Sezgin, hatırladığımda hâlâ içimi sızlatan bir yara...

Necla KAYIKLIK

*Çukurova/Hümeyra Ökten Kız AİHL
Okul Müdürü*

Çidem

Çidem. Çiğdem değil. Nüfus memuru kurbanı yumuşak g. İnce, uzun boylu bir öğrencimdi. Omuz seviyesini geçmeyen arkadaşlarının arasında hemen dikkat çekerdi. Saçları uzun ve iki belikti Çidem'in. Simsiyahtı gözleri. Sürekli aşağı bakardı boncuk gözlüm.

Daha ilk derste anladım, okuma yazması yoktu Çidem'in. Kızdım ilkokul öğretmenine.

Nasıl bir öğretmenlik bu? İnsan ne yapar eder okuma yazmayı öğretir öğrencisine. Öğretmen Evi'nde anladım haksızlık ettiğimi.

Bitlis'in en ücra ilçesi Mutki. Mutki çıkmaz sokak gibi. Mutki'den ötesi yok. Mutki'nin en öte köylerinden birinden Çidem. Kız çocuğu. Güzel olsa ne yazar, erkek değil ki... İkinci sınıf bile değil. Yok gibi bir şey. Okumasa da olur. Diğer kız çocukları gibi o da düzenli gitmemiş okula. Ne anne, ne baba kimse "Okula git Çidem.." dememiş. Öğretmen bir demiş, iki demiş, dinleyen yok. Bir de eski öğretmenler "Kız çocuğunu okula salmazlar buralarda." deyince pes etmiş.

Yıllar sonra elde bir bakraç yoğurt, bir çil horoz koltuk altında; "Şu bizim kıza bir diploma yazsan öğretmen." demiş baba.

Çidem, masum.

Çidem, boynu bükük.

Diğer bütün arkadaşlara söyledim durumu. Bütün dersleri benim dersim oldu Çidem'in.

Gölge gibiydi. Ben hangi sınıfta isem o da aynı sınıfta. Elinde güzel yazı defteri. Ben bir sıra küçük dik temel harfleri yazıyorum, o devam ediyor. Eğik yazı, el yazısı... Hepsini aynı dikkatte, aynı eğiklikte, bütün harfler eşit.

Ayaklarının yarım metre önüne bakarak söylendi türküsünü. Sesi eşsiz güzeldi. Yanıktı.

İki ay geçti geçmedi Çidem diğer derslerine de girmeye başladı. Okuma-yazması yavaştı, zamanla gelişti, ama okulda en güzel yazı Çidem'indi.

Bitlis'e her gidişte Ruhşen'den, Handan'dan, Figen'den, Şenyıl'dan, Pınar'dan ve tüm canlarımdan olduğu gibi Çidem'den de haber almak isterim. Öyle çok isterim ki Çidem'i bir daha görmeyi. Ben anıları yüklenmiş yürürken Valiliğin önünden, cam gibi karda kayıp düşsem, elimden kurtulsa bond çantam, kaysam Bitlis Kalesi'ne aşağı, bileğimden, kalçamdan yayılan ağrılar arasında boncuk gözlü Çidem'im koşarak yetişse, kaldırsa beni. Ya da bir kucak uçkunu döküverse önüme bir bahar günü. "Bitlis'te beş minare" dese o güzel, dalgalı sesiyle. "Mükemmel bir anneyim, öğretmenim." dese.

"Kızlarımı da okuttum oğullarım gibi. Başı dik yetiştirdim onları." dese. Yıllar sonra yeniden buluşsak Çidem'le.

Çidem, benim isyanımdı, direncimdi. Hep birinci olma arzumdü, savaşımdı.

Çidem, beni öğretmen yaptı.

Fehmi HAYTAOĞLU
Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü
Şube Müdürü

*Şampiyon Kürekçi
ve
Göçmen Kuş*

Sabahın sisinde kör olduğumu zannederek gölün yüzeyinden küreklerimi daha hızlı çekiyordum. Aklıma türlü türlü düşünceler geliyor bir düşünceden başka bir düşünceye atlarken bilincimi bu hoyratlıktan kurtaramıyordum. Ama bir düşünce vardı ki aklımdan bugünlerde hiç çıkaramıyorum. İsmail'in annesi ne de güzel yazmıştı. O yazının tüylerimi diken diken ettiği aklıma sakız gibi yapışmıştı. İsmail; okul gezisi için ÇEAŞ Anadolu Lisesine gelmiş, kürek antrenman sahasını görmüş ve bu sporu yapabileceğini düşünüp içini tatlı, büyük bir heyecan sarmış. Annesinin anlattığına göre, o gün sabaha kadar ders çalışmış, annesi:

-Ne oldu oğlum sana böyle? dediğinde, annesine:

-Anne, benim o okula girip bu kürek sporunu yapmam gerek. İçimi tanımlayamadığım, durdurulamaz bir his kapladı, demiş.

İsmail, lise giriş sınavları sonrası hayallerindeki okula yani masmavi, durgun derinliklerde kürek çekeceği okula girebilmişti. Okulun ilk günü benimle tanışmıştı. O an aklımdan hiç çıkmıyordu. Yüzündeki güneş yanıklarıyla oldukça kilolu bir öğrenci yanıma yaklaşmıştı. Konuşurken sesi titriyordu. “Öğretmenim, ben de okulun kulübünde kürek sporuyla ilgilenebilir miyim?” diye sormuştu. Ben, önceleri yapabileceğine hiç ihtimal vermiyordum fakat o öyle bir disiplinle çalışıyordu ki... Kilolarını gün geçtikçe veriyor, omuzları genişledikçe yüzü şekilleniyordu. İlk gün gördüğüm İsmail ile aralarında o kadar fark vardı ki... İnsanlarla önceleri iletişim kuramayan İsmail, çevresindeki herkese kendini sevdirmiş, onlarla sürekli şakalaşan birine dönüşmüştü.

Ben suların hışırtısı ile küreklerime asılırken zihnim bu sabah İsmail ile dolmuştu. Küreklerime dolan suyun sesini senfoni konserindeymişim gibi hissediyordum. Bu konserin en güzel vokalisti yüzüme çarpan sabah sisinin kulağımı yalayıp aralıksız hışırdamasıydı.

Küreklerimi daha bir güçlü çekiyor ve zihnimi İsmail'in durdurulamaz hırsından uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çünkü İsmail'in değişimi geldikçe aklıma, daha çok İsmail'in olduğunu ama onların hayatlarına dokunamadığımı düşünüyorum, kendime kızırıyordum. Bu eşsiz güzellikte gölün yüzeyinden kayan bir göçmen kuş gibiydim. Her zaman bu sporu sürdüremeyeceğimi biliyordum. Göçmen kuşlar gibi elbet bu maviliklerden bir gün gidecektim ama bu spor bu maviliklerde ilelebet sürmeliydi. Şampiyonum İsmail gibi nice şampiyonlar yetişmeliydi. İsmail ülkenin en iyi kürekçileri arasına girmişti. Annesinin mesajı, kürekle ilk tanıştığı gecede sabaha kadar uyuyamayışı, hayalleri için yılmadan çalışması aklıma geliyordu. Şampiyonumu hatırladıkça içimi müthiş bir gurur ve mutluluk kaplıyordu; ama yine de bir yerlerde daha nice İsmail'in olduğunu bilmek ve onlara dokunamamak, mutluluğumu çaresizlikle gölgeliyordu.

Şampiyonumun bu maviliklere olan aşkı bir destan gibi sulara yazılmıştı; ama bu destan suların üstündeki yazılar gibi kalmamalıydı. Çünkü daha çok şampiyonlar... Daha... çok...

Cemal Nurkut UĞURELİ
Çukurova/ÇEAŞ Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

*Bir Sevgi
Bir Dokunuş*

Sobaya iki odun daha atıp pencereye doğru yürüdüm. Gökyüzündeki nimbus bulutları akrilik boyanın suda dağılışı gibi hızlı bir şekilde yer değiştiriyor; soğuk hava camdan içeri girmek için adeta hücum ediyordu. Bahçedeki ihlamur ağaçları rüzgârla dans eder gibi salınıp duruyorlardı. Rüzgârın şarkısından sıkılınca sobanın yanındaki yeşil kadife koltuğa oturdum.

Sıcak havalar bir türlü gelmiyordu. Bir süredir soğuktan muzdarip kendimi eve kapatmışım. Oysa ilk görev yerim olan buzlar ülkesi Bitlis'te yaşadığım kışlar Adana ile kıyaslanamazdı. Buzlar ülkesinin çocukları geldi aklıma. Damımdan kar küreyen, odunumu kırıp kapanan kapımın önünü açmak için birbirleriyle yarışan öğrencilerim... Soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri sulanmış, ama bana her zaman gülümseyen gözler...

Onları görmek istesem de buzlar ülkesi Kaf Dağı'nın ardında erişilmez bir yerdeydi. Yanı başımdaki kitaplıkta anılara gömülü bekleyen albümü içimde tarifsiz bir istek duyarak elime aldım. Hani ben geçmişe hiç dönmezdim. Hani sevmezdim, ama öğrencilerim söz konusu olunca yüreğim ısınırdı.

Çocukken çevremizde görebildiğimiz uçsuz bucaksız tarlalardı. Bahar gelince her yer sarı çiçeklerle donanır, eşsiz bir sanatkârın elinden çıkma manzara tablosuna dönüşürdü. Onları çok güzel bulduğum için toplayıp en güzele vermekten kendimi alıkoyamazdım. Annemin kucağında uyumak en büyük zevkimdi. Ben de onu çok sevdim. Uçları sararmış siyah beyaz fotoğrafta vakur bir şekilde poz veren sınıf öğretmenimi de çok sevmiştim. Duvarda asılı duran Atatürk resmini çizmeye çalışırken yanıma gelip uzun uzun bakmış, her zamanki gülümsemesiyle "Sende büyük bir yetenek var." demişti. Diğer çocukların resimlerine bakınca o zaman ben de o farkı anlamamış ama sadece şaşırmışım.

Ortaokul yıllarında özenerek yaptığım resimler öğretmenlerin dosyalarıyla gitti hep. Boyalar da çiçekler gibiydi: İnsanı kısa da olsa bir süre mutlu ediyordu. Çok yetenekli ressamlar varmış. Öğretmenimiz öyle söylüyordu. Hatta bir gün bizi bir toplantı salonuna götürüp slayt gösterisiyle onları bize tanıttı. “Yalnız Bay Modigliani seni sevemeyeceğim. Çünkü bunları ben de yaparım.” diye fısıldadığımı duyan öğretmenimden, “Sen öyle zannet.” sözünü işitince suçun olmasa da senden nefret etmiştim.

Ünlü bir ressam olmakta hayalim. İnsan hayallerle yaşar derler. Hem hayalperest olmanın nesi kötü ki? Ayrıca ben artık Godot’yu beklemiyorum. Uzun zaman oldu gerçeklerle yüzleşmem.

Kötülüğün bir alev bulutu gibi her yeri sarmadığı, bu kadar pervasızca karşıma çıkmadığı yıllar hatırlıyorum da uçan balonlar hâlâ yüzümde tebessüme neden olur, canım pamuk şekeri çekerdi.

Eğitim fakültesinde bir ders sırasında öğretmen ilgisizliği fark etmiş olacak ki aniden durup bize pencereden dışarıya bakmamızı söylemiş ve orada ne gördüğümüzü sormuştu. Ben de herkes gibi başımı çevirip dışarı bakmış, orada antrasit rengine yakın kahverengi gövdeli, yaprakları küt ve sık bir ağaç görmüştüm. Dalları her yöne yayılmış, bir şeylerden kaçmak ister gibi. Verilen cevapların hepsi ağaç gördükleri şeklindeydi. Öğretmen, bir süre sessiz kalıp tebessüm etti ve ağacın dallarına, rengine, şekline dikkat çekerek varlıkları, olayları her zaman bütün olarak değil de parça parça görmemizi tembihledi. Güzel zamanlardı. Rafael’e, Rembrandt’a kafa tuttuğum yağlı boya kokusunun duvarlara sindiği...

Sonra yakın zamanda eskilerin renkli dediği bir fotoğraf dikkatimi çekti. Uzun uzun baktım. Ülkemizde insanların sanata bakışının, sahiplenişinin yeterli düzeyde olduğu söylenemez. Bense bu fantastik dünyayı öğrencilerimin de tanmasını, estetik kaygı geliştirmesini hatta bu rüyalar âlemine girmesini çok istiyordum. Sınıfta bir eğitim vererek bir resim sergisi açma fikrini ortaya attığımda öğrencilerden birkaçı “Biz daha 4. sınıfa gidiyoruz, nasıl yapacağız, ya beğenmezlerse...” gibi cümlelerle şüphelerini dile getirdiler. Ders sonunda hiçbirinde şüphe kalmamış, yerini heyecanlı bir sevinç almıştı. Velilerin ve idarecilerin desteği olmasa projemiz akamete uğrayabilirdi. Okul duvarlarına çizdiğim resimlerden sonra diğer sınıflardan da katılım oldu. İki ay kadar çocuklara resimle ilgili eğitim verdim. Bütün bildiklerimi anlattım. Akrilik boyalar, tuvaler alındı. Üç ay sonunda resimler hazır. Şimdi iş resimleri sergileyeceğimiz mekânı bulmaya kalmıştı. Onu da hallettik. Devlet Tiyatrosu fuaye alanına şövaleleri ve resimleri taşıyıp uygun bir yerleşim düzenine oturttuk. Bastırdığımız davetiyeleri dağıtmış, afişleri de daha önceden uygun yerlere asmıştık. Okul çevresindeki esnaf da bu konuda bizden desteklerini esirgemediler.

Her resmin yanına el işi göz nuru olan kalp şeklinde fotoğraf çerçevesini koyduk. Çerçevenin içinde küçük ressamın fotoğrafı vardı. İsmi “Bir Sevgi Bir Dokunuş” olan sergimizin teması da sevgi üzerineydi. Anne sevgisi, doğa sevgisi... Serginin açılacağı günü o yılın anneler gününe denk getirmiştik.

Sergi, ilçe müdürü ve şube müdürlerinin katılımıyla kurdele töreni yapılarak açıldı. Veliler, öğrenciler mutluluktan uçuyordu. Attıkları bu adım onlarda güven duygusunu geliştirmiş,

kendilerine değer vermeyi öğretmişti. Sanatın gücünü anlamışlardı. O fantastik dünyanın içine girmiştik. Ertesi gün öğrenciler birbirlerine çektirdikleri fotoğrafları gösteriyor ulusal bir haber ajansına konu olan serginin haberleri hakkında konuşuyorlardı.

Dedim ya artık ben Godot'yu beklemiyorum. Yüzümde tebessümle albümü yerine koyup tekrar pencereye yöneldim. Anladım ki üşüyen yüreğimmiş.

Kenan YILMAZ
Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü
Şube Müdürü

*Belleğimden
Birkaç Anı*

Ne Ekersen Onu Biçersin

Bir 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde öğretmenler odasında bir arkadaş:

-Bugün hepimizin kucağının çiçeklerle dolması gerekir ama öyle değil, dedi. Ben de:

-Siz göstermediğiniz konuları sınavda soruyor musunuz? diye sordum.

-Hayır, dedi. Ben ise:

-Peki, bu konuda ne yaptınız da kucak dolusu çiçek istiyorsunuz? Örneğin öğrencilerin en önemli günü olan doğum günlerini kutladınız mı? Kutlamadıysanız beklemeyin, diye yanıt verdim.

Yeni nesil bizim eserimiz.

Bilenlerle Bilmeyenler

Stajyer öğretmen olduğum zamanlarda bir gün öğretmenler odasında öğretmen arkadaşlar bir konu tartışıyordu. Müdür başyardımcımız da odada idi. Ben:

-Bir dakika 2523 sayılı Tebliğler Dergisi'nin 29. Maddesi B bendine göre bu böyledir. Değil mi müdür başyardımcım? dedim.

-Evet öyle, dedi. Öğretmen arkadaşlar da bana:

-Nasıl da biliyor, stajyer öğretmen ya çalışıyor, dediler.

Müdür başyardımcısı odadan çıktıktan sonra ben:

-Arkadaşlar mutlaka böyle bir Tebliğler Dergisi vardır, fakat böyle bir konu var mı bilmiyorum, dedim.

Tüm öğretmenler kahkahayı bastılar.

Acemi

Öğretmenliğimin ilk yılı sınıfa girdim herkes ayağa kalktı, bir öğrenci hariç.

-Neden kalkmıyorsun, sakat mısın? diye sordum.

-Evet sakatım, dedi.

Sözün bittiği yer, bir şey söyleyemedim.

Yaşayarak Öğren

Okulda stajyer bir öğretmen arkadaşla nöbetçiyim. Arkadaşım:

-Çarşıda işim var, gidebilir miyim acaba? dedi.

-Nöbetçi öğretmen olarak sana izin veriyorum, dedim.

Arkadaşım gitti. O sırada Müdür Bey arkadaşını çağırttı, ben de öğretmenin gittiğini söyledim. Bir gün sonra Müdür Bey, arkadaşını odasına çağırıp dün nöbetçi olduğunu, okulda olması gerekirken niçin olmadığını sormuş. O da “Muharrem Hoca izin verdi, ben de çıktım.” demiş. Müdür Bey de “Okul müdürü ben miyim yoksa Muharrem Bey mi, izni sadece okul müdürü verir.” diyerek konuşmayı sonlandırmış. Bunları öğrenince Müdür Bey’in odasına girdim:

-Hocam, stajyer öğretmen yaşayarak öğrenmiş oldu, dedim.

Muharrem YANARATEŞ
Çukurova/Adana Anadolu Lisesi
Okul Müdürü

Kuşak Farkı
ve
Özlem

Belki duymuşsunuzdur: Dedesi torununu gezdirirken önlerinden çok güzel bir araba geçer ve dedesi: “Bak yavrum, düd düd geçiyor.” der. Çocuk gayet sakin cevap verir: “Dedeciğim, o ‘düd düd’ dediğin; sekiz silindir, otomatik vites, 2010 model bir Mercedes’tir!”

Bu küçük fıkra aslında kuşak çatışmasının yalnızca mizahi yönünü ortaya koyması açısından ilginçtir. Elbette ki bilgiye ulaşma ve teknolojiyi kullanma noktasında yeni nesil ile kıdemli kuşağı mukayese etmek bile abesle iştigal olur. Aslında bu kuşak farkı sadece bilgi boyutunda olsa bunu olumlu bir durum olarak da görebiliriz. Ancak ilgilerimizden tutun zevk anlayışımıza kadar topyekûn bir kültürel dönüşümü nasıl yorumlamamız gerektiği elbette düşünölmeye değerdir. Mesela şehir hayatına oldukça uzak, etrafı yüksek dağlarla örölü izbe bir köyde geçti çocukluğum. Zordur böylesi bir dağ başında yaşama tutunmak. Köy hayatının şartları gereği boyunuzdan büyük işler yapmak zorunda kalırsınız hep.

Henüz lise hayatımdayken bile yaz tatillerinde yer altı maden ocaklarında çalıştığımıza bugün bile hayret ediyorum! O yıllarda teknoloji adına tüm bilgimiz, babamın ajans dinlemek üzere başından ayrılmadığı kocaman “Masgot” radyodan ibaretti. Televizyon denilen âletin varlığından bile yıllar sonra haberdar oldum! Gaz lambasıyla aydınlanıp, ocaklığa doldurduğumuz odun yığınlarıyla ısındığımızdan tüm dünyayı bizim köy gibi sanıyordum. Kim bilir belki de bütün dünyayı bizim köyden ibaret zannediyordum! O yaşlarda bizim için en büyük mutluluk, otlatmak üzere dağlara götürdüğümüz davarları, koyunları akşam olduğunda tastamam eve getirebilmek, gün boyu annemin azık

olarak hazırlayıp küçük bir sofraya bezi içerisinde belimize sarmaladığı bir haşlanmış yumurtayla beyaz peyniri pınarların şırl şırl nağmeleri eşliğinde sokum/dürüm yaparak yiyip ardından türküler mırıldanmaktı! Kuş uçmaz kervan geçmez köyümüzün birleştirilmiş sınıfında eğitim görürken, arkadaşlarımla seksek ya da çelik-çomak oynamak için yaklaşık yarım saatlik dersin ardından çıkacağımız iki saatlik teneffüsü dört gözle beklemenin sevincini tarif edemem bile! Bize alınan küçücük bir hediye veya yiyecek bile sevinç naraları atabilmemiz için yeterliydi. Meselâ eskiyen ayakkabılarımın yerine babamın aldığı bir çift kara lastik ayakkabıyı kirlenir korkusuyla en az bir hafta yataırken dahi yanıma alıp uyduğumu dün gibi hatırlıyorum!

Hiç hazır oluncağım olmadı. Eğer hayvan gütmekten vakit kalırsa oyuncağımızı bile kendimiz yapardık. Çam ağacı kabuğundan araba ya da armut ağacından topaç! Telefon, tablet, bilgisayar, laptop vs. kavramlara hiç aşına değildik. Bunlar, sahip olmak bir yana, hayalini bile kuramayacağımız şeylerdi. Bırakın kat kat elbiseleri yedek bir Adana şalvarımız bile olmadı yıllarca. Kısacası hiçbir şeyimiz yokken bile mutluluğun resmini dağlara taşlara kazıdığımız yıllardı!

Şehir hayatıyla ortaokul-liseyi okumak üzere köyümden ayrıldığımda tanıştım. Sinema kültüründen de bu yıllarda haberdar oldum. İlk izlediğim film Ferdi Tayfur ile Necla Nazır'ın "Çeşme"siydi ki filmin kahramanlarının acı sonuna günlerce ağladığımı hiç unutmam! Yıllar sonra bu olayı öğrencilerime anlattığımda ise bana gülmelerini unutamiyorum.

O dönemde bizim "trajedi" olarak izleyip ağladığımız filmleri bugünkü gençliğin "komedi" niyetiyle izleyip gülmeleri

iki nesil arasındaki değişimin belki basit ama ilginç bir tezahürüdür. Allaha ki aynı dönemlerde kahramanlık filmlerini izlerken de âdeta cihada gidiyormuş gibi “Allah! Allah!” nidaları attığımı anlatmıyorum onlara. Zira bizim salonları alkış sesleriyle doldurmasına büyük bir coşkuyla izlediğimiz Cüneyt Arkın’ın kahramanlık, Kartal Tibet’in Tarkan filmleri, günümüz gençleri için fazla bir heyecan içermemektedir!

İyi niyetle bakıldığında bu dönüşümü köylü toplumdaki kentli topluma geçişin ve sosyal değişimin tabii bir sonucu olarak kabul etmek mümkündür. Ya da kim bilir, biraz komplocu bir yaklaşımla olaya baktığımızda ise; toplumsal manipülasyonun her alanda kendini hissettirdiği bir çağda, muhtemeldir ki neye ağlayıp nelere güleceğimiz konusundaki algılarımızı bile başkaları oluşturuyor olabilir. Belki bundan dolayıdır ki kendi kültür kodlarımızın temel ilkeleri bugünkü nesil için çok da anlam ifade edemiyor! Mesela dedelerimiz, babalarımız kendi nikâhlı eşleriyle bile el ele sokakta dolaşmayı ayıp kabul ederken, günümüz gençliğinin halka açık alanlarda sevgilileriyle sarmaş dolaş olmaları kolay izah edilebilir sosyal değişimler olmasa gerekir!

Velhasıl yeni nesil bizim kuşakla kıyaslandığında elbette çok fazla yokluk ve sıkıntı çekmedi, teknolojinin içine doğdular, sahip olmak istedikleri şeylerin en azından birçoğuna hatta fazlasına bile sahipler. Ama tüm bunlara rağmen “hangimiz daha şanslıyız?” dersiniz, kesinlikle bizim daha şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Neden mi?

-Çünkü onlar; beyaz yaka siyah önlük içinde minicik bedenleriyle dağ yollarında kilometrelerce yürüyerek okula gidildiğini hiç bilmeyecekler!

-Çünkü onlar; armut ağacından topaç, çam kabuğundan araba yapmanın ne olduğunu hiç anlamayacaklar!

-Çünkü onlar; çelik çomak, mallik, sek sek, mendil kapmaca, körebe vs. oyunlarının nasıl oynandığını bile bilmeyecekler!

-Çünkü onlar; “büyüklerin ellerinden küçüklerin gözlerinden” diye başlayan mektuplar yazıp beyaz zarfa pul yapıştırmanın ne olduğunu hiç anlamayacaklar!

-Çünkü onlar; gaz lambasında aydınlanıp, ocaklıkta tutuşturulmuş odun alevlerinde ısınamayacaklar!

-Çünkü onlar; dağ başlarında keçi-koyun otlatırken pınarlara eğilip ya da oluk altında avuçlarıyla kana kana su içmenin lezzetini bilmeyecekler!

-Çünkü onlar; bize alınan bir çift kara lastik ayakkabıyla bile mutlu olunup sevinç naraları atılabileceği duygusunu hiç yaşamayacaklar!

-Çünkü onlar; bırakın anne babaya, büyüklere, öğretmenlere saygısızlık yapmayı; eve gelen herhangi bir misafirin eline bir elimizde ibrikle su dökerken diğer elimizde havluyla beklediğimize hiç inanmayacaklar!

Âdem DOĞANTEMUR

Çukurova/Adana Anadolu Lisesi

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

*Milletin Derdi
Hepimizi Germeli*

2002 Eylül’ünde Hakkari ili Yüksekova ilçesi Aksu Köyü İlkokuluna yedek subay öğretmen olarak atanmışım. Bir kaç gün sonra beşinci sınıf öğrencilerinden birinin okula devam edemediğini öğrenmişim. Geçtiğimiz yaz aylarında amcalarının çocukları ile birlikte arazide ot biçerken ot biçme makinesine ayağını kaptıran öğrencimiz aylardır tedavi görüyormuş. Günler haftalar derken kasım ayının ortalarına doğru uzun süredir Van Yüzüncü Yıl Üniversite Hastanesinde tedavisi süren öğrencimiz köyüne dönmüştü. Dönmüştü, ama büyük bir hayal kırıklığı ile.

Babası, doktorların artık ümidi kestiklerini ve kangren başlayan ayağın kısa bir zaman sonra diz kapağının aşağısından kesilmesi gerektiğini söylediklerini anlatıyordu. Çaresizce tüm köylü küçük öğrencimize geçmiş olsun ziyaretinde bulunuyordu. Bu arada öğrencimiz bazı günler koltuk değnekleri ile okul bahçesine geliyor, arkadaşları ile vakit geçiriyordu.

Okul öğretmenleri olarak öğrencimizi ziyaret ettiğimiz bir gün, babasından tedavi evraklarını istedim ve önce ilçe milli eğitim müdürümüze, akabinde zamanın ilçe kaymakamına durumu arz ettim. Bu arada köy lojmanında beraber kaldığımız bir arkadaşımın “Niçin bu kadar uğraşıyorsun, milletin derdi seni mi gerdirdi?” sözleri beni gerçekten çok yaralamıştı.

Bir süre sonra sağ olsun kaymakamımız ilçenin imkânları ile velimizi ve öğrencimizi Ankara’ya tedaviye yolladı. Tabii köyde ve ilçe merkezinde olayı duyan köylüler hocanın kesinlikle kaymakam beyle bir tanışıklığı vardır diye dedikodu yapmaya başlamışlar. Bir gün, muhtar beraberindekilerle bana bu konuyu açtı. “Hocam, bu iş nasıl oldu? Kaymakam Bey çocuğu Anka-

ra'ya nasıl gönderdi? Daha önceden tanışıklığınız var mı?" diye merakla sorulan sorular...

Ben de cevap olarak:

-Kaymakam Bey de ben de bu devletin memurlarıyız. Benim görevim bu çaresizliği kendisine iletmektir, o da kendi üzerine düşeni yaptı. Devletin imkânlarını ihtiyaç sahibi bir öğrencimiz için seferber etti, demiştim.

Samimi olarak benim düşüncem böyle idi. Zaten devlet, varlığını memurları ile hissettiren, ihtiyaç olunan yerde gerektiğinde şefkatini bizler aracı ile gösteren bir örgüt değil miydi?

Sanırım bir aydan uzun bir süre geçmişti. Bir süre önce koltuk değnekleri ile yürüyen ve diz kapağından aşağısının kesilmesi için gün sayan öğrencimiz, köyün girişindeki okul bahçesine yaklaşan arabadan inip babasının aldığı yeni ayakkabıları giymiş bir şekilde bana doğru koşarken görüldü.

O sahneyi ömür boyu unutmayaçağım eminim. Şimdi o çocuğun nerede olduğunu ve ne iş yaptığını bilmiyorum, ama şunu biliyorum: Bu milletin her bir ferdinin derdi bizi germeli. Bu dertlerin bir tanesine olsun dertlenmeliyiz. Çözüm için mücadele etmeli, en azından mesai harcamalıyız.

Süleyman MİHRİCİHAN
Seyhan/Sakarya Ortaokulu
Okul Müdürü

Anılar Arasında

Bizi Gören Birileri Var

Lise 6. sınıfta (şu an 11. sınıfa tekabül ediyor) okuyordum. Kısa boylu olmama rağmen eğitim hayatım boyunca hep en arka sıralarda oturdum. Bir gün kelâm dersinin yazılı sınavında sınıfın en arka sırasında Mehmet ve İshak adlarında iki arkadaşım ile otuyordum. Yazılıda bu iki arkadaşım, kitapları dizlerinin üzerine koyarak kopya çekmeye başladılar. Ders öğretmenimiz, tüm öğrencilerin çok sevdiği Yusuf Parmaksız adında biriydi. Öğretmen, bana hitaben:

-Selçuk, arka tarafa mukayyet ol, dedi. Ben de:

-Tamam hocam, dedim. Bizim iki arkadaş aynı şekilde, ikiza rağmen kopya çekmeye devam edince hoca tekrardan:

-Selçuk, arkaya sahip ol demedim mi! dedi. Kopya çeken arkadaşımızdan Mehmet, yüksek sesle:

-Şüpheleniyor musunuz yoksa öğretmenim, diye sordu. Öğretmen de:

-Şüphelenmiyorum, bizzat görüyorum, diye cevap verdi.

Bu olayda da olduğu gibi öğretmenler hep görür. Biz, onların bizi görmediğini zannetsek de onlar bizi görür ve korurlar.

Çare

İdarecilik yıllarıma büyük bir bölümü Karaisalı ilçesinde geçti. Birbirinden değerli iki İlçe Millî Eğitim Müdürü ile çalıştım: Cumali Döşlü ve Ömer Faruk Köse. İkisinden de çok şey öğrendim. Cumali Döşlü Müdürümüz kendisine bir dilekçe, bir müracaat (şikâyet, istifa vb.) geldiğinde genellikle dilekçe sahibini çağırarak “Bu konuyu bir daha düşün, değerlendir; dilekçeni öyle ver.” derdi.

Bir gün şef olarak çalışan bir personelimiz çocuklarının üniversite sınavını kazandığını bu nedenle borçlandığını borcunu ödemek ve çocuklarını üniversitede rahat okutmak için emekli olacağını, tazminatla da çocuklarını okutacağını söyledi. Ben de bu arkadaşımıza emeklilik işini bir daha düşünmesini, borcu eşinden dostundan bulabileceğini, tazminatı bitirirse emekli aylığıyla zor geçineceğini söyledim. Birkaç gün sonra gelen arkadaşımız parayı bulduğunu, emeklilikten vazgeçtiğini söyledi. Aradan kısa bir süre geçti. Memurlara çok ciddi bir zam yapıldı. Arkadaşımız da gelen zamlarla çocuklarını rahat okutmaya başladı. Hayatımızın gidişatını etkileyecek kararlar verirken müsbet ya da menfi son bir kez düşünmek gerekiyor.

Yine aynı ilçede çalışırken Karaisalı'ya atanan bir bayan öğretmen, görev yapacağı okulu gezmiş daha sonra İlçe Millî Eğitim Müdürlüğüne gelmişti. İki gözü iki çeşme ağlayarak yanına geldi ve istifa edeceğini söyleyip istifa dilekçesini masaya bıraktı. Öğretmenimizi yatıştırmaya çalışarak:

-Hocam, ölümden başka her şeye çare var; biraz rahat olun, dedim.

Öğretmenimizin birkaç gün izin almasını sağlayarak onu gönderdik. Daha sonra öğretmenimiz istirahat raporu aldı ve o yılın yarıyıl tatiline kadar aynı okulda çalıştı. Ara tatilde Adana merkeze eş durumundan atandı. Şu anda çok başarılı ve mutlu bir şekilde hayatını sürdürmektedir.

Selçuk TAŞYÜREK
Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü
Şube Müdürü

*Bin Düşün
Bir Konuş*

2004 yılında üniversiteden mezun oldum ve aynı yıl Şanlıurfa'nın Harran ilçesindeki Çok Programlı Liseye tayinim çıktı. Birçok ilçeye göre geri kalmış bir ilçeydi. O yıllarda liseye gitme zorunluluğu olmadığı için okula gelen öğrenci sayısı oldukça azdı.

Havanın soğuk ve yağışlı olduğu bir gün ders anlatıyordum. Dersin son on dakikasına doğru kapı çaldı ve İsmail adlı öğrencim kapıdan bakarak:

-Hocam, özür dilerim gelebilir miyim? diye sordu.

-Biz de çıkıyorduk İsmail, diye espri yaptım. Bütün sınıf güldü. Bunun üzerine İsmail:

-Hocam, biliyorsunuz köyden gelirken otobüs ya da servis yok, yola çıkıp yürüyorum; ama bugün hiç araba denk gelmedi. Ben de yürüyünce geciktim, diye cevap verince yaptığım espriye bir anda çok pişman oldum.

-Senin köyün nerede İsmail? diye sordum.

-Buraya 17 kilometre uzaklıkta, diye cevap verdi.

Pişmanlığım daha da arttı. Bu yağmurlu havada 17 kilometre yürümüş ve okula saatler sonra ulaşabilmişti. Yanına yaklaşıp elimi İsmail'in omzuna attığımda tamamen ıslandığını fark ettim. Hemen kaloriferin yanına oturmasını, ceketini de kuruması için kaloriferin üzerine sermesini söyledim. Söylediklerimi yaptı ve sırasına oturdu. Kafam, söylediğim cümleye takılmış bir hâlde öğretmen masasına oturdum, yoklamayı aldım. Sınıf defterini doldururken öğrencilere, tahtadakilerin yazılıp yazılmadığını sordum. Öğrenciler yazdıklarını söyleyince nöbetçiye tahtayı silmesini söyledim. Defteri doldurup tahtaya kalktığımda bir de baktım ki İsmail tahtayı siliyor.

-Oğlum, sen misin nöbetçi? diye sorduğumda:

-Evet, öğretmenim, diye cevap verdi.

Tahtaya gelirken ıslak ceketini tekrar giydiğini ve önünü de ıllıklediğini fark ettim.

-Ceketini neden giydin, bıraksaydın kurusaydı, dediğimde:

-Sizin yanınıza gelirken olur mu hocam? diye atıldı. Bu son sözü üzerine artık dayanamadım ve sınıfın önünde:

-Kusura bakma, bana hakkını helâl et İsmail. Sınıfa geldiğinde sana şakayla takıldım, ama hata ettim.” dedim.

-Olur mu hocam, estağfurullah! diyerek mahcup bir şekilde yerine geçti.

Öğrencileri çok seven bir öğretmen olarak genellikle onlara küçük şakalar yapar, dersi sıkıcı olmaktan çıkarmaya çalışırım, ama bu sefer baltayı taşa vurduğumun farkına varmış, çocuklara takılırken ya da bir söz söylerken çok dikkatli olmam gerektiğini daha mesleğin başında tecrübe etmiştim. Bu durum, sonraki yıllarıma kılavuzluk etti. İlk atama olarak gittiğim bu okul, pansiyonlu bir okuldu ve nöbet tuttuğumuz sırada bizimle aynı masaya oturan öğrencilerimiz biz yemeğe başlamadan yemeğe başlamaz, saygıda kusur etmezlerdi. Şimdi o yılları aramıyorum dersem yalan olur.

Yıllar geçtikçe her öğrencinin farklı bir dünya olduğunu, birçoğunun görünenden çok daha farklı bir hayatının olduğunu fark ettim. Öğrencilerimizi, ailelerini, yaşam koşullarını iyi tanıyıp onlara karşı davranışlarımızda, konuşmalarımızda hatta şakalarımızda bile ona göre hareket etmemiz gerektiğini zamanla çok daha iyi anladım.

Can TERLER

*Çukurova/Akşemsettin Ortaokulu
İngilizce Öğretmeni*

Yol ve Öğretmen

“Bir beyaz lerze, bir dumanlı uçuş;
Eşini gaip eyleyen bir kuş gibi kar
Geçen eyyam-ı nevbaharı arar...” (Cenap Şahabettin)

Penceremdeki buğu, zaman denilen o sonsuz umman, bir beyaz büyü, ben ve Elhan-ı Şita... Bir romanın sayfaları gibi yan yana geliyoruz, öyle güzel bir gelmek ki dünyanın dışına adımıyoruz. Dünyanın dışına atılmış bir adım nasıl saklanırsa o kadar saklanıyoruz. Durup dinliyoruz. Geçmişten gelen bir sesin yankısı gibi çatlamış duvarlara çarpıyoruz. Şimdi hangi fırça darbesi nakışlı bohçalara sardığımız, naftalin kokulu o zamana götürür bizi diye soruyoruz. Kapalı gözlerle ahir ömrümüze bıraktığımız o demi düşünüyoruz.

Elimi uzattığım yerde bulacaktım gibi bir akşamda çokça beklemeli bir geceye giden bir yolun başındayım. Ürkek bavulunu hiç tanımadığı bir şehrin sonbahar sabahına bırakmış bir kadın, dört duvar, kara bir tahta ve onlara dokunan parmaklar kadar renkli tebeşirler. Sararmış bir fotoğraf albümüne bakar gibi, dudağımın kenarında buğulu bir gülümsemeyle anımsıyorum. Ruhumda bir özlem, nevbaharı bekliyorum. Hangi kapının kaçınıcı kilidi bu zorladığım, bilmiyorum.

Sabaha kadar yağan lapa lapa kar, yatağımın karşısındaki pencerede asılı bir tablo gibi, açmakta zorlandığım göz kapaklarımdan içeriye beyaz bir ışık gibi süzülüyordu. Kar taneleri, birbirine değmemeye özen göstererek buluşacakları yere doğru yola çıkmışlardı. Kalktım, yatağımda doğrulup penceremdeki buğuya doğru yürüdüm. Soğuk, sırtımda tatlı bir ürperti bırakırken dışarıda çoktan başlamış olan günü kar küreme araçlarının sesinde fark ettim. İçi tüylü botlarla henüz tanışmamış ayaklar, bir yerden

diğerine telaşlı adımlar atıyordu. Pencere pervazında oluşmuş kar yığınının arasında kısmetini arayan üşümüş serçe, iklimi de coğrafyası gibi sert olan bu şehir ile hemhâl etmişti beni. Öğrenecek, öğrendikçe öğretecek ne çok şey vardı. Bana anlatılanların çok ötesinde, hiçbir kitapta yazmayan bir arz ile sema hikâyesinin kahramanı olmuştum. Perdeler açılmış ve oyun başlamıştı.

Annemin bavuluma koyduğu rengârenk atkıyı boynuma dolarken beyaz sessizliğin içinde yankılanan korna sesiyle irkilmiştim. Beni ilçeden alıp iki göz okulunun bulunduğu 20 km ötedeki köye götürecek servis şoförünün telaşını korna sesinin nefes nefese kalışından anlamıştım. “Yolumuz uzun, vakitlice çıkmalı!” derken sesindeki baba şefkati, tüm yolları aşabilirmişim gibi garip bir his uyandırmıştı içimde. Cam kenarı bir koltukta gönül dağılayan ezgilerle başımı cama dayamış, kızarmış yanaklarının arasındaki çukurlarda çiçekler filizlendirenlerden ömrümün en güzel günaydınlarını alıp yeni güne bırakmayı düşünüyordum. Her kilometrede doğup büyüdüğüm coğrafyanın sarı sığından biraz daha uzaklaşıyordum. İnsan diyordum, insan; gittiği yolların öğrettiklerinden başka nedir ki? Yolda olmak, yol olmak, yolda kalmak... İnsanın gideceği yollar bitince anlatacak hikâyesi de kalmamış, anlıyordum.

Titreşen beyazlığın içinde kaybolmuş zihnim, tıpkı bu yol gibiydi. Sessiz, temkinli ve aceleyle çekilmiş bir fotoğraf kadar puslu. Yol kenarına dizilmiş kutu gibi evlerin bacalarından tüten yaşamları izliyordum. Bir fotoğrafçının belgesel kahramanı gibi kendi gerçekleri ile baş başa kalmışlardı. Ben ise kendi gerçeğime doğru yol alırken servis şoförünün endişeli sesiyle irkilmiştim. Sabaha dek hiç durmadan yağın kar ve yoğun tipi, köy yolunu kapatmıştı.

-Hoca Hanım, buradan sonrasını yürüyeceksiniz. Araç bu-
raya girmez, girse de çıkamaz.

Karşımdaki patikanın sonunda bizi bekleyen iki göz oku-
luma bakarken bu cümledeki çaresizliği üşüyen parmak uçlarıma
kadar hissetmişim. Annemin kokusuna bulanmış rengârenk atkı-
ma sıkıca sarınıp dizlerimi geçen kara bata çıka ilerlemiş, kendi-
me verdiğim sözü bir şarkı gibi mırıldanarak beyaza bulamıştım
tüm ruhumu. İki göz okulunun önünde beni dört gözle bekleyen
kahramanlarımı nihayet görmüştüm. Küçükük ellerinde kocaman
küreklerle okul kapısını kapatan karı temizlemeye çalışıyorlardı.
Omuzlarından öpülesi çocuklar, ah o çocuklar... Nasıl da haklı
birer gurur taşıyorlardı, nasırlaşmış ellerinde. Çatlamış dudakla-
rına nasıl da yakışıyordu gülmek.

Sonunda çevredeki köylülerin de yardımıyla kapımızı aç-
mış ve okulumuza girebilmiştik. Her birimiz bir köşede bir işin
ucundan tutmuş, günü yakalamaya çalışıyorduk. Vücudu yıllara
yenik düşen teneke sobayı tutuşturma işini sonunda başarabilmiş
olmanın sevincini yaşarken ayaklarında lastik ayakkabıyla gelen
Berivan'ın moraran ellerini ve kitlenen gövdesini fark etmemiş-
tim. Çocukların çığılığı ile irkilmiş, elimde kömür karıştırmak
için kullandığım demir çubuğu ayaklarımın üzerine düşürmü-
ştüm. Bedenimden ruhuma doğru süzülen birkaç saniye karartısı
içinde Berivan'ın buza kesmiş minik ellerini avuçlarıma aldığım
o an ile kendine gelip gözlerime baktığı an arası ahir ömrümün
gördüğü en uzun yoldu. Yol; görmekti, anlamaktı, bildim sandı-
ğını bilememekti.

Yol, yutkunmaktı.

Yol, insandı.

Zamanlar birikmiş, yollar uzamış ve anlatılacak hikâyeler birikmişti. Tüm öğrendiklerimiz ve öğrettiklerimizle kış bitmiş, bahar gelmişti. Bahar, Akdamar Adası'nın çiçeklerle süslenmesi demektir. Sıcak ekmek buğusunun otlu peynir kokusuna karıştığı çayırarda kocaman gülümsemek demektir. Küçük elleriyle yaptığı papatya tacını saçlarıma takan Berivan demektir. İnsanın anlamları da değişirdi. Değişen anlamlarını kilometrelerce yol gitmiş de bir söğüt ağacının gölgesinde dinlenir gibi tatlı bir huzurla dumanı üzerinde bir bardak çaya bırakırdı.

Karşımızda tüm maviliği ile bize bakan Van Deniz'i (Halk böyle söylerdi. Göl, onların deniziydi.) yine ışıl ışıldı. Yüzlerce el yüreğime dokunmuş gibi bir ben, burnumda memleket hasreti ve benim küçük kahramanlarım bahtiyardık.

Bir beyaz lerzede yolu yoluma denk gelmiş tüm meslektaşlarıma selam eder, her birinizin emeğine sonsuz saygılarımı sunarım.

Özgül ŞANAL
Sarıçam/Sevim Tekin Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Fedâkar Köylü

Mesleğe başladığım ilk gündü. Çok heyecanlıydım. Görev yapacağım Genç ilçesinin Pınaraltı köyünü görmek için Bingöl'den yola çıktım. Genç'te yaptığım uzun bir araştırma neticesinde durakta bekleyen bir otobüsün köye gittiği söylendi. Uzun diyorum çünkü burada eski ismi kullanıldığından yeni ismini bileni bulmam hayli zaman aldı. Otobüsün beş-altı köyü dolaşan bir araç olduğunu ve kaçırmamam gerektiğini öğrendim.

İkindiden sonra otobüs hareket etti. Şanslıydım. Çünkü otobüste köye giden biri daha vardı. 25 yaşlarında orta boylu bir genci işaret etmişlerdi. Yol boyunca bu şahsı göz hapsine aldım. Yolda inecek olursa kaçırmamam gerekiyordu. Yaklaşık bir saat sonra son durak Yenisu köyüne vardık. Araçtan inince beni köylü gence emanet edip öğretmen olduğumu ve köye gideceğimi söylediler.

Köylü genç önde ben arkada ırmak kıyısındaki patika yoldan giderken ara sıra köyle ve çevreyle ilgili sorular sorarak sohbet konusu açmaya çalışıyorum. Derken yaklaşık 45 dakika kadar gittikten sonra ırmak kenarında durduk. Vakit hayli geçmiş, hava kararmıştı. Köprü olmadığı için köylü genç:

-Hoca, sen sırtıma bin ben karşıya geçireceğim, dedi.

-Olmaz, ben kendim geçerim, dememe rağmen ırmağın bu kısmının derin olduğunu, akıntıya kapılabileceğimi söyleyerek birkaç dakika beni ikna etmeye çalıştı. İkna olup sırtına binerek karşıya geçtik. Benimle birlikte, ilçeden aldığı eşyaları ve bana ait -küçük de olsa- sırt çantamı da taşımıştı. Çok mahcup olup teşekkür ettim. Köylü gencin kendi evi ırmağın daha yukarısında köyün dışında yer aldığı için beni okula yakın bir eve götürüp emanet ederek evden ayrıldı.

Gece okula yakın o evde kalırken ücret karşılığı çalışan öğretmenin köyde bulunmadığını öğrendim. Sabah erkenden kalkıp ev sahibinin oğlu ile birlikte okula dışarıdan bakıp yola koyulduk. Akşam geldiğim otobüsü kaçırsam ilçeye başka araç olmadığı için yaklaşık 40 km yürümek mecburiyetinde kalacaktım. Irmak üzerinde köprü bulunmadığı için ırmağın sığ bir yerine gelince, köylü genç:

-Hoca, buradan karşıya geçebilirsin, kusura bakma ayağında yara olmasaydı seni sırtımda karşıya geçirmek isterdim, dedi.

Ben akşamki mahcubiyeti bir daha yaşamamak için:

-Teşekkür ederim, zaten kabul etmezdim, dedim.

Köylü genç vedalaştıktan sonra geri döndü. Ben ise ayakkabılarımı, çorabımı çıkarıp çantamı da sırtıma alıp yalınayak ırmağa girdim. Iрмаğın en sığ yeri seçilmesine karşılık oldukça uzun bir yürüyüş olacaktı. Su çok soğuktu. Yavaş adımlarla ırmağın ortasına geldiğimde ayaklarım uyuşmuştu, yok gibi hissediyordum. Kıyıya varmayı gözüm kesmiyordu, ancak başka seçeneğim de yoktu. Bu his ve duygularla karşıya geçtiğimde, köylü gencin akşam 45 dakika önce tanıştığı bana karşı yaptığı fedakârlığın büyüklüğünü daha iyi kavradım.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgeleri'nde görev yapan öğretmenlerin fedakârlık hikâyelerine karşılık, fedakâr halkın öğretmenlerine sahip çıkmasını anlatan hikâyelerden bir örnek. Hiç unutmadım ve ömrümce minnetle anacağım.

Adem BUDAK

Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Şube Müdürü

Pasifikte Bir Ada

Ülke topraklarına güneşin ilk doğduğu kentin kenar mahallelerinden birinde, okulların adının “ilköğretim okulu” olduğu son eğitim-öğretim yılında, bir 7. sınıf öğrencisiydi İlhan. Yaşadığı mahalle, kentin ortasından geçen karayolunun güneyinde uzanırken, kent merkezine yakın ama sanki bir o kadar da uzak gibiydi. Mahalle, kendi sosyo-ekonomik ve kültürel yapısıyla hem kentin bir parçası hem de kendi başına ayrı bir coğrafya gibiydi. Belki de İlhan’ın coğrafyaya merakı, kendi yaşadığı coğrafyaya anlam verme çabasıyla başlamıştı.

O sene ilköğretim 4. ve 5. sınıflardan bilişim teknolojileri dersi kaldırılmış olmasına rağmen, sınıf öğretmeni arkadaşlarla birlikte planlayarak 4’ten 8’e kadar olan tüm sınıflarda bilişim teknolojileri derslerimizi yapmaya devam ediyoruz. İlhan da birçok öğrenci gibi teknolojiye meraklı tabii... Hem derste sürekli kendini gösteriyor hem de teneffüs aralarında her bulduğu fırsatta benimle vakit geçirmeyi ihmal etmiyor. Her gelişi ve her konuşması heyecan dolu olan İlhan bir gün daha büyük bir heyecanla:

-Mikronezya neresi biliyor musunuz öğretmenim? diye geldi.

-Bilmiyorum İlhan, anlatsana.

-Öğretmenim... dedi.

İlhan “Pasifik’te bir ülke; evdeki atlasta buldum. Öyle bir bakmayla bulamazsınız.” Öğretmenliğimin üçüncü yılında, o yaşıma kadar hiç duymadığım Polinezya’dan ve Melanezya’dan bahsediyor, öğretmenine yeni bir şey öğretmenin coşkusuyula gözleri ışıldıyor. “Ooo öğretmenim, böyle bir sürü ülke var Dünya’da. Ben her gün bakıyorum haritalara; her gün başka bir ülkeyi okuyorum; dillerini, para birimlerini, inançlarını, yönetim biçimlerini...” İlhan’ın evinde bilgisayar ve dolayısıyla internet

yok zira henüz cep telefonlarından 3G ile internete girilen zamanlar değil; en azından İlhan için değil. İlhan'ı, bilgisayar sınıfında, çevrim içi bir coğrafi haritalama programıyla buluşturuyorum, İlhan'ın heyecanı bir kat daha artıyor. İlhan her bulduğu boşlukta bilgisayar sınıfına geliyor, bilgisayar ekranında dünyayı çeviriyor, başka bir noktasına iyice yaklaşıp haritalarda bulamadığı detayları inceliyor... “Öğretmenim, burada bir de çevrim içi ansiklopedi var; haritada bulduğum ülkeyi, ansiklopedide araştırıyorum; o kadar çok bilgi var ki...” İlhan ertesi gün kocaman bir defterle geliyor okula: “Bunu coğrafya defteri yapacağım öğretmenim; not alacak o kadar çok şey var ki...” Evimde iki tane büyük atlas var; okulda olmadığı, interneti olmayan zamanlarda da araştırma yapabilsin diye daha ayrıntılı olanı İlhan'a veriyorum. İlhan artık hem okulda hem evde coğrafya notları tutmaya başlıyor.

İlhan'ın coğrafya tutkusu o kadar fazla ki derslerde, tenefüslerde, okul çıkışı, sabah töreni öncesi sürekli coğrafya konuşuyoruz. Bir gün Pasifik'teki ülkelerden, bir gün Atlantik'teki adalardan bahsediyoruz. Laf arasında biri bir ülkenin ismini söylese, başkentinden geçim kaynaklarına, en uzun nehrinden en yüksek dağına kadar her şeyinden bahsediyor İlhan. Okulda nâmı öyle yayılıyor ki öğrenciler bir yana, biz öğretmenler olarak dünya coğrafyası ile ilgili bir sorumuz olsa İlhan'a danışıyoruz; zevkle başlıyor anlatmaya. Sorular soruyor İlhan hiç durmadan:

-Hep sor, sorgula İlhan, diyorum.

-Bilimin yolu sormaktan, eleştirmekten geçer.

-Öğretmenim, coğrafya öğretmeni olmak istiyorum; hangi derslere çalışmalıyım?

-Tüm derslere İlhan. Bilim bir bütündür, parçalanamaz; biz zihnimizde anlamlandırabilmek için dallara ayırıyoruz. Öğretmen dediğin, her bilim dalından anlayan bir entelektüel olmalı.

-Tamam ama öğretmenim, nereden başlayayım?

-Coğrafyadan başla İlhan, ama orada kalma.

Coğrafyadan başlıyor İlhan ama iki gün sonra gelip coğrafyayı anlamak için matematik lazım, şimdi ona çalışıyorum diyor. Birkaç gün sonra o coğrafyada yaşayan insanların dillerini anlamak için dil dersine başlaması gerektiğinden, sonra bugünlerini anlamlandırmak için tarih dersinden, ritüellerini kavramak için sanat derslerinden, coğrafyanın doğasını keşfedebilmek için fen bilgisi dersinden başlamak gerektiğini söylüyor. Coğrafya ve bilim sevgisi, öğrenme ve araştırma merakı bir konudan başka bir konuya sürüklüyor İlhan'ı. Araştırdıkça merakı artıyor, merakı arttıkça sonu gelmeyen sorular soruyor:

-Coğrafya kader midir öğretmenim?

-Belki de kısmen öyledir İlhan, ama aşabilir de insan.

-Dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan halklar, bir gün kardeş olur mu öğretmenim?

-Elbette İlhan, bir gün elbette...

-İnsanları ırklara ayırabilir miyiz öğretmenim yoksa hepimiz Homo Sapiens türü canlılarız ve ırkçılık bir hastalık mı?

-İkinci söylediğin İlhan, ikinci söylediğin...

-Yunan mitolojisiyle hiç ilgilendiniz mi öğretmenim? Ege'deki sahil kentlerine gidip araştırmak istiyorum.

Aradan birkaç yıl geçiyor; ben ülkenin en doğusundan en kuzeyine gidiyorum; tanımadığım bir numara beni arıyor, ama sesi hemen tanıyorum:

-Ben hâlâ verdiğiniz atlası bakıyorum öğretmenim, bir de internette gösterdiğiniz çevrim içi haritaya. Lisedeyim, ama dünyadaki farklı coğrafyaları araştırmayı bitiremedim. Sözel bölümü seçtim, ama lafınızı unutmadım, bilim bir bütündür. Sözüm de söz, coğrafya öğretmeni olacağım. Aklıma gelmişken, sizin şu an bulunduğunuz kentin futbol takımı bu sene şampiyon olur mu sizce öğretmenim? Bence Anadolu isyanını temsil ediyor o takım. Bu arada öğretmenim, siz de benim gibi, dünyadaki farklı coğrafyalardaki tüm insanların eşit şartlarda yaşaması gerektiğine inanıyor musunuz?

Aradan yine birkaç yıl geçiyor; ben bu sefer ülkenin en batısına gidiyorum. İlhan hâlâ aynı heyecanla konuşuyor telefonda:

-Siz de benim gibi farklı coğrafyaları seviyorsunuz öğretmenim. Lise son sınıftayım; belki üniversiteyi sizin yaşadığınız kentte okurum; gerçeğini görmedim ama “Saat Kulesi”nin karşısında gün batımını internette izledim.

Yeniden birkaç yıl daha... İlhan'ın Polinezya'sının biraz güneyinde, Avustralya'da bir kentte yaşamaya başlıyorum. Belki de diyorum İlhan soktu aklıma Pasifik kıyılarına göç etmeyi.

Bir yıl kadar sonra yurda geri dönüyorum. Bu sefer ülkenin en güneyine... Bu harfleri ekrana yazarken İlhan'ın uzun süredir aramadığını fark ediyorum. Acaba bir yerlerde coğrafya anlatmaya başladı mı kendisi gibi meraklı öğrencilere? Sonu gelmez sorular soranlar var mı etrafında? Bitmez tükenmez heyecanıyla dakikalarca cevaplıyor mu her soruyu? Neredeyse eminim, bir yerlerde ama asla sabit bir yerde değil.

Yusuf Ziya KINACI
Yüreğir/Camili İlköğretim Okulu
Bilişim Teknolojileri Öğretmeni

Anıları Yaşamak

2017 yılının Aralık ayıydı. Uzun, yoğun ve yorucu bir toplantı dönüşü, Ortaöğretim Genel Müdürlüğü Daire Başkanlığındaki odama girdim. Masamda bir kitap: Çankaya Millî Eğitim Müdürlüğü “Öğretmenlik Anıları”. Peşim sıra sekreterim girdi içeri:

-Başkanım, kitabı Nurcan Hanım bıraktı size. Sizin de emeğiniz varmış, dedi.

-Teşekkür ederiz, dedim. Emeğim varmış demek. Nasıl bir emekmiş ki? Birkaç gün, birkaç hafta, hatta birkaç yıl geri gitti zihnim. Ne emeğim olabilirdi ki bir anı kitabında? Zihin işitti ya bir kez, işitilene anlamlandırmak için bir emek bulmak ister bir yerlerde. Zihnim girdi hemen devreye, bir film şeridi gibi uzadıkça uzadı geriye, kaldırdı sisli zaman perdesini ve bulup getirdi bana aradığımı: 2008’de Çankaya Millî Eğitim Müdürlüğündeki Şube Müdürlüğüm yıllarında Öğretmenler Günü Etkinlikleri Planlama Komisyonu’nun başkanıydım. Toplantının birinde ortaya attığım anı kitabı çıkarma fikrim kabul görmüştü. O yılla sınırlı kalmamış, yıllara yayılarak artık gelenek hâlini almış, benden sonra da her öğretmenler günü yeni bir anı kitabı değişik formatlarda hazırlanmaya devam etmişti.

Zihnim yılları geride bırakıp tekrar ana döndü, gözlerim de masadaki kitaba. Emek sahiplerinin emeklerine, unutmayıp bize gönderenlerin de yüreklerine sağlık diyerek yorgun bedenim ve zihnime inat kitabı bir köşeye atmaktan imtina ederek hiç değilse bir öğretmenimin bir anısını okumak istedim. Kitabın ortalarından rastgele bir sayfa açtım. Adıyaman’ın Kahta ilçesindeki ilk görev yıllarından anısını paylaşmış bir öğretmenimiz. Yok yok anısını değil, bizzat benim yaşadıklarımı dökmüş yazıya. Daha ilk cümlede kendimi buldum yazdıklarında. Okuduklarım Şan-

İurfa'nın Hilvan ilçesinde geçen öğretmenliğimin ilk yıllarında yaşadıklarımın bir kesiti âdeta. Her satırında artan bir merakla okumaya devam ettim. Ayşe Öğretmen; sınıfında Mehmet isimli, yaşça akranlarına göre biraz büyük bir öğrencisinin olduğunu yazmıştı. Bölgeye göre geniş ve varlıklı bir ailenin çocuğu olan Mehmet'in kaydını dedesi okula getirip yaptırmış; Mehmet'i müdür odasında Ayşe Öğretmen'e emanet etmiş vs. Okudukça şaşkınlığım arttı, şaşkınlığım arttıkça merakım kamçılandı, bunu yazanın kim olduğunu öğrenme arzusu duydum birden. Gözlerim anı yazarını taradı sayfalarda ve buldu: Ankara Akyurt İlçesi'nden Ayşe Öğretmen. Şaşkınlıkla, hayretle bıraktım okumayı.

Bu neydi şimdi? Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Olayın, ismin aynılığı mı, yoksa onca anı içinden benzer yaşanmışlıkları paylaştığım Ayşe Öğretmen'in anısını seçip okumam mıydı şaşkınlığının sebebi? Niçin Mehmet, niçin öğretmenliğimin ilk yılları, niçin onu okula getiren ve bana teslim eden dedesi... Ve dahası... Ben bunu bir yerde yazdım ya da anlattım da Ayşe Öğretmen benden duyduklarını mı kaleme almıştı? Yok daha neler... Dedim ya yoğun ve yorucu bir toplantı sonrasıydı. Belki de yorgun beynim bu olayı daha önce yaşadığı hissine kapıldı. Zihnimde sorular... Bir yanda Mehmet, bir yanda Mehmet'in dedesi, diğer yanda müdür odası... Derken bütün bu düşünceler zihnimde döne döne bir hortumun girdabına kapıldı ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Ne de olsa bölge yakın birbirine diyordu zihnim, kültür de öyle... Bir kez hatırlamaya görsün daha neler getiriyordu aklıma zihnim. İmkânsızlıklar içinde hazırlanan araç gereçler, yokluk, yoksulluk içinde yetiştirilmeye çalışılan öğrenciler... İlle de okusunlar da yatılı okul olsun diyerek bütün inisiyatif öğretime bırakan mütevekkil veliler...

Merak bu ya sekreterimden Ayşe Öğretmen'i aramasını istedim. Çok geçmeden buldu. Ayşe Öğretmen araba kullandığını, konuşmak için arabayı kenara çekeceğini söylemiş. Ahizeyi kaldırmamla birlikte titretek bir ses işittim (Belki de beklenmedik bir zamanda gelen beklenmedik arama bu titretek sesin sebebiydi):

-Efendim başkanım, buyurun.

Nereden, nasıl başlamalıydım bilemedim. Beklenmeyen bir telefonun sebep olduğu bu şaşkınlığın yarattığı heyecanı azaltmak için makul birkaç cümleyi nasıl kurmalıydım? “Öğretmenim, yazdığımız anıyı okudum, çok beğendim.” diye mi başlasam? Yoksa “Anınız tam yaşadıklarımı anlatıyor, çok şaşırdım.” mı desem? Kısa bir süreliğine öğretmeni unutup düşünceye dalmışım. Ahizeden aynı ses:

-Efendim başkanım, buyurun, dedi. Artık konuşmak şart oldu:

-Öğretmenim, Çankaya Millî Eğitim Müdürlüğünün çıkardığı “Öğretmenlik Anıları” kitabı için yazdığımız anıyı okudum. Yaşadıklarımın aynısını yaşamışsınız, dedim.

-Aa başkanım yayımlanmış mı? Ben henüz görmedim. Yarın alırım, dedi.

-Evet yayımlanmış. Buyurun gelin, alın öğretmenim. Bir de çay ikram edeyim size, yazdığımız anı üzerinde konuşalım, dedim.

-Tamam başkanım, dedi.

Ertesi gün elinde kitapla geldi Ayşe Öğretmen. Biraz tedirgin, biraz şaşkın... Anlatmaya başlamadan başka bir daire başkanı arkadaşım da dâhil oldu sohbete. Ben sordum, o başladı. O anlattı, ben ekledim. Sohbet ilerledikçe benzerlikler hepimizi hayrete düşürdü. Duygu dolu anlar yaşandı. Heyecanımız, kor-

kumuz, neşemiz kısaca duygularımız da yaşadığımız olaylar kadar benzerdi. Okul ortamlarından tutun da okul-çevre ilişkileri, ailelerin öğretmene verdiği değer ve daha pek çok ortak konu muhabbetin içinde yer buldu kendine. Keyifli bir sohbetle eski günleri yâd ettik, çok uzaklardan gelmiş kadim bir dost gibi anılar arasında biraz gezindik, “İyi ki orada göreve başlamışız, iyi ki bu coğrafyayı, kültürü ve insanları tanımışız.” dedik. Ortak yaşanmışlıklarımızın, ortak hikâyelerimizin çokluğu hem heyecanlandırdı bizi hem mutlu etti. Şimdilere uzandı söz. Mehmet’le hâlâ irtibatımın olduğunu anlattım Ayşe Öğretmen’e. Çiftçilik ve besicilik yaptığından, her bayramda, her öğretmenler gününde aradığından, bir defasında Ankara’ya, yanıma geldiğinden, evlendiğinden, dört çocuğu olduğundan...

Ayşe Öğretmen gittikten sonra anı kitabını tekrar aldım elimde. Herhangi bir sayfasını açtım yine ve okumaya başladım. Bu kez Mehmet, dedesi ya da müdür odası vb. yoktu, ama anlatılanlar o kadar benziyordu ki yaşadıklarımaya... Sonra başka bir anıyı açtım, daha sonra bir başkasını... Hepsinde kendi yaşadıklarımından izler buldum. Ayşe Öğretmen’in anısı diğer anılarla buluşmamda bir fener vazifesi görmüştü.

Kapının çalmasıyla bu tatlı yolculuktan uzaklaştım. İçeri giren bir şefim:

-Yüzünüzde kocaman bir gülümseme var Başkan’ım, hayırdır inşallah, dedi. Soğumuş kahvemden bir yudum alarak:

Hayır şefim, hayır! Hayırlı hatıralar biriktirmişim, hayırla yâd ettim; onun yansımadır, dedim.

Yaşar KOÇAK

Adana İl Millî Eğitim Müdürü

Ben ve YİBO

Kardelen, duru görünümüyle saflığın ve temizliğin sembolü hâline gelmiş, narin olmasına rağmen en sert toprağı delecek kadar güçlü, karlı ayaz gecelere sabreden azimli bir çiçektir. Kardelen gerek adı gerekse yaşam mücadelesi yönüyle birçok hikâyeye konu olmuştur. İşte biz de terör nedeniyle hayatlarında zorluklar görmüş, güneşe hasret köy çocuklarımızı anlatan okul dergimize “Kardelen” adını uygun görmüştük.

2000 yılında eğitim fakültesinden mezun olmuş ve Siirt ili Eruh ilçesi Yatılı İlköğretim Bölge Okulunda dördüncü sınıf öğretmeni olarak görev yapmaya başlamıştım. Kendine has kokusu olan 44 tane çiçeğim vardı ve hepsinin de farklı bir hikâyesi. Bahçemdeki çiçeklerimin başının dik durması, canlanması, mis kokularını etrafa dağıtabilmesi için özel ilgilenmeli anne, baba, abla, öğretmen aslında her şeyleri olmalıydım. İlmek ilmek işlenmeliydi kanaviçem; verilmeliydi kalplerine en güzel erdemler, vefa, sevgi, saygı, vatan, millet, bayrak aşkı ve şuuru.

Sınıfımda annesini kanser hastalığından yeni kaybetmiş Abdullah adında bir öğrencim vardı. Babasının iki ay geçmeden köyden yeni bir kadın ile evlenmiş olması, varını yoğunu başlık parasına vermesi ve kadının ruhen de rahatsız olması aileyi daha da zora sokmuştu. Hafta sonları Abdullah eve gidince ev işlerine yardım etmesi gerekiyordu.

Yıl 2005... İlk tanıştığım öğrencilerimi çoktan mezun etmiş, erkek yurduna ek olarak okullaşmayı arttırmak için kız yurdumuz da açılmıştı. Yurt sorumlusu ve müdür başyardımcılığı görevini yapmaktaydım. “Kardelen” isimli dergimize ilçe içinde birinci olan sekizinci sınıf öğrencimizin kompozisyonunu da ekleyecektik. İçeriğinden hiç haberim yoktu, ama Türkçe öğretmemiz övgüyle anlatıyordu eseri. Meraklanmamak elde değildi.

Bilgisayara geçirmek için yazıyı elime alıp okuduğumda donup kaldım. Her bir saniyenin anlam kazandığı, beş yıllık bir hikâye film şeridi geçiyordu gözlerimin önünden. O dakikalarda kendime hâkim olamamıştım, gözyaşlarım sel olup akmıştı. Her şeyden bihaber olan arkadaşlarım bu denli duygulanmama bir anlam verememişlerdi. Birinci olan bu çocuk dördüncü sınıfta hayatına girdiğim sevgili oğlum Abdullah ve yazıda anlatılan, o dokunuşa izin verdiği öğretmeni ben idim.

Abdullah beşinci sınıftan sonra okulumuzda eğitimine devam ederken yedinci sınıfta ailede maddi ve manevi sorunlar iyice artmaya başlamıştı. Yedi yaşındaki kız kardeşinin ev hizmeti yapması nedeniyle bu yaşananlara razı olamamış, yurttan ayrılmış, ev işleri de dâhil olmak üzere ailesine pek çok işte yardım etmeye başlamıştı. Bu süreçte sık sık okulunu bırakmayı düşündüğünü söylüyor, ilçe dışında olan evinden yağmurlu, karlı havalarda çıkıp ıslanarak kapıma geliyordu. Çoğu kez annesini çok özliyor ve nefes almasının dahi zor olduğunu ifade ediyordu. İsterse bana “anne” diyebileceğini söylüyor, onu kocaman kucaklıyor ve okulunu bırakmaması gerektiğini, mücadele ile her zorluğun geçeceğini, güzel günlerin geleceğini ısrarla vurguluyordum ilkokuldan mezun etsem de hiç kopamadığım evladıma. Onun soğuktan donmuş elleri içtiği sıcaklık çayla ısınıyor, o güzel kalbinin de ben konuştukça umutla dolduğunu büyüyen gözbebeklerinde görüyordum.

İşte, “İyi ki öğretmenim ve bedenen vücutları bütün görünse de ruhen kolları, bacakları kırık olan çocuklarımla eksiklerini tamamlaya çalıştım!” dedirten, sekizinci sınıfa kadar başarıyla her engeli aşarak gelen oğlum Abdullah’ın “Ben ve YİBO” başlıklı kompozisyonu:

YİBO! Ben de senin ev sahiplik ettiğin, nicelerini mezun gönderdiğin öğrencilerden biriyim. Seninle ilk karşılaştığımda çok korkmuştum. Çünkü köyden yeni gelmiş, cahil ve küçüktüm. Her tarafım karanlıklar içindeydi. YİBO'nun bahçesinde aydınlanmaya, yavaş yavaş kendime gelmeye başladım.

Öğretmenler, beni de nice tohumlar gibi bir bahçeye ektiler. Sevgiyle besleyip, gözyaşlarıyla suladılar. Hüznü günlerde dert ortağım, yağmurda sığınacağım birer kapı oldular. Onlara ömrüm boyunca borçlu kalacağım.

Bir gün öğretmenime:

-Size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz? diye sorunca öğretmenim bana şu cevabı verdi:

-Yavrum, bana borcunuz yok. Siz çalışın başarın, iyi insan olun bu bana yeter, dedi.

Ne zaman derslerim kötü gitse, ne zaman okumayı düşünmesem bu sözler beni yeniden derslerime bağlar, bana güç kaynağı olur.

Yine bir gün öğretmenimiz:

-Çocuklar, yıllar sonra birer meslek sahibi olduğunuzda beni elimde baston, gözümde gözlük, saçlarım ağarmış, yaşlı bir şekilde karşınızda görerseniz tanıyıp yardımcı olur musunuz? diye sorunca ben hariç herkes:

-Eveettt! diye bağırdı.

Nedendir bilmiyorum, kendime güvensizlik mi, korku mu, sözümde duramama mı, ben “evet” diyemedim.

Ama şimdi kendime güveniyorum ve size diyorum ki:

-Öğretmenim, ben sizi asla unutmam! Ne ağarmış saçlarınız ne de gözünüzdaki gözlük sizin içimizdeki yüzünüzü, emeklerinizi asla değiştiremez. Çünkü biz yüzünüzü ne fotoğraflara ne

de anılara ekledik. Biz, yüzünüzü kalbimize kazıdık. Sizi unutmak mümkün mü?

YİBO! Şimdi de sen beni mezun edeceksin. Sekiz yıllık anıları unutmayacaksın. Unutma! Çünkü sen hiçbir öğrencini unutmadın. Her yıl yeni tohumlar ektin ve onları biçtin.

Bana, arkadaşlarıma ve tüm öğrencilere emek harcıyıp mezun eden öğretmenlerime, dünyanın içine yeni bir dünya sıçdıran YİBO'ya sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Öğretmenlik mesleğinde yirmi ikinci yılımı çalışmaktayım. Meslek hayatımın çoğunluğu yatılı okullarda geçti. Köyünde okulu olmayan kardelenlerimiz yedi yaşında, ilk sosyal hayatı olan “okul” ile tanışır ve artık ailelerinden çok öğretmenleriyle vakit geçirir. İşte bu yüzden öğretmenlik öyle kutsal bir meslektir ki diğerlerine benzemez. O öksürünce ciğerinizden bir parça kopar, ateşlenince sıtması sizi tutar, ağladığında onu sarıp sarmalayan kucak siz olursunuz. Evlenmemişsinizdir, ama onlarca çocuğunuz olur. Öğrencilerinin annesi, babası, arkadaşı, ablası... Ağlayınca mendili, gülünce kahkahası, düşünce merhemisinizdir.

Her günümüz anılarla dolu iken sizlere kar altında boy veren en güzel erdemlerle donanmış, emanet aldığı manevi değerleri yükseklere taşıyan Atatürkçü, vatan, millet, bayrak, insan sevgisiyle dolu şu anda da Türkçe öğretmeni olan kardelen oğlum Abdullah'ı paylaşmak istedim. Bu duyguları yaşayan ve yaşatan tüm meslektaşlarıma saygılar sunuyorum.

NOT: Bahsi geçen öğrencinin ismi değiştirilmiştir.

Gülsüm ERİN AKTÜRK
Tufanbeyli/Cumhuriyet İlkokulu
Sınıf Öğretmeni

Renklerin Dili

Öğretmenlik görevimin ikinci yılında, 2008 yılının ikinci dönemi, her zaman ve her dönem başında yaptığım gibi, her sınıfta ilk girdiğim derste öğrencilerimden içlerinden gelen renkleri kullanarak sadece renklerle resimler yapmalarını istedim. Öğrenciler gülerек eğlenerek renklerle doldurmaya başladılar kâğıtları. Ders sonunda resimleri topladığımda bir öğrencinin kâğıdı sadece siyaha boyadığını ve ortasına da bir kırmızı leke bıraktığını gördüm. Dikkatimi çekti. Bu kadar renk içerisinde ve bu kadar renkli resimler arasında bir siyah resim ilginçti gerçekten. Sonraki hafta aynı sınıfa derse girdiğimde çocuğun aynı resmi yapıp yapmayacağını görmek için tekrar aynı şekilde renklerle resim yapmalarını istedim. Dersin sonunda yine aynı öğrenci siyah bir resim yapıp teslim etmişti. Teneffüs olunca öğrencimi yanıma çağırıp adını sordum.

-İbrahim, dedi.

-İbrahim herkes rengârenk resimler yaparken sen neden siyah rengi tercih ettin, senin resminde neden sadece siyah renk var? diye sordum.

Bir anda ağlamaya başladı ve:

-Sizinle konuşabilir miyiz? dedi.

Yanıma alıp konuştuğumda çocuğun annesinin epilepsi (sara) hastası olduğunu, çocuklarının gözü önünde sürekli bayıldığı ve krize girdiğini, annesini bu şekilde görmenin çocuğu çok üzdüğünü ve çocuğun psikolojik olarak çökmüş durumda olduğunu öğrendim.

Hemen okulumuzun psikolojik danışmanı ile görüştüm. İbrahim'le sürekli konuşmaya başladı. Ben de İbrahim'e, dikkatini farklı yönlerе çekebilmek için, psikolojisini rahatlatacak

farklı müzik ve resim konularından oluşan bir program uyguladım. Çevremizden hayırsever birkaç kişinin desteğiyle annesini Ankara'ya tedaviye gönderdik. Bir süre tedavi görüp döndükten sonra onun da durumunun iyiye gitmesiyle birlikte İbrahim kısa bir sürede toparlanarak farklı bir kimliğe büründü. Okulun ilk döneminde beş dersinin zayıf olduğu bir yılı takdir alarak bitirdi. Ben, bir yıl sonra o okuldan ayrıldım.

Sekiz yıl sonra, Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesini kazandığımı öğrendim. Gözlerim doldu ve sanatın önemini bir kez daha farkına vardım. Bir resim, bir insanın duygularının tercümanı oldu ve bir insanın kurtulmasına vesile oldu. Yıllardır her girdiğim sınıfta birilerine daha bir kapı açabilir diye anlatıyorum.

Çetin ÇAKMAKÇI
Yüreğir/Şehit Abdullah Yıldırım
Anadolu Lisesi
Okul Müdürü

*Her Veda
Bir Merhabadır*

Yıl 2011. Bahar ayları... Adana Kozan Yusuf Baysal Anadolu Lisesinde felsefe öğretmenliği yapıyorum. O yıl mezun olacak öğrencilerimle acısıyla tatlısıyla anılarla dolu 4 yıl geçirmişiz. Bir sohbet ortamında öğrencilerimden biri:

-Hocam, bu yıl mezun oluyoruz. Burada geçirdiğimiz günleri ve yılları unutmayacağız. Sizden özel bir isteğim olacak, dedi.

-Nedir, sizin için ne yapabilirim? dedim.

-Biz giderken bize ve geleceğimize dair duygularınızı yazmak ister misiniz? Sizden bir hatıra kalsın bizde, dedi.

-Nasıl olur, ne yazarım, ne söylerim bilemem, ama son bir anı kalsın benden size, dedim.

Sonra bir akşam oturdum. Düşündüm. Duygulandım. Bir öğrencime değil belki ama o yıl, o yıldan önce ve o yıldan sonra öğretmenleri olmaktan gurur duyduğum tüm öğrencilerime hitaben, onların gıyabında bir mektup yazmaya başladım. Zor oldu. Günlerce sürdü duygu ve düşüncelerimi kâğıda dökmek, ama sonunda bitti. Paylaştım öğrencilerimle. Tarifsiz duygular dile getirdiler. “Her Veda Bir Merhabadır” adını verdiğim mektubumu paylaşmak isterim gururla:

“Zamanı geldi!” dedi, kimselerin duymadığı bir çığlıkla.

Bir bahar günü titrek adımlarla, endişeli bir yürekle ama binbir umutla başladığı serüvenini yine bir başka bahar gününde nihayete erdirecekti.

İçinde tüm renkleri barındıran tek mevsimlik dünyasında sevinci ve hüznü, korkuyu ve ümidi aynı anda taşıyor olmanın kutsallığına sahipti. Bir zamanlar bir türlü gelmeyen gelecek artık gelmişti gelmesine de, bir yarısı kendisiyle beraber gidecekken diğer yarısını geride bıraktığı geçmişine dair izlerle süsledi-

ği mekânları, yüzleri ve sesleri düşünmeden de edemiyordu. O mekânlarda olamayacaktı bundan sonra. Her bir sesin durmaksızın ve dinlenmeksizin aksettiği o mekânlarda olamayacaktı. Lakin geride kalanlar unutmayı, gidenler de unutulmayı bilmezlerdi bu mekânda.

Ne mutlu ki “veda anlarına şahitlik eden geceler vardı.”

Çünkü biliyordu ki “asıl yalnızlık elvedasız ayrılışlarla başlardı.”

Çünkü hissediyordu ki “ayrılıklar her zaman kavuşma ile neticelenmiyordu ve zaten kavuşmalar da ayrılık sayılmıyordu.”

Çünkü öğrenmişti ki “insan uçurumun kenarına varmadan kanatlarını rüzgâra bırakmazdı.”

Çünkü anlamıştı ki “insanı hayatta tutan henüz sahip olmadıklarıydı ve en büyük mutluluklara en derin acıların yolundan ulaşılabilirdi.”

Şimdi tam da o yolun bir yolcusu olma kaderiyle baş başa kalmıştı; ama dönüp geçmişe, geçmişindekilere bakılmadan da çıkılmıyordu yola. Hatırlayabildiği neler vardı çocukluğunun masum günlerinden kalan acaba? Çok ama çok özleyecekti yaramazlıklarını, soğuk kış gecelerinde masal dinlemeyi, yaz geceleri gökyüzüne bakıp hayallerine dalıp gitmeyi, akşam eve geç kalıp azar işitme pahasına çok sevdiği oyunlardan ve arkadaşlarından ayrılamiyor olmayı, her gün bir tarafını yara bere içinde bırakmayı, sonra oturup acıdığından değil belki ama anne-babasının kızmasından korktuğu için ağlamayı özleyecekti.

Annesini ve annesizliği düşündükçe usulca başını öne eğiyor ve kimseler görmesin diye midir bilinmez, belli belirsiz bir dudak kıpırdatışıyla, sevgi ve hasret dolu sözleri terennüm ede-

cek olmanın verdiği gururla, onun sesine ve nefesine, şefkatine ve merhametine ne kadar muhtaç olduğunu bütün yüreğinde hissediyordu. Bir taraftan yanağını ve saçlarını okşarken bir taraftan da en latif sözleri o söyledi. Babasını ve babasızlığı düşündükçe, hayranı olduğu bir ulu çınar ağacı gibi gölgesini ve her bir zerresine kadar esirgemediği fedakârlıklarını düşündükçe, hayatın yorgunluğunun çizgi çizgi kazındığı yüzüne baktıkça, ona layık olmanın, onun gururu olmanın ona ne kadar büyük bir armağan olacağını idrakiyle başını dik tutacağı günlerin özlemini taşıyordu.

Sonra bir ses duydu...

Biri kendisine sesleniyordu...

Biri bir şeyler söylemeye çalışıyordu...

Sesteki samimiyeti hissetti... Dinlemek istedi.

Yağmur toplayan bahar bulutları misali ne zaman yaşlar birikse gözlerinizde, ne zaman doyasıya ağlasanız hazan yağmurları mahcubiyetinde, alıp başınızı öylesine uzaklara gidesiniz gelir, göçmen kuşlar misali, biliyorum... Dertlerinizi, çilelerinizi, özlemlerinizi, acılarınızı velhasıl tüm ağlamalarınızı bir küçük valize tıka basa doldurup, küçük, mazlum, üzgün ve öksüz kız çocuğu gibi ümidin ellerinden tutup çekip gitmek gelir içinizden içinizdeki masum kendinize, biliyorum...

Unutmayın ki 'insan' olmanın şerefini ve mesuliyetini taşıyorsunuz. Bu hayatta yaşadıklarınız ve gördükleriniz her ne kadar sizlerde ümitsizliğe sebep olsa da karamsar olmak, hayata ve kendinize dair ümidinizi kaybetmek en kötü olandır. Özünüzde ve niyetinizde iyilikler, güzellikler olduğu müddetçe, bir gün ama mutlaka bir gün hayat size gülen yüzünü gösterecektir. Çünkü bu

dünyayı iyiler ve iyilikler kurtaracak. Sizler sevgi tohumlarıdır. Gittiğiniz diyarlarda sevgi çiçekleri olarak açacaksınız. Renk ve ferahlık vereceksiniz. Sizler zorda kalmışlara, mazlumlara elinizi ve yüreğinizi uzatacaksınız. Vefalı olacaksınız, size can veren, şefkat ve fedakârlıklarını esirgemeyen, her daim huzurunuz için dua ediyor olan anne ve babalarınıza. Vefalı olacaksınız, sizin bugünlere gelmenizde üzerinizde emeği ve hakkı olan öğretmenlerinize ve büyüklere karşı. Hem kendiniz, hem size güvenenler ve inananlar ve hem de vatanınız ve milletiniz için mücadele etmekten ve çalışmaktan asla vazgeçmemelisiniz. Düşüncesi ve inancı ne olursa olsun insanı insan oldukları için sevmelisiniz ve hoş görmelisiniz. Sadakatle hatırlayacağınız dostlarınız var, yanınızda da olsa ve artık uzakta da olsa. Onlar ile birlikteyken sözleriniz değil kalpleriniz ve gözleriniz dile gelmeli, haklarınızı birbirinize helal etmeli, kırdıklarınızdan af dilemeli, sizi kıranları da affetme erdemini göstermelisiniz. Karanlık çöktüğünde, kendinizi yalnız hissettiğinizde, dertlerinizi paylaşacak, sizi dinleyecek olan birine ihtiyaç duyduğunuzda ilk onlar görünürler ve siz böyle dostlara, arkadaşlara sahip olmakla gurur duyarsınız. Muhabbetiniz yanık bir türkü, buram buram hasret kokan bir şiir tadında olsun. Gönüller bir ve beraber olduktan sonra her şeyin çok daha güzel olacağını unutmamalısınız. Fani olan bu âlemde hoş bir sada bırakmak en güzel olandır. Bütün bir hayatınızın, yaşamaktan gurur duyduğumuz anlarla, içinde buruk bir acı bırakan pişmanlıklarınızla, değer verdikleriniz kadar kıymetini bilemediklerinizle dolu olduğunu hep hatırlayın.

Hayat, gülümseyiş ile gözyaşları arasında gidip gelen bir sarkaçtır. Acılarınız, çileleriniz de olacak, kahkahalarınızın ve

tebessümlerinizin çınılamaları da. Kutsal bir yolun yolcularısınız. Bu yolculuk da geriye dönme ihtimalinizin olmadığını ve artık gemileri yaktığınızı bilin. Ve eğer kalbinizi, hayatınızın günlük mucizelerini hayranlıkla izlemek üzere açarsanız, acınızın, neşenizden hiç de daha az harikulade olmadığını göreceksiniz. Çünkü ‘insanlık, dürüstlük, fedakârlık’ adına çekilen çilelerin sizleri olgunlaştıracığını, hayalinizdeki zirvelere ulaşmanızın hiç kolay olmadığını ve ama en güzel manzaranın da o zirvelerden seyredildiğini, çileye ve gayrete talip olamayanların asla huzura ve başarıya ulaşamayacağını da bilin. Kendinizi asla zayıf ve aciz görmeyin, ‘ben tek başıma ne yapabilirim ki!’, ‘gayret ediyorum ama olmuyor işte!’ demeyin. Kendinizden asla ümidinizi kesmeyin, çünkü kalplerinizde merhamet adlı bir çınar olduğunu hatırlayın. Nereye giderseniz gidin, ne olursanız olun, bu hayatta geldiğiniz yeri ve o yerlerdeki ve bir zamanlar ne olduğunuzu asla unutmayın. Kalbiniz ağrıdığı anda, diliniz dolandığı anda, omuzlarınızın üzerindeki yükün altında ezilirken; sevilmediğinizi, sorulmadığınızı, anılmadığınızı düşündüğünüzde, yorulduğunuz zaman direnmekten, vazgeçmeyi düşündüğünüzde, hata ettiğinizde velhasıl yandığınız zaman acıların alevinde, ateşi serin ve selametli kılan ve bütün kalplerin sahibi olana sığının...”

Bir gönül insanının bir kitabındaki harikulade sözleri içimden de bir şeyler katarak sunuyorum sizlere, kabul buyurun:

Sizleri sevdiysem;

Bütün ruhların yaratıldığı ve henüz ruhlara bedenlerinin biçilmediği o mecliste

Sizlerin yanında yer almış olduğumu hatıramda taşıyor olduğumdandır...

Bunca kolay terk ediliyorsa varlıklar sizlerin varlığına
O şimşek parıltısı ânın anısını gözbebeklerimde sakladığımdandır...

Bu kadar tanıdık buluyorsam kalbimi kalplerinize
Bu kadar tanıdık ses veriyorsa kalbim kalbinize
O ezeli uğultuyu hâlâ kulaklarımda taşıdığımdandır...
Sizleri bu kez hatırladıysam o kez unuttuğumdandır...
Sizleri her zaman hatırlayacak, her daim huzurunuzu dileyecek olan hocanızdan...

Haklarınızı helâl edin... Yolunuz açık olsun... Güle güle gidin güzel insanlar.

Aziz KAYACI
Kozan/Gaziköy ÇPAL
Müdür Yardımcısı

Deniz Yıldızı

Meslek hayatımda bir gün, öğretmen arkadaşlardan bir kız öğrenci ile ilgili olarak, derslerde sürekli arka sıralarda ve yalnız oturduğu, derslere ilgisiz kaldığı, sürekli yorgun ve bitkin hâlde olduğu ve derslere karşı ilgi göstermediği şeklinde şikâyetler geliyordu. Öğrenciyi yanıma çağırdım. Öncelikle biraz konuşup kendisini rahatlattım ve bana açılmasını sağladım. Öğrenci, arkadaşlarının ve öğretmenlerin kendisini sevmediğini, dersleri anlayamadığını, kendisinin bu okuldan gitmek istediğini ve bu yüzden de böyle davrandığını ifade etti. Tecrübelerime dayanarak bunun bir uyum problemi olduğunu anladım. Ben de bu davranışlarından vazgeçmesi için neler yapabileceğimizi, neleri sevdiğini sordum. Basketbol oynamayı çok sevdiğini, aslında deney yapmayı ve sonuçlarını görmekten de keyif aldığını söyledi. Ben de öğrenciye her zaman yanıma gelebileceğini, her gencin okulumuz için değerli olduğunu anlattım ve daha sonra bu öğrencimizi gönderdim.

Bu öğrenciyi yakından tanımak için o sınıfın biyoloji derslerine girmeye başladım. Bana deney yapmayı çok sevdiğini söylemişti. Derste ilk deneyi onunla birlikte yapmak için arkadaşlarının gözü önünde onu davet ettim. İlk önce çok çekindi, ama daha sonra kabul etti. Deneyi birlikte yapmaktan keyif aldı. Bu arada dersine girmeye devam ettim. Öğrenci, ön sıralara oturmaya başladı. Sonrasında bir gün TÜBİTAK Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması duyurusu okula gelmişti. Öğrenciyi yanıma çağırdım ve danışmanlığında bu yarışmaya katılıp katılmayacağını sordum. Öğrencim de kabul etti. Birlikte projeyi yürüttük. Bu arada bütün sınıf arkadaşları öğrencinin proje yaptığını biliyordu. Yarışmaya katıldık.

Sonuçlar açıklandığında öğrencimin projesinin bölge sergisine davet edildiğini birlikte öğrendik. Öğrencimin o anda bana mutluluktan sıkıca sarılışını asla unutamam. Sınıftaki arkadaşlarının ilgisini, ailesinin mutluluğunu kelimelerle anlatamam.

Öğrencim o günden sonra bir şeyleri başarabilmenin verdiği öz güven ile tüm öğretmenleri ve arkadaşları tarafından ilgi duyulan, parlak bir öğrenci izlenimindeydi. Ben ise başlangıçta oluşan sorunu çözerken öğrencinin sevdiği ve başarılı olacağı güçlü tarafını fark ederek bu duruma ortam hazırlamıştım basit iyiliklerin, küçük dokunuşların insanların hayatını nasıl etkileyeceğinin bilinmeyeceğini, hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmamayı öğütleyen şu hikâyede olduğu gibi: Hikâyeye göre bir fırtına sonrası kıyıya çok sayıda deniz yıldızı vurmuş. Yaşlı bir adam hem kıyıda yürüyor hem de deniz yıldızlarını tekrar denize atıyormuş. Genç bir adam bunu görüp yaşlı adamın yanına gitmiş ve “Beyefendi, bu deniz yıldızları neredeyse kilometrelerce uzunlukta bir kıyı şeridine vurmuş durumda, birkaç tanesini tekrar denize atmak ne fark yaratır?” diye sormuş. Yaşlı adam bir deniz yıldızını daha yerden alıp tekrar denize atmış ve “Biraz önceki deniz yıldızı için bir fark yarattı.” demiş. Öğrencim şu anda bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır. Kendisi ile de hâlâ sık sık görüşürüz. Bu anı, mesleki hayatımda öğrencilerin okula, derslere uyumunun sağlanması ile ilgili hiç unutamadığım bir anı olarak zihnimde yer almıştır.

Yıldız AKMAN

*Sarıçam/Beyceli Anadolu Lisesi
Okul Müdürü*

Benim Hikâyem

“Müthiş bir adanmışlık yoksa muhteşem bir başarı da yoktur.” (Anthony ROBINS)

Benim hikâyem 27 yıl önce 18 yaşında evlenmemle başladı. Okul ikincisiydim, yedi kardeşin de üçüncüsü; okuyamamıştım. Okuma işini zihnimde ertelemiş ve çocuklarımla beraber üniversite okuyacağıma kendime söz vermiştim. Süreç içerisinde iki çocuğum olmuştu ve onlarla çok keyifli vakit geçiriyorduk. Durmadan kitap okuyor, satranç oynuyor, bisiklete biniyor, yüzüyor ve doğada bolca zaman geçiriyorduk. Ama yine de bir yerlerde bir eksiklik vardı ve giderilemiyordu. Gidermek istedikçe daha çok okuyordum. Dostoyevski, Tolstoy, Doğan Cüceloğlu, Platon ve birçokları bu süreçte yol arkadaşlarımdı ve fakat yolun bir yerinde onlardan ayrılıp yoluma tek başıma devam etmem gerektiğini içten içe biliyordum. Bu kaçış nafileydi.

Aradan 10 yıl geçti, artık 28 yaşındaydım ve bir şeyler yapmak kaçınılmaz hâle gelmeye başlamıştı. Yaşım kaç olursa olsun kendime bir şeyler katmalıydım, bir amacım olmalıydı. Artık içimdeki boşluğun maddeyle doldurulamayacağını anlamıştım. Ruhumun açlığını gidermek için öğrenmeye, araştırmaya başladım. İçten geliştikçe kabuğumu kıramamak bir istakoz gibi beni de rahatsız etmeye başlamıştı. Istakozları duymuşsunuzdur; büyümesine rağmen onu saran kabuk genişlemez ve istakozun ıstırabı tam da burada başlar. Büyüdükçe kabuk onu içeride adeta hapseder ve istakoz kendini baskı altında hissetmeye başlar. Kuytuda bir kaya bulur ve kabuğunu ona vura vura kırarak kendine yeni bir kabuk yaratır. Yeni kabuğu konforlu ve rahattır ta ki yeni bir gelişme arzusu bedenine baskı yapana kadar. İşte bu

kabuğu kırarak kendi özümde bir birey olduğumu hissetmek ve hayatımı şekillendirmek için ilk adımı attım.

Okumaya karar verdiğimi açıkladım. Tabii ki çok geç olduğunu, bu yaşta okunamayacağını, rahatlığın bana iyi gelmediğini söyleyip durdular. Bu beni biraz durdurmuştu; ama bir yere kadar. Sadece çocuk büyüterek yaşanan bu hayat bana eksik görünüyordu. Tekrar kabuğum sıkılmaya başlamıştı. 32 yaşında o kabuğu kırmak için ikinci bir hamle yaptım. Bu hamle öyle durdurulacak gibi değildi; güçlenerek gelmişti. 28 yaşına geç diyenler, 32 yaşında o kadar sert davranmadılar. Beni kendi hâlime bırakmış gibiydiler. Neler olacağını merak ediyor, bu sevdanın zamanla söneceğini umuyorlardı. Bir aşkla üniversite sınavına hazırlandım. Tabii ki örgün okuyamazdım ama bunun için sızlanmak yerine elimdeki imkânları en iyi şekilde kullanmaya karar verdim. Açıköğretim Fakültesi lisans işletme bölümüne yazıldım. Şimdi de açık öğretimin para tuzağı olduğunu, kimse sınıf geçemediğini, öğrencilerin bilerek sınıfta bırakıldığını söylemeye başladılar. Hedefime ulaşmak için sağır kurbağa hikâyesinde olduğu gibi yoluma devam ettim. Bir açık öğretim ancak bu kadar tutku ve aşkla okunurdu. Okulu onur belgesi ve yüksek bir ortalamayla bitirdim. Okumanın tadına varan ben bir üniversiteyle yetinmeyecektim, çünkü içimdeki okuma alevi hâlâ sönmemişti. KPSS'ye hazırlanırken ikinci üniversiteye yazıldım. Uzaktan eğitim, hayatımın bir parçası olmuştu. Bir tıkla istediğim öğretmenden ders dinliyordum. Evimi dershaneye çevirmiştim. Bir yandan KPSS'ye çalışıyor, diğer yandan ikinci üniversiteyi okuyordum. KPSS puanım iki yıl geçerliydi. Bekleme sürecini keyifli bir hâle getirmek için sosyoloji bölümüne yazılmıştım.

Bugüne kadar okuduğum kitaplara bakınca sosyoloji, felsefe ve psikolojinin zaten hep benim hayatımda olduğunu şaşırarak fark ettim. Bu konuda araştırma yapmak, kitap okumak, zaman geçirmek benim için ders çalışmaktan ziyade bir hobi gibiydi. Okudukça kendimi çok iyi hissediyor, değişiyor ve bakış açım genişliyordu. Varacağım sonuçtan ziyade sürecin keyfini çıkarıyordum, zira memurlukta 35, öğretmenlikteyse 40 yaş sınırı vardı. Yani, bu bölümler görünürde işime yaramayacaktı. “Boşuna okuyorsun.” diyenlerin sayısı arttıkça ben yoluma daha çok sahip çıkıyordum. Tutkuyla çıkılan bu yolda bu iki engel de ben hiçbir şey yapmadan ortadan kalktı. Şansın, yoluna inananların yüzüne güleceğine bir kere daha ikna olmuşum.

Bu arada, sosyolojiyi yüksek onur belgesi ve dereceyle bitirdim. İkinci üniversitemi, hayalimdeki gibi, kızımınla aynı zamanda tamamladım. Artık kızım bir fizyoterapist, ben de bir sosyologdum. KPSS süreci tekrar başlayacaktı, bu süreçte oğlum da üniversiteye hazırlandığı için evde yine bir dersane havası oluşmuştu.

Çabalarımız meyve vermeye başlamıştı. Oğlum veterinerlik fakültesini kazanmış, bense Karabük Üniversitesine formasyon için kabul edilmişim. Artık somut bir üniversitem vardı ve evime sadece on saat uzaklıktaydı. On saatlik yolu gidip gelmeye başlamıştım. Her hafta gidiyordum. Haftada iki gün ve toplamda bir yıl sürecekti. Benim için harika bir deneyimdi. İlk defa gerçek bir üniversite ortamında eğitim görüyordum. Sabah dokuzda indiğim otogardan doğrudan üniversiteye gidiyordum. Çok güzel arkadaşlarım oldu. Hocalarım Adana’dan formasyon için geldiğimi duyunca hem şaşırıyor hem de diğer öğrencilere beni

tanıtarak onları motive ediyordu. Bu, benim için çok anlamlıydı. Birçok kişiye örnek olmak, onları motive edebilmek, ışık saçmak güzeldi.

Formasyonu tamamlamış, bu esnada da KPSS’den 86 almıştım. 40 bin kişinin içinde ilk 50’ye girmiştım ve öğretmenlik için tercih yapacaktım. Sevincim tarifsizdi; ama uzun sürmedi. Sadece 38 kişi alınacaktı. Yıkılmıştım. Bu kadar emek, çaba boşa gitmişti. Günde dokuz saat çalışmıştım. Tekrar aynı şekilde çalışmak ve sonuç alamayacağımı düşünmek beni üzüyordu. Gün boyu ağlayıp üzüntümün hepsini akıttıktan sonra, ertesi gün tekrar ayağa kalktım ve önümde kitaplarım...

Bize ait bir market vardı ve ben orada eşime yardım ediyordum. Markette kaldığım zamanlarda da KPSS’ye hazırlanmaya devam ettim. KPSS kitapları olduğu belli olmasın diye tüm kitaplarımı kapladım. Marketteki müşterilerimiz hem destekliyor hem de “On yıldır ders çalışıyorsun bir işe yaramadı, okumayı bırak artık.” demekten de geri kalmıyorlardı. Ama pes etmek yoktu; yılmak, usanmak yoktu. Enerjimi düşürmeden yoluma devam ettim ve bir mucize oldu! 88 aldım. 33 yaşında çıktığım bu tutkulu yolculuk, 44 yaşında bana tüm güzelliklerini göstermeye başladı. Altın tepside sunulmamıştı, ama gereken çabayı ve özeni gösterince ekilen tohumların sulanınca çiçek bahçesine döneceğini gördüm.

11 Nisan 2019. Hayatımın dönüm noktası. Meslek hayatımın, öğretmenliğimin başlangıcı. Harika bir duygu: Öğrencilerle göz göze gelmek, onlara bir şeyler verebilmek, başta çocuklarıma ve çevreme, sonrasında hiç tanımadığım, kabuğuna sıkışmış gelişme arzusuyla dolu insanlara ilham olmak... Hayatın beni bura-

ya getirmesi bir tesadüf müydü? İnsanların hayatına dokunmak, farkındalık yaratmak, yol göstermek için mükemmel bir fırsattı. Kilis'te bir okula atanmıştım. Atandığım yer bir kamp okuluydu. Suriye'den savaştan kaçmış, ülkemize sığınmış yardım bekleyen insanlarımız, öğrencilerimiz... Fark eder miydi? Tabii ki hayır. Öğretmenlik neydi? Sevgiydi, fedakârlıktı, dil, din millet ayırımı yapmadan tüm insanlığı kucaklamaktı, kutsallıktı. İşte tam zamanydı yol göstermenin, fedakârlığın, yeniden doğmanın ve doğurmanın. Tam zamanydı mesleğini hakkıyla yapmanın. Çok başarılı öğrenciler vardı. Tekrar hayata tutunmak, başarmak, hayatını yoluna koymak istiyorlardı. Her biri yaşlarından büyük travmalarla gelmişlerdi ülkemize. İçlerinden biri derin izler bırakmıştı hayatımda. Gözünün önünde annesi, babası, kardeşi ve dayısını kaybetmişti. Görüntülerini silemiyor, devamlı onlardan bahsediyordu. Harekete geçme zamanydı. Çocuk çok zekiymi ve okumaya istekli biriydi. Türkçe olarak anlattığımız dersi anlayıp, anlamayan arkadaşlarına Arapça olarak anlatıyordu. Burada ilk başta ruhsal yaralarını sarmak için psikologlarla çalıştık. Çocuk hayata tutunmak için çok istekliymi ve tüm yaptıklarımız çok çabuk cevap verdi ve öğrencim yeni bir yaşama kapılarını açtı. Aradan üç yıl geçti. Şimdi üniversitede, olmak istediği yerde. Onu yeni hayatında mutlu ve istediği hayatı yaşarken görmek tarif edilemez bir mutluluktur. Oradaki görevim bitmiş ve ben artık Adana'ya atanmıştım.

Adana'ya geleli üç ay olmuştu ve ilgilendiğim, yakından takip ettiğim Mehmet adlı öğrencim elinde psikiyatrinin verdiği bir formla yanıma geldi ve:

-Bunu sizin doldurmanızı istiyorum, dedi.

Sonradan öğrendiğime göre güvendiğin, sevdiğin, kendine yakın hissettiğin bir öğretmenin doldursun demişler. Öğrencimin o kadar kısa bir zamanda bana güvenmesi, sığınması doğru yolda olduğumu bana hissettirmişti. Sınıfta sık sık uyuyan, melankolik takılan, biri beni görsün lütfen, beni duyun gözleriyle bakan bir öğrenciydi. Ona yaklaşıp “neyin var, konuşmak istersen yanındayım, sadece ders için burada değilim, istediğin zaman benimle konuşabilirsin” gibi telkinler verdikten sonra bir birey olarak görünüp önemsendiğini fark etmesi bize kalbini açmasını sağladı. Ve öğrendik ki çocuk aileyle sorunlar yaşamış, evi terk etmiş, iki haftadır eve uğramıyor, intiharı düşünüyor ve bu dünyada olmak, yaşamak ona çok anlamsız geliyormuş. Onun hayatını anlamlandırmak, hayatına yön vermesine katkı sağlamak, kendini tanımasını ve iyi şeylere yönelmesi için ne gerekiyorsa yapmak için harekete geçtik. Okul, aile, psikiyatri ve öğretmen iş birliği ile çocuğun hayatına, ailenin davranışına katkılarımız çocuğu tekrar hayata bağladı. Öğrencimin her zaman beni ziyaret edip o minnettar gözlerle bana bakması, o dönüm noktasında elinden tutup toparladığımız, yol gösterdiğimiz için teşekkür etmesi tarif edilemez bir mutluluk veriyor bana. Şu an onu mutlu, neşeli arkadaşlarıyla gülerken görmek bize hayatın anlamını hatırlatan en büyük hediye. Üniversite için hayal kurması, on yıl sonra kendini görmek istediği yeri söylemesi, ailesiyle zaman geçirip onları önemsemesi bir gencimizi tekrar topluma kazandırmanın mutluluğunu bizlere yaşattı. Aynı zamanda okumanın yaşı olmaz deyip beni örnek alarak tekrar ikinci, üçüncü okullarını okumak için harekete geçen ve yüksek lisans için başvuran birçok öğretmen arkadaşım da motive ettiğim, yollarını aydınlattığım insanlar

arasında. Çukurova Üniversitesinde yüksek lisansın ilk yılında tanıştığım öğrenci arkadaşlarımın da umutlarının tükendiği anda aralarında olmak, onlara konuşmalar yapmak, umut olmak da eğitim alanında meyvelerini topladığım anlardır.

Şu an kendi ailemde ağabeylerimin eşleri, çocuklarıyla üniversite okuyor. Memleketim olan Adana-Karataş'ta da birçok tanımadığım insanın bana “Senin sayende okuyoruz, her şey için çok geç kaldığımızı zannediyorduk, ama bize farklı bir bakış açısı sundun.” diyerek teşekkür etmesi tarifsiz bir mutluluk.

İlknur BAYIR

*Çukurova/Kurttepe Şehit Ali Öztaş MTAL
Felsefe Öğretmeni*

Vatan
ve
Görev Aşkı

1998'de eşimi operasyon için Bahçesaray'dan Van'a, Van Üniversite Hastanesine götürdüm. Hastaneden taburcu olunca eşimi memlekete gönderdim. Ben, Bahçesaray ilçesi'ne geri dönmeye karar verdim. İşte ne olduysa bu yolculuk esnasında oldu. Bir gün içinde iki kez ölüm tehlikesi geçirdim.

O günler hava karlı ve çok soğuktu. İl ve ilçe arasındaki yol, dağlık ve dağ geçidi kar ve buzdan dolayı kapalı idi. Muhtemelen alternatif yollar da kapalı idi. Telefon ile görüştüğüm ilçe milli eğitim müdürlüğü yetkilileri ısrarla ilçeye dönmemi istiyorlardı. Stajyer aday memurluğumda, bir cezai işleme tabi tutulmak için ilçeye acilen dönmeye karar verdim.

Hizan ilçesinden geçen alternatif yolu kullanarak Bahçesaray'a gidecektim. Şoför, yolun açık olduğunu söylemişti. Minibüste tahminen on kişi vardı. Yolculuğumuz yaklaşık 8-9 saat sürecekti. Yolun bir kısmı asfalt, bir kısmı da toprak yoldu. Yolun dağlı, yamaçlı, vadili, yokuşlu ve çamurlu olan kısımları vardı.

Sabah başladığımız yolculuk, öğleden sonraya kadar soursuz geçti. Yolun topraklı, yokuşlu ve çamurlu kısmına geldiğimizde şoför daha ileriye gidemeyeceğimizi, yolun kapalı olduğunu söyledi. Yol ve etrafı derin çamurla kaplanmıştı.

Ben ve diğer yolcular şoföre kızdık, ama yapılacak pek bir şey yoktu. Ya arabadan inip başımızın çaresine bakacaktık veya tekrar geri dönecektik. Şoför geri yolculuk ücreti de isteyince bunu para için yaptığımı anladık. Çünkü yoldaki çamur bir günlük değil, en az bir haftalık idi.

Yolculuğun üçte ikisi geçmiş, üçte biri kalmıştı. Az sonra hava kararacaktı. Üşüyordum, korkmuştum, yorulmuştum ve acıkmıştım. Minibüsten inen yolcu grubundan ayrılmamaya ka-

rar verdim. Yöre halkı zor coğrafi koşulları ve iklim koşullarını bildiği için bu durumu olağan karşıyorlardı.

Grupla en yakın köydeki evlerden birine sığındık. O geceyi o evde geçirdik. Çayımızı içtikten sonra, herkes bulunduğu minderde, halıda sızmaya başladı. Çok yorgunduk, uyuduk. Evin yeterince yatağı yoktu. Sabah para toplayıp ev sahibine verdik, teşekkür ettik. Kahvaltı yaptıktan sonra yola tekrar yaya olarak koyulduk. Yaklaşık bir saat yaya yolculuğundan sonra arkadan iki çekerli arazi traktörü geliyordu. Arkasında su tankerine benzer bir depo römork vardı. Traktörü durdurmak istememize rağmen, şoför bir türlü durmuyordu. Yoldakiler traktörün sağına, soluna, römorkun arkasına bir şekilde tutunmuşlardı.

Ben de depo römorkun üstüne çıkmaya karar verdim. Keşke çıkmaz olaydım. Çünkü depo metaldendi ve çok soğuktu. Üstelik de tutunacak hiçbir parçası yoktu, silindir şeklindeydi. Römorkun tepesinden düşmemek için, buz gibi silindir metale adeta sarılmıştım. Çünkü düşersen aşağısı uçurumdur. Üşümekten ve korkudan titriyordum. Çenem ve vücudum elektrik çarpmış gibi titremeye başlamıştı. Gruptan ayrılmamak için aşağıya da inmek istemiyordum. Bu şekilde ne kadar yolculuk yaptığımı hatırlamıyorum. Bedenimi ölüm korkusu sarmıştı. Bu ruh hâlinde iken ufukta jandarma kulübesini, askerleri ve köpekleri gördüm. Kardın dolayı her taraf bembeyazdı. Kontrol noktasına gelince askerler ve köpekler bizi karşıladı. Kimlik ve güvenlik kontrolü yapıldı; fakat ben üşümeden ve korkudan dolayı konuşamıyordum. Yüzüm morarmış, çenem kitlenmişti.

Durumumu gören askerler beni karakola almaya karar verdiler. Diğer yolcular, yollarına devam ettiler. Kontrol noktasın-

dan karakol binasına doğru bir asker eşliğinde yürüdüm. Yolun sağ ve sol tarafı en az iki metre karla kaplıydı.

En az bir kilometrelik yolun ortasına geldiğimizde köpekler saldırıya geçtiler. Benim yabancı olduğumu kokudan ve elbiseden anlamışlardı. Üzerimde kalın bir ceket olmasına rağmen, yine de ceket birkaç yerinden parçalanmıştı. Ben yere bir küre olacak şekilde kapandım. Asker de benim üzerime kapandı. Yaklaşık bir dakika böyle mücadele ettik. Sonunda asker havaya ateş açtı. Silah sesiyle köpekler dağıldı. Sesi duyan diğer askerler de yardıma koştu. Aynı günde ikinci defa hayata dönmüştüm. Askeri karakolda iki gece, bir gündüz kaldım. Korkum, üşümem, yorgunluğum geçmişti. Sabah yol kontrolünden geçen yolcularla yoluma devam ettim. Nihayet ilçe merkezine sağ salim ulaşmıştım. Aradan yıllar geçmesine rağmen, ölüm tehlikeleri geçirdiğim o günümü unutamiyorum. Öğretmen memur olarak, bana verilmiş vatan görevinden kaçamazdım. Benim hayatımı kurtaran askerlerimize, vatandaşlarımıza can ve minnet borcum var. Hepsine çok teşekkür ederim.

Rifat YAZICI
Yüreğir/Anadolu Efes İlkokulu
Sınıf Öğretmeni

Umut Filizleri

Başvurular, eğitimler, evraklar derken artık her şey tamamdı. Aralık ayının on dokuzu, 2016. O ilk gün unutulur mu? Unutulmaz tabi. Okullarımız belli oldu. Ne ile karşılaşacağımızı tam olarak kestiremesek de içimizde bir hevesli öğretmen. Yabancı uyruklu öğrencilere Türkçe öğreteceğiz, heyecanlıyız tabi. “Lise sınıfları sizin Hocam.” dediler. Sınıfı bir görseniz, gencecik fidan gibiler. Her biri apayrı hikâye. Şimdi tüm hikâyeler benimle birlikte Adana’da, bu bol güneş alan sınıfta kesişiyor.

Lazkiye’den gelmiş Filiz, bin bir zorlukla. Yaş on yedi. Tabii ilk zamanlar ağzından iki laf almak için akla karayı seçiyorum. Sonra sonra alıştık birbirimize. Türkmen kökenli olduğundan diğer kızlardan iyi biliyordu Türkçe’yi. Tercüman oldu. Yeri geldi yaşıt olduk, yeri geldi abla kardeş. Onların yükü daha bir başkaydı. Evlenme çağına gelmiş kızın ne işi varmış okulda(!) diyenlere inat okula geliyorlardı. Derler ki: “Gönlüne giremediğin öğrencinin aklına girmek zordur.” Biz çoktan gönlümüzü kaptırmıştık birbirimize. Üniversite hayalleri kurar olduk. Yalan yok, çalışıyorlardı. Filiz köprü oldu sınıfla aramda. Ben dinledikçe onlar anlatıyordu, öğreniyorduk birlikte. Sahiden dertleşir olmuştuk artık. “Mimar olacağım.” dedi Filiz. “Her yıkım, her yıkık dökük bina yurdumu anımsatıyor bana, belki kazanamam fakat niyetim budur.” dedi. Sonra hepsi saydı bir bir dilediği mesleği.

Ders saati Türkçe çalıştık, vakit buldukça yabancı öğrenciler sınavı için gittikleri kursta çözemedikleri sorulara beraber baktık.

Bir gün Filiz aradı. Sesi, heyecanı hâlâ kulağımda. Kazanmıştı. Samsun'a gideceğim, mimar olacağım diyordu. Arkadaşlarına ışık tutarak heyecanını ve umudunu kaybetmeden azimle çalıştı. Ben hâlâ Filiz'i anlatıyorum öğrencilerime. Dili, dini, ırkı, adı ne olursa olsun, dilerim çocuklar yıkımlarla değil, oyunlarla büyüsün.

Hüsnegül DOĞAN
Yüreğir/Gazi Osman Paşa İlkokulu
Sınıf Öğretmeni

Işıklı Yolum

1990 yılında Adana Yeşilevler Teknik ve Endüstri Meslek Lisesinde elektrik öğretmeni olarak göreve başladım. Artık öğrencilik hayatım bitmiş bütün heyecanım ve gayretimle öğretmenlik mesleğine odaklanmışım. Bu mesleğe ömrümü adayacağımı daha o günlerde anlamıştım. Öğrencilerimin geleceğine bir nebze olsun yön verebilmek benim için büyük bir mutluluktu.

1997 yılı eşim ve benim için çok önemli bir yıldır. Hem ilk çocuğumuza kavuşmuş hem de zorunlu hizmetimiz sebebiyle Kahramanmaraş'ın Göksun ilçesinin Çardak kasabasında Çardak Çok Programlı Lisesine atanmıştık. Eşim de ben de çok heyecanlıydık. Okula atanan ilk Elektrik öğretmeni idim. Bu da heyecanımı biraz daha artırıyordu. 1997 yılının Eylül ayının sonunda göreve başlamam sebebiyle büyük bir sorunla karşılaştım. Okula kayıt olacak öğrenci bulamıyordum. Velileri ikna etmem de bir o kadar zor oldu. Buna bir de 28 Şubat döneminin katsayısı engeli eklenince işim daha da zorlaştı. Zira mesleki ve teknik eğitime ilgi azalmıştı, ancak eşim Şebnem için aynı durum geçerli değildi. O, matematik öğretmeni olduğundan ve genel lise programı öğrenciler ve veliler tarafından daha çok tercih edildiğinden, onun okula uyumu benden daha kolay oldu. Şimdilik en azından böyle bir tesellimiz vardı. Ben o günlerde bile hiç umutsuzluğa kapılmadım. Eşim de en büyük destekçim oldu. Sorumluluğumun arttığının farkındaydım. Bu, beni daha da güçlendiriyordu. 1997-1998 eğitim-öğretim yılında Çardak'a 6 km uzaklıkta rahmetli Can Demirbaş'ın müdürü olduğu Ericcek Prof. Dr. Mehmet Sağlam Çok Programlı Lisesinde elektrik ve bilgisayar öğretmeni olarak görevlendirildim. Bu görevlendirme kendi isteğimle olmuştu. "Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim?" soruları

zihnimi sürekli meşgul ediyordu. Geçici görevlendirildiğim için az zamanda çok iş yapmalıyım. Ericek'te Elektrik ve Bilgisayar bölümlerini açarak görevime devam ettim. Çardak'ta görev yaptığım süreçte kendi isteğimle haftada iki gün Ericek'te görev almaya devam ettim. Çardak'ta olduğu gibi oradaki tüm atölye ve laboratuvarları kurduğum için kendi çocuğum gibi görüyordum.

1998-1999 eğitim-öğretim yılı umut vericiydi. Kasabalıların artık beni tanınması, öğretmenliğime güvenmesi ile yaptığım çalışmaların sonuçlarını almaya başladım. Başta Çardak Belediye Başkanı İsmail Işık'ın oğlu olmak üzere, Çardak İlköğretim Okulundaki meslektaşlarımın çocukları, kasabalılar ve çevre köylerden gelen 26 öğrenci elektrik bölümünün ilk öğrencileri olarak okulun tarihine geçtiler. Bu, benim için büyük bir gurur kaynağı oldu. Görev yaptığım süre içinde belediye başkanının ve kasaba sakinlerinin destekleri yadsınamazdı.

Çardak'ın havasına uyum sağlamamız bir Adanalı olarak oldukça zordu. Yaklaşık 1700 rakım... Bu şartlar eşime ve bana öğrenci iken bile yabancı olduğumuz bir iklimi yaşatıyordu. Kar yağdığında günlerce yollar kapanıyor, evde ve okulda suyun donmaması için büyük mücadele veriliyordu. Hatta arabamızın aküsünde bulunan elektrolit bile donuyordu. Karlı ve buzlu yolda araba sürmenin zorluklarına bir de o soğukta zincir takmak ekleniyordu. Okulun çatısında bulunan boyları 1, 2, 3 hatta 5 metreye varan buz sarkıtlarının öğrencilerimize zarar vermemesi için yaptığımız çalışmalar, tahta pencere çerçevelerinin eskimesinden dolayı kırılan camlar ve kasabada camcı olmadığından eski camlarla elmas ve silikonla yapılan derme çatma çözümler, plançete yapımı, otomatik kontrol deney setlerinin yapımı için her türlü

sunta malzemelerin kullanımı, baskı devre yapımı için karanlık oda, zorla bulduğumuz üç pozitif yirmi spreyle çıkarılan baskı devreler vb. çalışmalar ilk aklıma gelenlerdi. Soğukla yaşanan bu zorluğa, dönemin genelkurmay başkanının annesinin memleketi olması sebebiyle, teröristler tarafından karakola yapılan taciz atışları da ekleniyordu. Daha önce yaşamadığımız bir tecrübeydi. Şimdi geriye dönüp baktığımızda bu zorlukların bizi meslekte daha da güçlendirdiğini düşünüyorum.

Çardak Çok Programlı Lisesinde öğrencilerimizin sadece lise mezunu olmalarını değil aynı zamanda birer üniversite mezunu olmalarını da istiyorduk ve sağlam bir öğretmen ekibi ile bu yoldaki çalışmalarımıza başladık. Matematik Öğretmeni D. Şebnem Dinçkurt, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Ahmet Türk, Felsefe Öğretmeni Muhlis Özdemir ve Tarih Öğretmenleri M. Fatih Salı ve Ali Küçük'ten oluşan fedakâr öğretmen grubumuz çalışmalara başladılar. Ücretsiz kurslar düzenledik. Yalnız bir sorunumuz vardı: Okulumuzda fotokopi makinesi yoktu. Öğretmenler olarak okulumuza taksitle ikinci el bir fotokopi makinesi aldık. Artık öğrencilerimize çalışma sorularını ve dokümanlarını dağıtabilecektik. Bu, bizim için büyük bir adımdı. Bir fotokopi makinesi belki ama olmayınca olmuyor işte. Bu kurslarda görev alan öğretmenlere, destek olan okul idaresine ve kasabalılara tekrar şükranlarımı sunuyorum. Bu kurslara verdiğimiz emekler bize, büyük başarılar olarak geri döndü. Bir yandan da karşımıza zorluklar çıkmaya devam ediyordu. 28 Şubat 1997'den sonra atölye ve meslek dersi öğretmeni olmak ben dahil tüm meslektaşlarım için daha da zorlaştı. Katsayı engeli bahane ediyor, veliler ve öğrenciler tarafından okullarımız ve alanlarımız

tercih edilmiyordu. Bu konuda veliler de haklıydı. Çocuklarının geleceğini düşünmek zorundaydılar. Ben, velilerle aynı fikirde değildim. Elektrik alanında eğitim alan ve hayata hazırladığım öğrencilerimi şanslı olarak görüyordum. Zira öyle de oldu, bana inanan velilerimin çocukları kendi alanları ile ilgili işlere başladılar ve hayatlarını idame ettiriyorlar. Bu da benim için tarifi olmayan bir mutluluk. Ayrıca kız öğrencilerimin de bu bölümü seçmesinde etkili oldum. Babalar kızlarının elektrik bölümünü seçmesini istemiyorlardı. Hatta bir velim kızlarımız etek giyiyor, onların elektrik direklerinde ne işi olabilir diye sorduğunda bu ön yargıyı kırarak ben de kızlarımıza pantolon giydirir ve bu işte başarılı olmasına yardımcı olurum dedim. Hatta evdeki bozulan elektrikli aletleri kızımız tamir etse fena mı olur diye babanın bu konuda ufkunu açtım. Ön yargıları yıkmak hiç de kolay olmadı, ama başardık.

2000-2001 eğitim-öğretim yılında öğrencilerim mezun oldu. Benim için en büyük gurur kaynağı Demet, Çiğdem, Derya ve Gökhan'ın benim gibi elektrik öğretmeni olmaları; Hasan'ın başarılı bir elektrik mühendisi olması; Hüseyin, İlhami, İhsan, Serhat ve Sadullah'ın elektrik teknikeri olarak çeşitli fabrikalarda çalışmaları; Cuma'nın Arçelik yetkili servisi sahibi olmasıdır. Ektiğimiz tohumlar tutmuş, benim ve emeği olan tüm meslektaşlarımın haklı gururu olmuşlardır. Yukarıda saydığım isimlerin meslek hayatımda yeri bir başkadır. Bu isimlere nicelerinin eklenmesi de en büyük amacımdır.

Burada öğrencim Demet Genel (Soyer)'e ayrı bir parantez açmak istiyorum. 1999 yılında müdürlük sınavını kazandıktan sonra 2000-2001 eğitim-öğretim yılında idareciliğe başladım.

2010-2011 eğitim-öğretim yılında Adana Akkapı Teknik ve Endüstri Meslek Lisesine okul müdürü olarak atandım. Aynı yıl okulumuz bünyesinde Yenilenebilir Enerji Teknolojileri alanının açılışını teklif ettik ve Millî Eğitim Bakanlığı tarafından teklifimiz kabul edildi. 2011-2012 eğitim-öğretim yılında Adana’da bir ilk olarak Yenilenebilir Enerji Teknolojileri alanına öğrenci alımı başladı. Bu ilimiz için de büyük bir gelişmeydi. Heyecanımız bir kat daha artmıştı. 2014-2015 eğitim-öğretim yılında hâlen görev yaptığım Kurttepe Şehit Ali Öztaş Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesine müdür olarak atandım. 2015-2016 eğitim-öğretim yılında Çardak Çok Programlı Lisesinden öğrencim ve “Gazi Teknik Eğitim Fakültesi Elektrik Öğretmenliği” mezunu Demet Genel (Soyer) Akkapı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesine Yenilenebilir Enerji Teknolojileri alan öğretmeni olarak atandı ve görevine başladı. Aynı zamanda ilk atanmış kadın Yenilenebilir Enerji Teknolojileri alan öğretmeni oldu. Demet şu an evli ve eşi de kendisi gibi elektrik öğretmeni. İşte bu noktada öğretmenlik mesleğimde zirveyi yaşadığımı düşünüyorum, çünkü bir öğretmen için öğrencisini bu seviyede görmek kadar güzel başka bir şey yoktur herhâlde. Onun elektrik alanında eğitim almasına vesile olduğumu bilmek muhteşem bir duyguydu, dahası da vardı bu alanda akademik eğitim almıştı ve açılmasına vesile olduğum alana öğretmen olarak atanmış ve benimle meslektaş olmuştu. Bir öğretmen daha ne isteyebilirdi ki? 32 yıllık meslek hayatım gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Gözlerim doldu, ama yapılacak çok iş vardı. Demet ve daha birçok öğrencim “İyi ki öğretmen olmuşum!” sözünü bana bu ışıklı yolda sıklıkla hatırlatacaklar ve bu güzel ülkeye hizmet etmeye devam edeceğim. Zira biliyorum ki:

Bir sözüyle, bir bakışıyla sınıftaki Demet'in hayatını de-
ğiştiren de öğretmen, elektrik direğinin ışığıyla sınava hazırlanan
Hasan'a, Gökhan'a kol kanat geren de öğretmen. Hüseyin'in,
İhsan'ın muzip bakışındaki zekâyı, yeteneği keşfeden de öğret-
men...

Daha nice deniz yıldızlarına hayat yolunda basamak olan-
dır öğretmen.

İyi ki öğretmen olmuşum!

Mehmet Emin DİNÇKURT
Çukurova/Kurttepe Şehit Ali Öztaş MTAL
Okul Müdürü

Hayatımın Dersi

Yıllar önce öğretmenlik mesleğimin ilk yılında stajyer iken başımdan geçen bir anıyı paylaşmak isterim.

Atamam yapıldı ve ben bir ortaokulda fen bilgisi öğretmeni olarak göreve başladım. Göreve yeni başladığım için de tabii ki stajyer öğretmenim. O dönemde stajyer öğretmenlik bir yıl boyunca devam ediyor. Bu zaman içinde de branşımızda kıdemli bir öğretmen bize rehberlik yapıyordu.

Her şey güzel gidiyor; okul, öğrenciler, öğretmen arkadaşlarım ve idare mesleğime olan tutkumu daha da geliştiriyordu.

Zaman geçiyor, derslere girip çıkıyorum, bu arada öğretmenler odasında konuşmalar başladı müfettişler gelecekmiş diye. Belli etmesem de bir heyecan başladı bende çünkü Bakanlık müfettişleri gelirse derslerimize giriyorlarmış. Tabii bunu da o zaman öğrendim.

Beklenen an gelmişti, müfettişler okuldaydı artık. Toplantı yaptılar ve benim de dersime gireceklerini söylediler. Ben henüz yedi haftalık öğretmenim. Öğretmenliğe yeni yeni alışmışım. Fizik bölümünden mezun olmuş, ortaokulda fen bilgisi öğretmenliğine atanmışım. Dersime girecek müfettiş İhsan Bey'le tanıştım. Karadeniz Bölgesi'nden olduğunu düşündüğüm İhsan Bey uzun boylu, gözlüklü, beyaz tenli, sevecen, güler yüzlü birisiydi. Bu arada da kendi kendime telkinler verip heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum. İhsan Bey ders programıma baktı, beşinci dersime gireceğini, evraklarımın hazır olmasını söyledi. Bende heyecan dorukta. Rehber öğretmenim her ne kadar heyecanlı olma demiş olsa da ben en fazlasını yaşıyordum. Ders zili çaldı dersime girdim beş dakika sonra müfettiş sınıfa girdi. Öğrencilere iyi dersler dedikten sonra kendini tanıttı. Bir-iki dakika konuşma yaptıktan

sonra öğretmen masasına oturarak evraklarımı inceledi. Bu arada ben ders anlatmaya başladım. Dersimizin konusu iş. Tabii işin tanımını kuvvet x yol...

Müfettiş Bey evraklarımı inceledikten sonra ayağa kalktı. Duvarı eli ile itmeye başladı. Duvara kuvvet uygularken zorlandığını ifade eden tavrı vardı ve yüzü kızarmıştı. Öğrencilere dönerek:

-Ben iş yapıyor muyum sizce, diye sordu. Öğrencilerimiz hepsi el kaldırarak:

- Evet, cevabını verdiler.

Bana da sordu aynı soruyu hocam ben iş yapıyor muyum diye. Ben de o heyecanla:

-Evet, dedim. Müfettiş Bey bize dersi vermişti aslında.

Yüz ifadesi hiç değişmedi, gayet güler yüzle öğrencilere ve bana teşekkür etti. Teneffüste idare odasında benimle görüşmek istediğini söyledi. Ben çok mutluydum oh çok güzeldi her şey diye düşünüp herhâlde müfettiş Bey bana teşekkür edecek diye hiç beklemeden idare odasına gittim.

İhsan Bey aynı güler yüzü ve o huzur veren sakinliğiyle, hocam heyecandan galiba bilgi eksikliğiniz var dedi. Fizikte iş olabilmesi için kuvvet uyguladığı cisme yol aldırması gerekir. Ben duvara kuvvet uyguladım peki duvara yol aldırabildim mi? Hayır. O zaman ben iş yapmış sayılmam dedi.

Yani ben ve öğrencilerimiz yanlış cevap vermiştik. Artık öğrencilerine doğruyu bir şekilde anlattırın dedi. Öğrencilere doğruyu anlattım. Müfettiş Bey bana öyle bir ders verdi ki öğretmenlik hayatım boyunca fizik dersinde konumuz iş olunca önce duvara kuvvet uygulayan Müfettiş İhsan Bey'in yüzü aklıma ge-

lir sanki dün gibi. Sonra duvara gider kuvvet uygular ve öğrencilere sorarım iş yapıyor muyum diye. Her defasında birileri “Evet yapıyorsunuz.” diye cevap verir. Ben de neden iş yapılmadığını anlatırım.

Cuma ÖZCAN
İsmail Safa Özler Anadolu Lisesi
Okul Müdürü

Sözün Önemi

Doğru hizmetimi tamamlayıp tayin hakkım çıktıktan sonra memleketim olan Adana'ya tayin istedim. Yeni görev yerimin, özellikle doğduğum yaşadığım çocukluğumun gençliğimin geçtiği bu bölge olmasına çok sevinmiştim. Artık eğittiğim öğrencilerimi mezun ettikten sonra da görebilecek, onlara daha çok yardımcı olacak, ölene dek nasihatlerimizi aktarmaya devam edecek bir çevre oluşturabilecektim.

Besmelemi çekip “Ya nasip!” diyerek beni bekleyen yeni öğrencilerimin derslerine girmeye başladım. Okulun ilk günlerinde öğrencilerimi tanımaya başladım. Tabii ki onların da beni tanımaları gerekiyordu. Günler geçtikçe öğrencilerimle iletişimim geliyor ve aileleriyle irtibatım artıyordu.

Günlerden bir gün 8A sınıfında yeni bir konuya geçmiştik. Konunun kazanımlarından biri de söz vermenin hayatımızdaki önemi idi. Her zaman olduğu gibi konuyu öğrencilerime sesli okuttum. Daha sonra konunun özetini çıkarmalarını istedim. Beyin fırtınası yaptırarak konuyu kazanımlarını tahtaya yazdırdıktan sonra, onlara söz vermenin önemiyle ilgili birkaç nasihat ettim. Sözün gücünün sadece hitabette değil, uygulamada olduğunu öğrencilerimin bildiğini biliyordum.

Söz vermenin önemini daha iyi anlamaları konusunda da millî şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un yaşadığı bir anıyı öğrencilerime şu cümlelerle aktarmıştım: “Mehmet Akif Ersoy, bir arkadaşıyla sözleşmişti. Arkadaşının evine ziyarete gidecek ve orada sohbet edeceklerdi; ama o gün, gideceği gün, şiddetli bir yağmur ve fırtına başlamıştı. Gemilerin bile çalışamayacağı kadar şiddetli bir yağmur yağmıştı. Arkadaşı da Mehmet Akif'in bu havada gelmeyeceğini düşünerek komşusuna gitmişti. Arkadaşı, komşusundan evine döndüğünde, Mehmet Akif'in eve ge-

lip kendini sorduğunu ve sonra dönüp gittiğini öğrenmişti. Ertesi gün Mehmet Akif'in yanına gidip özür dilemişti, ama Mehmet Akif bu durumu kabul etmemişti. Mehmet Akif Ersoy arkadaşına "İnsanlar sözleriyle bağlanır. Biz sözleşmiştik, fakat sen sözünde durmadın, artık sana güvenemem." demiş ve üç ay kadar arkadaşıyla küs kalmıştı.

Öğrencilerimden birçoğu birçok kişinin söz verdiği hâlde sözünde durmaması konusunda kendi örneklerini anlattılar.

Öğrencilerime o hafta aile ziyaretleri yapacağımı ve bunu da sınıfta kura yöntemiyle belirleyeceğimi söylemişim. Kura yöntemiyle belirlediğim ilk aile ziyaretimizi Fatma isimli bir kız öğrencimin evine yapacaktım. Fatma ise Sofulu köyünde oturan bir öğrencimdi. Ben de o köyü tam tanımadığımı, yollarını bilmediğimi Fatma'ya söyledim. Nasıl bir yol izleyeceğimi de ona anlattım. Sofulu köy yoluna giden yolun başlangıcında beni beklemesini söyledim. İki gün sonra perşembe günü akşam okul çıkışında saat 18.00 sularında belirtilen yerde olacağımı ifade ettim.

Fatma "Tamam öğretmenim." diyerek sevinçli bir şekilde yanımdan ayrıldı. Okul çıkışında ailesine öğretmenin kendi evine geleceğinin müjdesini vermek için heyecanla eve gitmişti.

Perşembe günü saat 18.00 sularında Fatma'yla sözleştiğim yere gittiğimde Fatma'nın gelmediğini gördüm. Biraz gecikir diye beklemeye başladım. Ne gelen ne de telefonla arayan vardı. İşin tuhaf olan yanı ise ikimizin de telefon numaraları birbirimizde yoktu. Belirli bir müddet bekledikten sonra bende Fatma'nın belirlenen yere gelmeyeceği hissi kuvvetlendi. Ne yapabilirim diye kafa yormaya başladım. O köye yakın bir mahallede oturan birkaç kişinin evinin zilini çalarak öğrencimin evini bilip bildiklerini sormaya başladım. Birkaç eve sorduktan sonra bizim

okuldaki başka bir öğrencinin evine denk geldim. Aileye durumu anlattım. Aile de öğrencimin ailesini çok iyi tanıdığını ifade etti. Öğrencimin evine kadar birlikte gittik. İçeri girmeden kapıdan ayrıldı.

Saat 19.00 sularıydı sözleşmemizin üzerinden bir saat geçmişti. Kapıya yaklaştım. Evin kapısına ses çıkaracak kadar sert bir şekilde vurdum. Kapıyı öğrencimin kendisi açtı. Beni karşısında görünce o an bir duraksadı konuşmadı. İçeriye doğru “Anne!” diye bağırarak gitti. Annesi de “Hayırdır kızım, ne oldu?” diyerek dışarıya doğru geldi. Elinde cep telefonu, biriyle konuşuyordu. O da beni karşısında görünce elindeki telefonla konuşmayı bırakarak “Hocam, bir saattir sizi tanıyan insanlara ulaşmaya çalışıyorum. Sizi tanıyanlardan numaranızı almak için uğraşıyordum, ama siz karşımanızdasınız. Evimizi nasıl buldunuz?” diyerek şaşkınlığını dile getiriyordu. “Sakin olursanız anlatırım.” diyerek evin içerisine girdik. Eve girdiğimde benim geleceğimden çok eminlermiş gibi yaptıkları bütün yiyecekleri ve içecekleri masanın üzerinden kaldırmamışlar ve beni beklediklerini hissettirmişlerdi. Fatma’ya dönerek neden sözleştiğimiz yere gelmediğini sordum. O da bana vakit geç olduğu için annesinin izin vermediğini söyledi. Annesi ise bir hata ettiklerini dile getirerek özür dilemeye çalıştı. Annesi, özür diledikten sonra Fatma’nın derste işlediğimiz söz vermenin önemi konusunu kendisine anlattığını, benim bu konuda söz verdiğim gibi öyle veya böyle buraya geleceğimi düşündüğünü ve bu yüzden kızını sözleşilen yere göndermediğini anlattı. “Nasıl yani? Beni daha tanımadan sadece derste anlattığım konuya dayanarak mı sözümde durup geleceğimi düşündünüz?” diye sordum. “Evet hocam, kızım o derste öğrendiğini bana o gün öyle güzel öyle heyecanlı anlattı ki sözünde

durma ile ilgili verdiğiniz örnekler çocuğumu o kadar etkilemiş ki sizin bize geleceğinizi öğrendikten sonra sözün önemini anlatan ve öğrencilerini bu şekilde etkileyen bir öğretmenin ne olursa olsun sözünü çığnemeyeceğini ve mutlaka geleceğini kızıma söyledim.” dedi. Ben şaşkınlıkla veliyi dinliyordum. “Kızım bir yandan bana kızıyor. Beni neden öğretmenimin beklediği yere göndermedin diye, bir yandan da öğretmenim söz verdi mutlaka gelecek, diye mırıldanıyordu. Ben de kızım merak etme diyerek onu geçiştiriyordum. İşte karşımızdasınız, hoş geldiniz!” dedi. Tekrar hoş bulduk diyerek koyu bir muhabbetle misafirliğimizin tadını çıkarmaya başladık. Gecenin sonunda kalplerde yeni bir yer etmenin güzelliğiyle, aileden müsaade isteyerek öğrencimin evinden ayrıldım.

Ertesi gün okula gittiğimde ailenin benim telefonumu bulmak için aradığı ne kadar idareci ve tanıdıkları öğrenci varsa bana “Ne oldu ki bu aile sana ulaşmaya çalıştı?” sorusunu sorup durdular. Ben de durumu anlatınca meraklarını giderdiler. Öğrencim ise yaşanan bu olayı biraz da abartarak etrafındaki öğrencilere anlatmış. Okulda yeni olmama rağmen kısa sürede dersine girmediğim öğrenciler tarafından da “ne söz verirse yapan öğretmen” olarak anılmaya başlamıştım.

Ne mutlu manevi değerleri öğrencilerine aktaranlara,
Ne mutlu kalplerde bir fidan tohumu atıp yeşermesi için uğraşanlara,

Ne mutlu bu kutlu yolun neferlerine,
Selam olsun herkese!

Cumali İNCE
Sarıçam/Şehit Murat Demirçi
İmam Hatip Ortaokulu
Müdür Yardımcısı

Sevgi Evi

O yıl kendi yuvamı kurmak üzere nihayet kendi memleketime, Adana'ya 2013 yılının Ağustos ayında mesleğimin 5. yılında atanmışım. Yeni okulum bana hiç yabancı değildi. Çünkü yıllar önce bahçesinde koşturduğum, hâlâ okul numaramı hatırladığım, sınıflarının tozunu yuttuğum, “okul” kavramını hissettiğim, ilk başımı okşayan sevgi gösterilen “yuva”ydı. Büyük adam olma yolumdaki ilk taşı burası. İkinci evimdi, çünkü ben bu okulda okumuştum ilkokulumu... Kendi mezun olduğum okula öğretmen olmuştum. Çok sevinçliydim her öğretmene nasip olmazdı. Gururluydum. Herkesten daha çok çalışacaktım. Aynı zamanda mahallemin okuluydu. Her öğrencime baktığımda çocukluğumu görürdüm, kaybolan safiyane çocukluğumu. Öğrencilerime gururla: “Ben bu okuldan mezun oldum, makûs talihinizi değiştirebilirsiniz, benim gibi!” diyebilecektim.

Okulun kapısından ilk girişte duygulandım. Ağlamaklı oldum. İster istemez gözlerim doldu. Bir zamanlar o küçük dünyamı büyük dünyalara çeviren yuvam burasıydı. Ailemden sonraki sevgi evim!

Yaşar adında ilkokul arkadaşım, yağmurlu günlerde, okul bahçesindeki küçük suyollarına kâğıttan gemi yapıp bırakıp, takip ederdik. Çamurlu o pis su giderek bembeyaz kâğıt gemilerimizi kirletirdi. Bazı gemilerimizi gözden kaybederdik. Sonradan öğrendim insanlar hayat yolunda böyle kirlenip alabora oluyorlar... Ne heyecanlıydı o gemi yarışlarımız!

Anılarla, dış kapıdan bina girişine kadar “derbeder” olmuşum, ama daha sonra beni güldüren çok komik bir olay yaşanmıştı. Ben farkına varmamışım. Meğerse okul kantin görevlisi Fatoş abla beni “iki dirhem bir çekirdek” görünce; koşa koşa okul kori-

dorunda bağırarak, “Okula kaymakam geldi Müdür Bey!” demiş. İster istemez okul idaresi ve diğer öğretmen arkadaşlar bu “davetsiz misafir”in neden okulun ilk gününde geldiğini anlamakta zorluk çekmişler. Tabii ki gerçek çok geçmeden anlaşıldı. Okula yeni atanan Fen Bilgisi Öğretmeni Ayhan Hoca gelmişti.

Ne şanslıydım ki okul müdürümüz Talip Hoca idealist, tuttuğunu koparan, insan ilişkileri mükemmel, örnek bir eğitimciydi. O da benim gibi yeni gelmişti... Talip Hocam personeline kulak veren, onların girişimciliğini destekleyen harika bir idareciydi. Tam benim istediğim gibi, benim gibi biri... Ekip çok iyiydi. Bayram Hoca, Nazan Hoca, Latif Hoca... Eğitimi dert edinmiş neferler; ışığı sönmemiş, öğrencide ışık yakan öğretmenler! Tohumda ormanı görebilen öğretmenlere selam olsun!

Okulumuzu daha modern, daha başarılı hâle getirebilmek için kafa patlatıyoruz hep beraber. Okulumda görmek istediğim, ihtiyacım olan sinerjiyi yakalamıştım. Yenilikçi müdürümüzle neler yapabileceğimizi düşündük. Sonunda bulduk. En büyük sorun monotonluktu. Yılların sabit okul kültürünü nasıl daha neşeli, heyecanlı, cazip hâle getireceğimizi düşündük. Her gün aynı dersleri gören, aynı duvarlara bakan, aynı bahçede oynayan, aynı saatte teneffüse çıkan, aynı insanları gören öğrencilerden nasıl yaratıcılık beklenebilirdi. Bu değişmeliydi. Çözümü “Hababam Sınıfı” filminin unutulmaz karakteri Mahmut Hoca’ya can veren Münir Özkul’un şu dizelerinde bulduk: “Okul sadece dört yanı duvarla çevrili, tepesinde dam olan bir yer değildir. Okul her yerdir. Sırasında bir orman, sırasında dağ başı... Öğrenmenin, bilginin var olduğu her yer okuldur.” İşte biz de bu güzel sözleri kendimize örnek alıp tabii aynı zamanda güzel havaları da fırsat

bilerek sınıfların sıkıcı ortamından bunalan gençleri dışarıya attık...

Bu vizyonla okulumuzu dışa açmaya karar verdik. “Okul Gezileri” adı altında birçok geziye imza attık: Kâh sinemaya kâh tiyatroya... Herkes bir “gezi kurdu” kesilmişti. Sosyal bir okul olmuştuk. Bu etki öğrencilerimizin motivasyonunu yükseltti. Okulu sevdirdik. Sevgi, her şeyin kaynağı ne de olsa! Okul yuvaysa, sevgi ile yoğrulmalıydı...

Talip Hoca, bizim, memleket çocukları uğruna güzel işlere imza atacağımızdan emindi. Ve öyle de oldu. Yıl sonunda Adana’da gezmediğimiz tarihi mekân, tiyatro sahnesi, sinema salonu, hayvanat bahçesi, huzurevi kalmamıştı. Hatta geri dönüşüm fabrikasını bile gezdik. Artık belediyeden otobüs istemeye yüzümüz tutmuyordu.

Tabii ki bu açılım sene sonu başarıya da yansımıştı. Kalbini fethettiğimiz öğrencilerin aklını da fethetmiştik. Mutlu bir okul olmuştuk. Velisi, öğrencisi, öğretmeni yaptığı işten zevk alır olmuştuk. Artık okulu “sevgi evi”ne dönüştürmeyi başarmıştık. Biz, büyük bir aile olmuştuk artık!

Ayhan ŞAHİN
Seyhan/Şehit İlbey Gülbey Ortaokulu
Fen Bilimleri Öğretmeni

Öğretmenime Mektup

Anadolu'nun uzak bir yerindedir köyümüz. Bizim köyümüzün çorak toprakları vardır. Kışları çok sert geçer, adam boyu kar yağardı. Renkli naylon çizmelerden bir çiftini ayağımıza geçirdiğimizde keyfimize diyecek olmazdı. Çorabın varlığından haberimiz var mıydı, bilmiyorum. Naylon leğeni de elimize alır dağın eteğinden leğene oturur kayardık. Ellerimiz, dudaklarımız çatlardı soğuktan, ayaklarımız donardı, ama aldırış etmezdik. Yazları da oldukça sıcak geçirdi. Baharın gelmesiyle tarla, bağ, bahçe, bostan işleri başlar, biz çocuklar da ya hayvanlarımızı otlatmaya götürür ya da tarlada, bağda bahçede çalışır-dık. Arta kalan zamanlarda da çelik çomak, uzun eşek, bilye vb. oyunlar oynar günün tadını çıkarırdık. Evlerimizde ne televizyon ne de telefon vardı. Sadece kimi evlerde radyo vardı. O radyolarda da sadece TRT'nin radyosunun frekansını çekerdi. Birkaç kelime Türkçe öğrenmişsek, bu radyonun sayesinde olmuştur. Dünyanın nasıl bir yer olduğundan pek haberimiz yoktu. Çok da umurumuzda değildi aslında.

Okul çağına geldiğimizde annemiz veya babamız elimizden tutup okula yazdırmaya götürdüğünde çoğumuzun kafa kâğıdı olmazdı. Göz kararıyla karar verilirdi çoğu zaman yaşımıza. Benim de okula kaydedilme zamanım gelmişti. Annem ertesi gün okula yazdırmaya götüreceğini söylediğinde ne yapacağımı şaşırmıştım. Ben seninle nasıl iletişim kuracağım derdine düşmeye başlamıştım. Çünkü Türkçeyi pek bilmiyordum.

Okul evimize yakın bir yerdedi. Okula ilk gittiğim günü unutmam mümkün değil. Önceleri kravat takan, takım elbise giyen bir kişinin hafızamda bıraktığı izlenim büyüklerimizden duyduğum kadarıyla bir nevi robot gibi yaşam süren bir varlığın adıyla

dı. Ta ki seni tanıyana kadar. Seni tanıdıktan kısa bir süre sonra takım elbiseli insanların da güldüklerini, üzüldüklerini, hatta ağladıklarını ve duygulandıklarını öğrendim. Senin bir erdem örneği olduğunu davranışlarından, insanlara karşı olan tutumlarından, çocukla çocuk, yetişkinle yetişkin olmandan öğrendim.

Hatırlar mısın? İlkokulu bitirdiğimde evimizin kapısında seni görmek beni çok şaşırtmıştı. Bana gülümseyip ellerinle saçımı okşamıştın. “Baban evde mi?” diye sormuştun. Utana sıkıla evde olduğunu söyleyip bağa doğru yola çıkmıştım; ama içim içimi yiyordu babamla ne konuşacaksın diye.

Ertesi gün babamla ortaokula yazılmak için gittiğimizde anlamıştım babamı beni okutması için ikna ettiğini. Babam “Eğer bu çocuğu okula göndermezsen, ben okutacağım.” dediğini söylediğinde devleşmiştin adeta gözümde. İşte o zaman kararımı vermiştim. Ben de okuyup senin gibi takım elbise giyecek, kravat takacak ve öğretmen olacaktım.

Seneler geçti eğitim fakültesini bitirdim ve senin gibi Anadolu’da bir köy okuluna atandım. En büyük dileğimi gerçekleştirememenin hüznünü yaşıyorum. Bunu seninle paylaşmak için can atıyordum, ama bu dileğimi gerçekleştiremedim. En büyük dileğimi gerçekleştiremediğim için içimde buruk bir sevinç var. Çünkü “Bak, sayende okuyup ben de öğretmen oldum.” dediğimde beni duyamıyorsun; ama yine de haykırmak istiyorum: İyi ki öğretmen olmuşum ve iyi ki sen vardın!

Yahya DEMİREL
Seyhan/Taşköprü İlkokulu
Müdür Yardımcısı

Olağanıüstü

Yıl 2013. Suudi Arabistan'ın Medine Uluslararası Türk Okulunda görevliyim. Dördüncü sınıf okutuyorum. Öğleden sonraki Türkçe ders saatinde “Anlamı Bilinmeyen Kelimeler” etkinliği sırasında tahtaya ilgili kelimeyi yazmıştım ki sınıfa okul müdürü ile birlikte 4-5 kişiden oluşan bir heyet giriverdi. Kısa süreli bir şaşkınlıktan sonra karşımda duran kişinin Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sevdiğim ve takdir ettiğim bir şahsiyetin sınıfımı ziyaret etmesi beni çok mutlu etmişti ve heyecanlanmıştım. Selamlaşma faslından sonra Mehmet Bey sınıfa döndü ve:

-Medine'de, Uhud Dağı'nın yamacında, Peygamber Efendimizin (S.A.S) beldesinde yaşamak ve talebe olmak nasıl bir duygu? diye sordu.

Öğrenciler de benim gibi heyecanlı ve şaşkın bir hâlde oldukları için cevap veremediler, sadece tebessüm ederek öylece baktılar. Mehmet Bey ve beraberindekiler arasında kısa bir gülüşme yaşandıktan sonra Mehmet Bey bana döndü:

-Bu kutsal beldede muallim olmak nasıl bir şeydir hocam? diye sordu.

-Siz sınıfa girdiğinizde, tahtaya, sorunuza cevap olacak kelimeyi yazıyormuşum demek ki... Çok hoş bir tevacuk oldu, dedim.

Dönüp bana baktı ve tekrar gülümsedi. Ben söze devam ederek:

-Gerek Medine gibi kutsal bir beldede yaşıyor ve hizmet ediyor olmak gerekse kendisinin sınıfımızı ansızın ziyaret ettiğinin, tahtada yazan ifadeyi açıklamak için oldukça güzel bir örnek teşkil ettiğini belirttim. Teşekkür edip iyi dileklerle sınıftan ay-

rıldılar. Gelelim tahtada yazan ifadeye: Olağanüstü... Tam da bu ifadeyi yazarken girmişti Diyanet İşleri Başkanı sınıfa.

Evet, rüya gibi “olağanüstü” bir 5 yıl... Kur’an-ı Kerim, Cebrail Aleyhisselam ve Peygamber Efendimizin nuru ve maneviyatı; şehrin havasına, dokusuna ve insanına öyle sirayet etmişti ki... Başıma gelen güzel şeyler şöyle dursun 2009’da annem, 2010’da 19 yaşındaki kardeşim ve 2013’te geride bir yetim bırakan 28 yaşındaki diğer kardeşimin vefatlarına rağmen başıma gelen birçok olumsuzluğu büyük bir olgunlukla karşılamama vesile olacak “olağanüstü” şeyler yaşamamı sağladı bu mukaddes belde.

Hani tarihi çağlar için Milattan Önce ve Milattan Sonra şeklinde bir ayırım yapılır ya benim de hayatım “Medine’den önce ve Medine’den sonra” şeklinde ayrılmıştı. Ben öğrencilerimin öğretmeni, Medine de benim öğretmenimdi. Bana sabrı, metaneti, sevgiyi, saygıyı, inancı, dostluğu, vefayı ve hepsinden önemlisi kızmamayı ve kınamamayı “olağanüstü” bir şekilde öğretmişti El Medîne-i Münevvere’ye ayak bastığım ilk andan ayrıldığım son âna kadar.

İlk gidişte eşimden ve oğlumdan ayrılırken döktüğüm göz yaşından çok daha fazlasını eşim, kızım ve oğlumla birlikte bu kutsal şehre veda ederken dökmüştük.

Mültezem Kapısı’na asılırken ettiğim duayı göğsümde taşıyarak ülkeme hizmet etmeye çalışıyorum: Allah’ım! Ya Medine’de yaşamayı ve nihayetinde emaneti teslim etmeyi ya da yaşadığım yerleri Medineleştirmeyi nasip eyle! Âmin.

Ahmet ÇAĞLAR

*Yüreğir/Vehbi Necip Savaşan İlkokulu
Okul Müdürü*

Kara ay

Yüce idealler aşıl原因, çağdaş teknolojiyi yakalayan basiret ve fazilet timsali, ilim Çin’de de olsa gidip alınız mesajının icracısı, yeryüzündeki bütün meslek mensuplarını kendi eseri ile meydana getiren öğretmenler ordusuna 30 Kasım 1983 tarihinde katıldım. İlk görev yerim Türkiye’min bir güzel köşesi Ordu iliydi. Öğrencilerimle ilk buluşmam, mesleğe ilk adım burada gerçekleşti.

Görev yerim yeşilin ve fındık bahçelerinin yoğun olduğu eğimli bir arazide bulunan köyün mahalle okuluydu. Mesleğime burada başladım ve çok da keyifle görev yapıyordum. Ne iş yaparsan yap, ama sevgini katarak yap düsturunu şiar edinmiştim. Türkiye’min güzel insanların bulunduğu bir köydü. Hep hatırlamama neden olan aşağıdaki iki diyalog yaşantımda belleğimde yer etmişti.

Bir gün öğrencim sınıfta ışıltılı gözlerle sanki bir şey haykırmak istiyordu. Söz verdiğimde dilinden dökülen cümle şu oldu:

-Öğretmenim ben bu sabah kahvaltıda kara çay içtim, dedi.
Ben de şaşırılmışım:

-Oğlum, çay zaten kara olur, dedim.

Çocuklarla yaptığım istişarede buranın ıhlamur ağacının bol yetiştiği bir yer olduğunu öğrenmişim. Evde hep ıhlamur çayı içilmiş. Üçüncü sınıfta okuyan öğrencim, ilk defa siyah çay demlendiğinden içtiği çayın “kara çay” olduğunu sevinçle haykırmıştı.

Okula giderken yolda köylünün sedir (domates, biber) diktiğini gördüm.

-Amca kolay gelsin ne güzel memleketiniz var sedir dikiyorsun, ama sedire su vermiyorsun. Bizim memlekette on beş - yirmi gün koca koca ağaçları sulamadığın zaman ağaçlar kurur, dedim. Sedir diken köylü vatandaş gülümseyerek:

-Hoca, şaka yapıyorsun hiç ağaçlar sulanır mı? diye cevap vermişti.

Karadeniz yağışın, rutubetin ve nemin toprakta yoğun olduğu bir coğrafi bölgemiz olduğundan gerçekte bitki ve ağaç sulama olayı yoktu.

Öğretmen; hürmete layık insan,
En kalbi duygularım sana olsun armağan.
İrfan ordusunun her bir ferdine kocaman selamlar olsun.

Hamit ŞENTÜRK
Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü
Eğitim Uzmanı

Çıkartma

Adana'nın güneyi denildiğinde insanın aklına kural tanımaz, kavgacı, parçalanmış aileler, farklı bağımlılıkları olan kenara itilmiş insanlar gelir. Aslında bu bölgenin insanı zor yaşam şartları altında yaşamak için mücadele eden ve ellerinden tutulmayı bekleyen, birilerinin “Sen İnsansın.” bakışına ihtiyacı olan insanlardır. Zordur Güney Adana okullarında çalışmak. Güney Adana'nın öğretmenleri yalnız ders anlatmaz; onlar yeri geldiğinde öğrencilerin ellerinden tutan, onları yaşadıkları zorluklardan çekip çıkararak birer rehberdirler.

Öğretmenliğin tadına Güney Adana'da vardım. Kavgacı, küçücük bedenlerde aslında kocaman bir isyan vardır. Onlar, kalplerine dokunduğunuzda deniz kenarında kıyıya vurmuş bir deniz yıldızını tekrar hayata döndürmek için denize atılışı gibi hayata tutunur. Sabah derse girip öğrencileri izlediğinizde kiminin gözünde bir damla yaş, kiminde akşamki aile tartışmasından bir öfke, çalışmaktan kaynaklanan yorgun bir beden ve uykusuz gözler görürsünüz. Onlar için neler yapabilirim diye kendi dertlerinizi bir kenara bırakır ve düşüncelere dalarsınız. Tam bu zamanda ilimize atanan Adana Valimiz Mahmut Demirtaş bir değişime imza attı. Güney Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü Ar-Ge ekibi Güney Adana'nın on okulunun dertli gönüllerini bir araya getirdi ve bize de fikrimizi sordu. Hazırlanacak projede “Sen İnsansın!” diyecek “Sosyal ve Duygusal Öğrenme” yöntemlerini geliştirecek ve “Bağımlılığı Önlemede Yaşam Becerileri Geliştirme” projesinde birlikte adımlar atılacaktı. Kollar sıvandı, “Bu küçücük yürekler için neler yapılabilirdi?” sorusuyla kafa kafaya verilerek fikirler ortaya çıktı. Heyecanımız gittikçe artıyordu. İlk adım okulumuz öğrencilerini Adana Devlet Tiyatrosu tarafından

sahnelenen bağımlılık ile alakalı “Yarınlara Geç Kalmadan” adlı tiyatro oyununa götürmek oldu.

Tiyatro oyununa ilk defa giden öğrenciler heyecan ile oyunu izlerken düşüncelere daldı. Oyun okulda başarılı olan bir öğrencinin nasıl yalnızlaştırıldığını ve bir anda yanlış kararlar nasıl bir uyuşturucu bağımlısına dönüştüğünü anlatıyordu. Oyun sonunda öğrencilerimizin kafaları avuçları arasında, gözlerinde bir dalgınlık fark ettim. Farkındalık oluşmaya başlamıştı.

Çağın getirdiği yenilikler öğrenciler üzerinde kültürel ve sosyal bir değişme sağlamak, ergenleri tanımaya yönelik çalışmalarla öğrenciler ve öğretmenler arası kaynaşma başladı, olumlu adımlar atılmaya başladı. Heyecanlanmaya başlamıştım, artık Güney Adana yepyeni bir çehre kazanmaya başladı. Yeşilay tarafında okullarımız öğrenci ve öğretmenlerine verilen seminerler, e-twinning çalışmaları, Rehberler öğretmenlerimizin “Bağımlılıkla mücadele, Zararlı Alışkanlıkların Vücudumuza Etkileri” seminerleri öğrencilerin önemsendikleri duygusunu öne çıkardı. Öğrencilerin geleceklerinin kurtarılmasının yolu sağlıklı zihinler ile başarılı olacaklarına dair umutlarını taze tutmak ve düzenli bir çalışma programı ile ileriye gidilerek elde edilecektir.

Bir sonbahar sabahı Adana'nın 10 okulunun öğretmen ve idarecilerinden bir araya gelmiş 24 kişilik grup havalimanında heyecanla bir araya geldi. Ekip liderimiz Çağla Sarıgül ve Kaya-han İnce'yi bu projede tanıma fırsatımız oldu. Güney Adana'da farklı tür okullarda öğrencilerin ellerinden tutan dostum ve arkadaşım Çiğdem Tokcan Hocam ile birlikte bu projede dokuz günlük bir yolculuk oldukça keyifli olacaktı. Çünkü yol, yol arkadaşlarıyla anlam kazanır.

Uzun bir uçuşun ardından Portekiz'in başkenti Porto'ya ardından otelimizin bulunduğu Braga şehrine geldik. Hepimizin ortak bir amacı vardı: Güney Adana'nın varoş mahallelerinde yaşayan öğrenciler üzerinde bir farkındalık oluşturmak. Kasım ayı bile olsa ılık bir hava mevcuttu. Türklerin sohbet ortamının vazgeçilmezi kahvesi ve fincanları çantamızda yerini aldı. Çiğdem Hocamla kaldığımız odaya arkadaşlarımızı Türk kahvesi içmeye davet ettik. Akşam sohbetlerinde zaman zaman yeni tanıştığımız öğretmen arkadaşlarla tarihin sayfalarında gezinmeye başlarken kahveler de yudumlanıyordu. Zaman zaman anlatılan tarihi olayların gerçeklerinin perde arkasına bakılıyordu. Tarih sayfalarında Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşundan, Malazgirt Savaşı'nda Alparslan ardından Kurtuluş Savaşı'ndaki adsız kahramanlar ve Mustafa Kemal Atatürk'ün liderliği ve Çanakkale Destanı sanki sohbetimizde canlanmıştı. Odamızdan sohbet, tartışma, anılar, kahkaha sesleri yükselirken sabahın ilk ışıkları da görünmeye başlardı.

Portekiz'e yapılan eğitim çıkartması ile Portekiz kültürü hakkında bilgi edinirken Avrupa'da uygulanan önleme çalışmalarını yerinde gördük ve farklı bakış açıları edindik. Harry Potter filminde yer alan kütüphaneyi gezerken Porto'da yağmurlu bir günde tekne gezisi gerçekleştirdik ve Porto futbol takımının maçını yerinde izledik. Dokuz gün içinde edinilen dostluklar, öğrencilerimize katacağımız değerler için aldığımız eğitimler, yeni bir kültürü tanımak için sunulan fırsatlar her birimizin hayatına değer kattı.

Ayşe TETİK

Çukurova/15 Temmuz Şehitleri AİHL

Okul Müdürü

Neden

Sınıfa her girdiğimde gözlerim onu arardı. Çoğu kez sırasına sinmiş sessiz sessiz otururken bulurdum onu. Utangaç hâli, mahcup tavırları ve gözlerindeki eşsiz pırıltı çekmişti dikkatimi. Sonraki günlerde de derse girdiğimde sürekli kontrol eder hâle gelmiştim. Çoğu kez derse alakasız davranır ve derin hülyalara dalmış vaziyette olurdu. Sınıf içinde silik bir kişilik sergilemesine rağmen yazılı notları oldukça iyi olurdu. Benden kırık not almamaya özen gösterdiğinin farkındaydım. Oldukça da duygusal bir öğrenciydi. Bu duygu yoğunluğu kompozisyonlarında da hissediliyordu. Neden gözlerini benden almıyordu, neydi beni kendisine çeken?

Teneffüslerde çoğu kez etrafımda dolandır, çeşitli sorularla sohbet ortamı oluşturmaya itina gösterirdi. Sınıfta kaç kez bana hayran hayran bakarken fark etmiştim onu. Gerçi bana gösterdiği muhabbet karşılıksız da değildi hani. Ben de her fırsatta kendisini sevdiğimi fark ettirmeye çalışıyordum.

Gözlerimizden kalbe inen bir yol keşfetmiştik. Hakikaten gözler kalbin ne de güzel aynasıydı. Konuşmasak bile bakışlarımızla duygularımızı ifade edebiliyorduk. Mükemmel bir sevgi bağının filizlendiğini hissediyordum. Sanki bir çiçek açmıştı gönlümüzde. Kokusu eşsiz bir çiçek...

Bir gün yarışma için kompozisyon yazmasını rica ettim. Tahmin ettiğim gibi harikulade bir eserle çıktı karşıma. “Öğretmenim benden istediğiniz şeyi yerine getirdim.” demenin mutluluğu ile etrafımda pervane oluyordu adeta.

Kompozisyonunu inceledikten sonra tebrik etmek, çok güzel yazdığını söylemek için yanıma çağırdım. Bunu yaparken de

sarılıp yanağına bir buse kondurmak geldi içimden. İçimden geldiği gibi davrandım. Fakat o da ne? Öğrencim bana sımsıkı sarılmış adeta bırakmak istemiyordu. Derken daha fazla dayanamadı ve hıçkırıklara boğularak:

-Öğretmenim, size anne diyebilir miyim? Hiç sarılamadığım, doya doya öpemediğim, gül kokusunu duymadığım, bir kerecik olsun anne, anneciğim diyemediğim, geceler boyu düşlediğim, bayramlarda boynuna sarılamadığım kâbuslarımda hıçkırarak yanına koşamadığım, ayazlarda sıcaklığıyla ısınamadığım annem olur musun? dedi.

-Ah güzel kızım senin gibi nice öğrenciler var bir yudum sevgiye muhtaç. Sevgi her derde ilaçmış, içmeyenler ne de napsiz.

Öğrenci hamurdur öğretmenin elinde. Bu hamuru şekillendirmek sanatkârın maharetinde. Gökyüzünün mavisini keşfettim, ağaçların yeşilini, dağların kekik kokusunu ve hayata gülümseyerek bakmayı, öfkeyi yutmayı, sevinçlerin paylaştıkça arttığını, üzüntülerin paylaştıkça azaldığını ve güzel olan pek çok şeyi öğrendim öğrencilerimde.

Kısacası tüm güzellikler bu minicik yürekler sayesinde başladı. Onlara “Seni seviyorum.” diyebilmek ne kadar kıymetli. Sevgi olmazsa ne kadar boş yaratılan güzellikler. Ben de öğrencime şöyle seslenmek istiyorum:

Sen bana kardelen olmayı öğrettin canım kızım. Zayıf ama güçlü. Hayata umutla bakabilmeyi, geceyi kirlî bir gömlek gibi çıkarıp atmayı öğrettin. Güzellikler sevgiyle yeşerdi içimde ve ben bunu sana borçluyum. Hadi güzel kızım sıra sende. Benim

yolumdan ilerlemeni istiyorum tüm kalbimle. Sen de açmamış nice kardelenleri bekle. Fakirin sofrasında umut, öfkenin kabaran bağrında umut, acının içinde şerbet, küçücük yüreklerde atan kalp ve en önemlisi öğrencilerinin kimsesi ol. O güzel gözlerinden muhabbetle öpüyorum. Kardelenler bizi bekliyor.

Sıddıka KOCA
Seyhan/Dosteller Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

Hayat Ağacı

Hayat ağacının yaprakları gibi senin çizdiğin resim, değerli öğretmenim. Nasıl ki hayat ağacı doğumla başlayıp ölümle biter, küçücük bir tohumken toprağa atılır ve filizlenir, o filiz büyüyüp fidan olur ve ilk can suyu ile yeşermeye, hayat ışığını göstermeye başlar, sonra güneşin ışıklarıyla büyür ve kocaman verimli ağaca dönüşür. İşte o hayat ağacının dallarından biriydim ben de. Sulanmaya, güneşin ışıklarıyla aydınlanmaya ve ilgiye ihtiyacım vardı. Büyümüş, yeşermişti ağaç belki de, ama dalların her biri farklıydı. Kimi daha yeşil, kimi sarı, kimi güçlü ve kalın, kimi de zayıftı; ama bütün dallar tek bir ağacın gövdesinde birleşmiş aynı bakımı ve ilgiyi bekliyordular. Zaman mıydı dalların arasındaki farkı büyüten, yoksa dokunan birkaç el, söylenen birkaç güzel söz mü?

Küçücük, ince, zayıf bir daldım kocaman ağacın güçlü dalları arasında. Fark edilmeyi, ben de buradayım, ben de varım ve ben de yapabilirim demeyi bekledim her zaman. Bu ne zaman olacak, nasıl olacak hiçbir zaman bilemedim; ama bir yandan da bekledim. Ailemin örnek çocuğuydum. Öğretmenlerimin ise sessiz, sakın, kendi hâlinde olan, derse katılmaya çekinen, sadece sınavlarda ortalama başarı gösteren ama saygılı, okul kurallarına birebir uyan öğrencisiydim. Tabii ki sizinle karşılaşana kadar sürdü bu özelliğim. Liseye kaydımı çeşitli sebeplerden dolayı geç yapmak zorunda kalmıştım. Okula geldiğim ilk gün herkes sınıfına yerleşmiş ve en son sıra bana kalmıştı. En son sırada ya da en önde oturmanın hiçbir farkı yoktu. İlk birkaç hafta böyle devam etmişti. Sonra sizin dersiniz geldi. Tahtaya ilk konu ile ilgili soru yazmıştınız sonra kim çözecek diye bakarken beni çağırdınız. İlk kez dizlerimin titrediğini ve kalbimin bu kadar hızla

çarptığımı hissettim. Aslında sorunun cevabını bilmeme rağmen sadece çekindiğim için ve acaba yanlış yapar mıyım diye düşünmekten parmağımı kaldırmaya korkuyordum. Tahtaya çıktım, soruyu çözdüm. Sizden o gün bütün hayatımı değiştirecek, beni ben yapan bugününün temeli olan sözü duydum:

-Aferin! Sorunun cevabını biliyorsun neden parmak kaldırmıyorsun? Bundan sonra benim dersim dâhil bütün derslerde arkaya oturmayacaksın. Artık bana yakın ön sırada oturmanı istiyorum, dediniz.

İşte bütün karanlıklar aydınlandı bir anda, bütün kilitli kapılar açıldı ardı ardına, hiç bitmeyecek güneş ışıkları doğdu içime. Bütün hayatım o günden sonra değişti. O günden sonra bütün derslerde en ön sıraya oturdum. Bütün derslerde, bütün öğretmenler tarafından fark edilecek derecede ders başarımlarımı artırmıştı ve arkadaşlarım tarafından da bu fark ediliyordu. Normal bir ders başarısına sahipken bir anda tüm öğretmenlerin örnek gösterdiği, sürekli derse katılan, kendine daha çok güvenen ve kendinden emin bir gence dönmüştüm. Hayatımdaki en iyi şey sizin gibi değerli bir öğretmene rastlamaktı. Hem derslerimde hem de arkadaş ilişkilerimde bana çok yardımcı oldunuz. Doğru yolu siz gösterdiniz. Benimle bir öğretmenden daha fazla ilgilendiniz ve beni ben yaptınız. Bugün bir öğretmensem ve bu satırları yazabiliyorsam bu sizin eseriniz. Hayat yolculuğu inişli ve çıkışlıdır. Ama bana geleceğimdeki tünelin karanlıklardan oluşmadığını tünelin diğer ucundaki ışığı gösterdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az.

Hayatıma girdiğiniz o günden beri hem dersinizin hem de sizin yeriniz ayrı oldu. O günden sonra arka sıra, arka koltuk ve arka olan ne varsa uzak durdum. Arkada olursam eski bana

dönmekten korktum belki de ya da sizi üzecekmış gibi hissettim. Biri bana bunun olacağını söylese inanmazdım, ama şimdi inanamadığım gerçeğin içindeyim. Rol model olarak aldığım biricik öğretmenime, beni ben yapan öğretmenime şimdi bir öğretmen olarak içimi döküyorum. Bu duygunun ve bu sevginin tarifi yok.

Öğretmenlik mesleğinin kutsallığını ve öğretmenliğin sadece ders anlatmak olmadığını sizden öğrendim. O zamanlar henüz evli değildiniz, ama öğretmenliğin aslında annelikle eş olduğunu gösterdiniz. Minicik dünyamda kocaman devdiniz. Minicik yüreğime kocaman sevginizle dokundunuz. Karanlıklar aydınlığa döndü, gökkuşağı ilk kez var olmuştu içimde. “Yapabiliyorum, ben yaparım, ben de varım.” diyebilmişim sonunda. Şimdi her üzüldüğümde, her ümitsizliğe düştüğümde sizin sevginiz, sizin bana olan güveniniz beni ayağa kaldırıyor.

Şimdi size buradan sesleniyorum: Hayatımdaki ışığınızı ve bana verdiğiniz can suyunuz asla bitmeyecek. Şimdi ben de sizin gibi iyi bir öğretmen olarak sizin benim dallarımı yeşerttiğiniz gibi ben de yeni dallar yeşertmeye ve meyveler vermeye başlayacağım. Hayatımda olduğunuz ve güneş ışığınızla içimdeki karlıkları aydınlattığınız için çok teşekkür ederim canım öğretmenim.

Sabiha ÖZKAN

Adana/Ceyhan Sağkaya ÇPAL

Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Öğretmeni

Zümrüt

Yeni mezun olmuş, tayinim çıkmış, ilk görev yerim olan Batman'a büyük bir mutlulukla gidip işimin başına geçmiştim. Henüz yirmi bir yaşın verdiği enerji ile zor şartlar altında da olsa hem yaşayarak hem de meslektaşlarımdan fikirler, öneriler alarak üç yıl boyunca bu şehirde öğrencilerime bilgim ve yaptıklarım dâhilinde bir şeyler kazandırmaya çalışmışım. Tabii ki ben de onlardan çok şey öğrenmişim. Burası benim için büyük tecrübe olmuştu.

Yer değişikliğiyle Adana'ya gelip mesleğimin altıncı yılını çalışıyor olmama rağmen henüz hiç birinci sınıf okutmamışım. Sınıf öğretmeni olarak o yıl bir de birleştirilmiş sınıflı bir köy okuluna atanmışım. Hem müdür yetkili öğretmenlik görevime başlamış hem de iki sınıfı bir arada okutmak üzere kolları sıvamışım. Bir yandan idari işlere bakıyor, diğer yandan okulun eksiklerine yetişmeye çalışıyordum. Bir gün tadilat için elemanlar gelmiş, diğer gün bahçenin bakımı çıkmıştı. Kimi zaman veliler gelip istek ve ihtiyaçlarını anlatıyor, kimi zaman da köylü bir vatandaş gelip kaybettiği diploma örneğini istiyordu. Ben bu işlere yetişmeye çalışırken yetişmem gereken bir de sınıfım ve öğrencilerim vardı. Önceliğim onların eğitim ve öğretimi olmalıydı. Bir yandan ders anlatırken diğer yandan ilk okuma-yazma çalışmalarına devam ediyordum. Birinci sınıf öğrencilerim sayıca çok azdı. Sadece altı kişilerdi. Veli talebi doğrultusunda dört tanesini altmış aylık civarında kaydetmişim. Bu öğrencilerimin okul öncesi eğitimi almadıklarını da hesaba katınca somut işlemler dönemi oldukça zorluyordu bizi.

En küçükleri Meryem'di. Şaşkın, telaşlı ben ona bakardım; o da bana bakardı. Muhammed Efe annesiz yapamaz, kadıncağızı

altı ders bahçede bekletirdi. Hasan; enerjik, olduğu yerde durmaz, kendi ayağına takılıp düşerdi. Bir de Zümrüt vardı. Adı gibi ışıldardı. Çakmak çakmak, kocaman simsiyah gözler... Uzun, siyah, kıvrılmış kirpikler... Kıyafet serbestliği var tabii, her güne bir elbise... Köşeyi dönüp de okulun kapısından girerken gözümde devleşir birden, olur Mihrimah Sultan!

Bu arada sınıf her gün kaynama noktasında. Bir günümüz boş geçmiyor. Okulda çantasını unutanları mı ararsınız arkadaşının ayakkabısını bahçenin dışına fırlatanları mı derste uyuyanları mı yoksa gazete bulup okuyanları mı? Su tabancaları, köpüklü balonlar, zıp zıp toplar... Çatlama noktasına gelen anneler... Verilen ama tutulmayan sözler... Tüm gün istekleri bitmeyen Zümrüt Hanım!

Yine bir kış mevsimi son derse gelmiş, havayı karartmışız. Çocuklar resim yapıyorlar. Ben de bulduğum boşluktan faydalanarak sınıf defterimi sessizden yazıyorum. Arada göz ucuyla bakıyorum, sakınler. Kontrolümün birinde Zümrüt'le göz göze geliyoruz. Kaçış imkânsız. Hemen alıkoyuyor:

-Öğretmenim! Bugün akıllı(!) durdum. Sevdiğim şarkıyı açar mısınız? (Sevdiği şarkı: Murat BOZ Püf de Üfle.)

(Şu defteri bitirseydim.)

-Öğretmenim, açar mısınız?

(Açayım da dinlesin, ben de o arada defteri bitiririm.)

Birkaç denemeye rağmen şarkı açılmadı. Muhtemelen köyde bağlantı sorunlarından kaynaklandı.

-Öğretmenim akıllı durdum değil mi, şarkıyı çalacak mısınız?

Zümrüt ısrar ettikçe elim ayağıma dolandı. Defalarca denememe rağmen bir türlü şarkıyı çalamadım; fakat karşımda sorgulayan iki koca göz bana bakıyordu. Cevap bekliyordu büyük ihtimalle.

(Keşke evvelden şarkıyı telefonuma indirseydim.)

-Zümrüt, bağlantı koptuğu için video açılmıyor maalesef.

Zümrüt:

-Nasıl öğretmenim, ip gibi mi koptu yani?

-...

O zamanlar “Nasıl bir çiledir bu?” diye düşünürken bugün ise bana öğretmenliğin gerçekte ne olduğunu tattıran, en önemli tecrübelerimi edindiğim yılımdı, diye düşünüyorum. Öğretmenlik dâhil birçok şeyi aynı anda yapıp yorulsam dahi gittikçe daha çok çalıştığımı fark ettiğim bir yıldır. Hele Zümrüt ve sınıf arkadaşlarının gelip de okuldaki o ilk yıllarını hiç unutamadıklarını söylediklerinde hissettiğim duyguları anlatamam. Benim için de meslekte ilk yılım gibiydi. Halen aynı okuldaki görevime devam ediyorum. Mezun verdiğim öğrencilerim hâlâ ziyaretime geliyorlar. Hâlâ onlara kitaplar veriyorum. Herhâlde birbirimizden hiç vazgeçmeyeceğiz.

Aylin ATAK
Yüreğir/Alihocalı İlkokulu
Okul Müdürü

Özürsüz Anlar

Kendimi çok çaresiz ve üzücü duruma düşürdüğüm nadir anlarımdan biriydi. Nöbetçi olduğum bir gün sınavtaki öğrencileri dışarı çıkarıyordum. Dersine girmediğim bir sınıftaki öğrencileri dışarı çıkarmak için kızarak:

-Hadi çocuklar her defasında sizi dışarı çıkarmak için kızmam mı gerekiyor, dedim.

Bir öğrenci:

-Ben çıkmayacağım, dedi.

-Nasıl çıkmıyorsun, bana karşı mı geliyorsun? diye sordum.

-Hayır hocam çıkmayacağım, diye ısrar edince ben de o öfkeyle:

-Annen, baban sana nasıl terbiye vermiş! dedim.

Kız çocuğu ağlamaya başladı.

-Ne oldu, neden ağlıyorsun? diye sorunca da:

-Benim annem yok ki! dedi.

Ben o an, yer yarılıysaydı yerin dibine girseydim ve beni kimse görmeseydi diye düşündüm. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez bir hâlde boğazımda bir düğüm sesim titreyerek “Çok özür dilerim, düşünmeden konuştum.” dedim, ama bu sözlerim onun gözyaşlarını dindirmeye yetmedi tabi.

Henüz annesini kaybedeli bir hafta olmuş 11 yaşındaki o küçük kızı nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum. Kendimi nasıl affettireceğimi de.

Ertesi gün halası geldi ve çocuğa yaşattığım bu ızdırabın hesabını sordu haklı olarak. Ben de halasına bir gün önceki mahcubiyetim katlanmış bir şekilde ondan da özür dilemeye ve kendimi nasıl affettireceğimi bilemez bir hâlde konuştum. Halası

benim yaptığım bu çığlığı kendi olgunluğu ile anlamış ve özrümü kabul etmişti. O günden sonra o kız çocuğunu her gördüğümde ona gülerek selam verip hâlini hatrını sordum.

Bu olay benim öğretmenlik hikâyemde harcımanın insan olduğunu her daim hatırlamam gerektiğini gerçek anlamda anlamamı sağlayan, kötü ama gelecekteki Tülin öğretmen için iyi bir anı olarak unutulmaz yerini aldı.

Tülin ÇAY

Yüreğir/Kılıçarslan Ortaokulu

Fen Bilimleri Öğretmeni

İyi ki Erzurum

1994 yılında Erzurum'un Pasinler ilçesi Kevenlik Köyü'nde göreve başladım. İlk görev yerim bana göre çok şirin bir köydü, fakat ailemin kaygıları oldukça fazlaydı. Çünkü hiç bilmediğimiz bir coğrafya, hava şartları ve yaşanan birçok olay onların kaygılanmasını biraz da olsa haklı çıkarıyordu. Ancak arkamda iki kız kardeşim daha vardı ve onların eğitimi devam ediyordu. Köyde yaşayan bazı ailelerin onları rahatlatmasıyla memlekete geri döndüler.

O günü hiç unutmuyorum. Hayat sanırım benim için o an başladı. Orada yaşadığım hiçbir günü unutmuyorum. Çünkü bana kattıkları o kadar fazla ki...

Banyosu, çeşmesi olmayan bir lojman, tezek sobasıyla ısınılan bir sınıf... Tek öğretmen... Her şey sizsiniz: müdür, müdür yardımcısı, öğretmen, hizmetli...

O yıllar Erzurum çok karlı. Köye ulaşmak için sadece Erzurum'a gidip gelen tek bir minibüs var. O da tabii yollar açıksa. Biz köy öğretmenleri ise her ayın on beşini takip eden cuma günleri ilçeye gidip hem maaşımızı alıyor hem de durumdan haberdar olmak için toplantılara katılıyoruz. Benim köyüm ana yola uzak, bu yüzden köye gidebilmem için ana yola gidip oradan Erzurum-Pasinler seferi yapan otobüse binmem gerekiyor. Perşembe günleri okuldan sonra ana yola inmem o kadar imkânsız ki... Fakat benim güzel yürekli öğrencilerimin teklifiyle ben ata binmeyi öğrendim. Kendi atlarıyla bana eşlik edip beni yola kadar bırakmaya başladılar. Sonra, benim boş atı da alıp köye geri dönüyorlardı.

Pazar günü belirlediğimiz saatte tekrar aynı yerde buluşuyor, beraberce köye geri dönüyorduk. Orada üç yıl kaldım. Bu süreçte yaşadığımız her gün bizim için ayrı bir anı, ayrı bir yaşam tecrübesidir. Zor, ama bir o kadar da güzel günlerdi.

Yıllar geçti, bazılarıyla hâlâ görüşüyorum. Biliyorum ki gözlerinde hep ayrı bir yerdeyim.

Varlığınız için teşekkürler.

Nüket ÖZHAN

*Seyhan/Şehit Murat Savaş Kale İlkokulu
Sınıf Öğretmeni*

19 Eylül

2001 yılı, 10 Kasım'ı takip eden günlerden biriydi. İş Bankası'nda bir ATM önünde sıraya girmiştim. En son gelen bendim ve başka gelen olmadığı için bir süre sıramı kaybetme endişem yoktu. Hoş, araya biri kaynak yapsa da derdim değildi. Zaman sorunum yoktu. Hava serindi. Uzun çarşı caddesindeki yaya ve araç trafiği her zamanki gibi yoğundu.

Ben bir yandan çok yavaş ilerleyen sıraya, bir yandan yolun karşısında çınar ağacının altında tezgâhını kurmuş, büyük bir keyifle ve ustalıklı işini yapan ayakkabı boyacısına bakıyordum. Akan trafiğe üstün körü göz atıyor, tekrar sıraya, dönüp ayakkabı boyacısına bakıyordum. Trafikte bir gariplik oldu. Araçlar seyrekleşti. Renault marka, beyaz, düşük model bir araç nerdeyse dura dura ilerliyordu. Arkası araç katarı olmuştu. Sırama baktım, döndüm boyacıya baktım, Renault marka araca baktım. Bir gariplik vardı. Orta yaşlı araç sürücüsü bana bakıyor, yanındaki yaşlıca adama dönüyor, yaşlıca adam arka koltuklara bakıyor, sonra dönüp şoföre, göz ucuyla benden tarafa bakıyordu. Bana bakıldığından emin değildim ama bir gariplik vardı. Gözlerimi Renault marka araçtan, içindeki orta yaşlı ve yaşlıca adamdan ayıramıyordum. 8-10 metre uzaktaydılar. Orta yaşlı şoför, yaşlıca adama bakıyor, yaşlıca adam arka koltuklara bakıyor, sonra da benden tarafa öylesine bakıp orta yaşlı şoföre bakıyor, aralarında konuşuyorlardı. Renault marka araca doğru bir iki adım attım, bana mı bakıyorsunuz anlamında sağ elimin işaret parmağı ile kendimi gösterdim, tepki yoktu. Hâlâ araç çok yavaş ilerliyordu. Arkasındaki araç konvoyu görünmez bir hâl almıştı. Ne gariptir ki kimse bağırıp çağırıyor, korna çalmıyordu. Renault marka araç 3-4 metre önümdeydi. Orta yaşlı ve yaşlıca adam bana mı başkasına mı bakıyor hâlâ belirsizdi.

- Bana mı bakıyorsunuz? dedim, yüksekçe bir sesle.

Duymamış gibiydiler. Hiçbir tepki vermediler. Meraktan patlıyordum. Bir iki adım daha attım. Şoföre çok yakındım.

- Hayırdır? dedim.

Orta yaşlı şoför hiç bir ses çıkarmadan eliyle arka koltukları işaret etti. Arka koltuklara doğru yöneldim, başı çenesi sargılar içinde bir genç gördüm. Araç durmuştu. Trafik durmuştu. Arka kapıyı açtım. Gencin sadece gözleri görünüyordu. Konuşamıyordu. Kekeleyerek “Ho ho hocam...” diyebilirdi.

- Metin'im, sen misin?, dedim.

Kadirli Lisesinden öğrencimdi Metin. Uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Tiyatro oyuncumdum. Yüzü görünmüyordu. Kafası küçüktü. Sesinden tanıdım. Yaşlıca adam, babasıymış. O anlattı. Astsubay Metin, Bingöl kırsalında, arkadaşları ile birlikte teröristlerle çatışmaya girmiş, sekiz arkadaşı mertebesini bulmuş. Havan mermisiyle başının dörtte birini kaybeden Metin'i “Bir umut...” diyerek hastaneye götürmüşler, oradan Ankara GATA'ya kaldırmışlar. Öldürmeyen Allah, öldürmemiş, üç aylık tedavinin ardından yaraları iyileşmiş, düzelmeye başlamış. Konuşabilmesi için en az altı aya daha ihtiyacı varmış. Canım oğlum, Renault marka aracın arka koltukları arasından beni görmüş. Parmağı ile işaret etmiş. Babası ve amcası da şaşkın, Metin'im emrine uymuş.

- Çok şükür, dedim, çok şükür, bunu da atlatırız Metin'im, dedim. Sarıldım Metin'ime, bağıma bastım. Gözlerimden bir iki damla yaş omuzlarına düştü. Telefon numaramı verdim, “Metin'im bir emri olursa haberim olsun.” dedim. Vedalaştık.

Ertesi gün bu olayı minnet duygusunun verdiği büyük sorumlulukla, sevdiklerini, hayallerini bırakarak genç yaşta toprağa düşen şehitlerimize; vatani ve ulusu için aldığı yarayı madalya gibi taşıyan kahraman gazilerimize engin saygı ile, müdürü olduğum Dervişpaşa İlköğretim Okulunda, bahçede sıra olan tüm öğrencilerime anlattım. Biz yaşayalım, hayallerimize koşalım diye şehit olanları, gazilerimizi unutmayalım, dedim. Öğrencilerimden şehitlerimiz ve gazilerimiz için çalışkan olma sözü aldım.

Fehmi HAYTAOĞLU

Adana İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Şube Müdürü

Adnan Baba

25 Mart 1985 tarihinde Sivas'ın Gemerek ilçesinin İnkışla Köyü'nde, İnkışla Ortaokulunda matematik öğretmeni olarak göreve başladım. 9 ay sonra matematik öğretmeni olmayan Keklice Köyü'ne geçici görevle matematik öğretmeni olarak görevlendirildim.

Okulum bir köy okulu olduğundan öğretmen gelmiyordu. Öğrencilerin hepsi öğrenmeye muhtaçtı. Kaliteyi artırmak için başarıyı artırıcı çalışmalar yapmak gerekiyordu. Ben ve diğer öğretmen arkadaşlarım öğrencileri planlı çalışmaya alıştırmak amacıyla tüm okul için çalışma programı hazırladık ve uygulamaya koyduk. Diğer taraftan hafta sonları ücretsiz kurs vermeye başladık. Ayrıca telefon direklerinden potalar ve voleybol sahaları yaparak sportif faaliyetlere başladık. Ders programında sabah kalkıştan akşam yatışa kadar her türlü faaliyet vardı. Programı takip etmek için ev ziyaretlerine de başladık. Bunun için köyün bekçisi ile iş birliği yaparak evleri ziyaret ediyorduk. İlk ziyaretlerimde öğrencilerin hepsini ders çalışırken gördüm. Sonradan öğrendim ki bekçi öğrencilere “Adnan Hoca bugün evleri gezecek, dikkat edin!” diye haber verirmiş. Sonraki zamanlarda, bekçiye aniden haber verip kontrollere başladım.

20 cm karın olduğu soğuk bir kış akşamında yine evleri ziyarete çıktık. Öğrencilerimden birinin evinin kapısını çalıp içeri girdiğimde öğrencimin defter elinde TV izlediğini gördüm. Öğrencim beni görünce şaşırdı ve:

-Hocam, bak ders çalışıyorum, dedi.

-Evladım, sen televizyonlu ders çalışıyorsun. Bunun birini bırakman lazım, dedim.

-Tamam hocam, söz veriyorum bundan sonra düzgün ders çalışacağım, dedi ve ayrıldık.

Çalıştığım tüm köylerde olduğu gibi burada da yukarıda bahsettiğim programı uyguladım; hafta sonları ücretsiz kurslar açarak köydeki başarıyı artırdık ve başarılı da olduk.

Öğretmenlik mesleği fedakârlık işi, gönül işidir. Bu kutsal meslekte başarılı olabilmek için mesleği, insanları ve öğrencileri sevmek gerekir. Ben, öğrencilerimi hep kendi çocuklarım gibi gördüm. Bu sevginin karşılığı olarak onlar da bana hep “Adnan Baba” diye hitap ederlerdi. Çok sevdiğim, aşık olduğum öğretmenlik mesleğimden 12 Mart 2020 tarihinde yaş haddinden Adana Dumlupınar Ortaokulu müdürü iken emekli oldum. Genç kardeşlerime tavsiyem bu işi severek maddiyatı düşünmeden içten gelerek yapmalarıdır.

Adnan ATEŞ
Seyhan/Dumlupınar Ortaokulu

Söylenemeyenler

Öğretmenlik, yüreğini koymaktır. Sevmektir, sevilme-
tir. Çocuklarım dediğin öğrencilerin yüreğine doku-
nabilmektir, iz bırakmaktır.

Savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınan çocukların yaşadığı
kampta görev yapıyorum. Hepsi savaşın izlerini taşıyor yürekle-
rinde, bedenlerinde. Sevdiklerini kaybetmenin ne kadar acı oldu-
ğunu kendilerine bile itiraf edemiyorlar.

Bir gün 8. sınıfların dersindeyim, konuşmayı seven bir sı-
nıf, Ahmet adlı öğrencim ikaz ettiğim hâlde konuşmaya devam
ediyordu. Dikkat çekmeye çalışıyordu ve aslında ne yaptığının
kendi de farkında değildi. Yanıma çağırdım, sınıf pür dikkat bizi
dinliyordu.

-Hadi bize kendinden bahset. Annen baban nerede, kaç ya-
şındasın, kardeşlerin var mı, Suriye'de mi yaşıyorlar yoksa Tür-
kiye'de mi? diye sordum.

Ahmet, annesinin Suriye'de babasının Türkiye'de yaşadığı-
nı söyledi. Sınıf arkadaşları anne ve babasının Suriye'de öldü-
ğünü, Ahmet'in kampta dedesiyle yaşadığını söylediler. Bunları
duyunca üzüldüm ve Ahmet'le daha yakından ilgilendim.

O konuşmamızdan sonra Ahmet çok değişti. Arkadaşlarıyla
iletişimi daha iyi oldu. Beni nerede görse:

-Öğretmen, sen çok iyi, diyor.

İnsan söyleyemediklerinde saklıdır. Yüreğinde fırtınalar
koparken bir tatlı söz yüreğinde güneş açtırır, bahara çevirir ha-
yatını. Öğrencilerinizle konuşmaktan, yüreklerini aydınlatmak-
tan çekinmeyin. Her çocuk aydınlandıkça bizler daha güvenli ve
aydınlık bir geleceğe sahip olacağız.

Fatma AÇIKGÖZ
Sarıçam Konaklama Merkezi
İmam Hatip Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

İntihar

2008 yılı Mart ayının son günü, özel arabamda eşimle havaalanına doğru giderken bir kız öğrencim aradı.

-Hocam çok kötüyüm, dedi.

Arabayı sağa çektim, her zaman güler yüzlü ve coşkulu gördüğüm öğrencime:

-Sen, bilinçli ve duygusal bir öğrencimsin. Senin kötü olduğunu söylemen şaşırtıcı. Neyin var kızım? diye sordum.

-Psikoloji dersinde, eğer bir gün aklınıza intihar düşüncesi girerse hemen beni arayın demiştiniz. İşte arıyorum hocam, dedi.

Ona sakın olmasını söyleyerek kişisel değerini, zeki ve yaratıcı biri olarak topluma verebileceği hizmetleri, benim onunla ilgili beklentilerimi, hayatın coşkusunu, arkadaşları arasında ne kadar çok sevildiğini vs. anlattım.

-Hocam, bütün bunlar beni ikna edebilecek düşünceler değil, hoşça kalın, sizi seviyorum, dedi ve telefonu kapattı.

Dakikalarca aramalarıma yanıt vermedi. Eşimin ciddi bir hastalığı nedeniyle tetkikler için İstanbul'a gitmesi gerekiyordu ve zaten allak bullak olan kafam bir ağır yükün altına daha girmişti. Hemen öğrencimin sınıf arkadaşlarından birini aradım. Sonra bir diğerini... Arkadaşlarıyla kontak kuramadıklarını söylediler hep.

Kalp bu kadar sıkışabilir mi, bir insan bu kadar daralabilir mi? Son aradığım arkadaşından evin adresini vermesini, güvenlik güçlerini arayacağımı söyledim.

-Hocam, yarın 1 Nisan. Arkadaşımız yarına ait ritüeli bu günden gerçekleştirdi. Yani, bu bir 1 Nisan şakası! dedi.

Öğretmenliğimin çok özel derslerinden biriydi!

Durmuş AĞZIKÜÇÜK
Çukurova/Adana Anadolu Lisesi
Felsefe Öğretmeni

Yemin Törenim

7 Kasım 1988 tarihinde Pazartesi günü Samsun-Kavak Yaşar Doğu Lisesinde göreve başladım. O zamanlar öğretmenliğe yeni başlayanlar, ilk öğretmenler gününde yemin ederlerdi. Ben de göreve başlamıştım, ama kalacak ev bulamıyordum. Kiralık çok az sayıda ev vardı ve bekara ev vermiyorlardı. Ev aramanın yorgunluğuna bir de ev bulamama yükü eklenince canım çok sıkılmıştı.

Bu sıkıntılar içindeyken Öğretmenler Günü gelmişti. Vizonte filmindeki sinemayı izleyenler bilir. Oradaki gibi bir yer ama daha dar. Sahneden kapıya doğru açılan V şeklinde bir yerde tören yapılıyor. O zamanın en önemli meselelerinden biri ‘Yılın Öğretmeni’ seçimi idi. Bunu o gün gördüm. Seçimlerin adil olmadığını düşünen grup, salonun arka taraflarında sigaraları yakmışlardı. Ortamı sigara dumanı gibi gergin bir hava bürümüştü. Adeta herkes burnundan soluyordu. Programı danışman öğretmenim sunuyordu. Programın en sonunda stajyer öğretmen olarak benim yeminim vardı. Ben de yemin edince program sona erecekti. Ermesine erecekti, ama salonda fiziki bir çatışma havası da yok değildi.

Neyse o gerginlik içinde sunucu:

-Göreve yeni başlayan öğretmenimiz... diye beni anons etti. Kürsüye çıktım. Protokol nedir daha bilmiyorum. Şöyle konuştum:

-Sayın büyüklerim... Ben 7 Kasım’da göreve başladım. Şu anda öğretmenevinde kalmaktayım. Bekarım diye bana ev vermiyorlar. Siz değerli büyüklerim, eğer bana ev bulursanız yemin edeceğim. Yoksa bir valizim var, onu alıp evime döneceğim.

Bir kahkaha koıtu salondan. Ardından alkışlar... Sigara dumanı, gerginlik bulutları dağılmış; yüzlerdeki gerginlikler de kaybolmuştu. Bana laf atmalar başladı:

-Hocam seni evlendirelim! Hocam seni evlendirelim, nidalarını tebessümle karşılayıp:

-Sayın büyüklerim evlendirin demiyorum, ev istiyorum ev! dedim.

Kaymakam Vekilimiz Ahmet Bey, İlçe Millî Eğitim Müdürümüz İbrahim Bey, Belediye Başkanımız -merhum- Şerif Bey... o zamanlar daha tanımadığım öğretmen abilerim, ablalarını:

-Hocam, seni evlendireceğiz, evlendireceğiz, söz! Sen yeminini et, dediler.

Ettik şükür... Uzun süre ev bulamamıştım, ama o gergin ortamın dağılmasına vesile olduğum için hâlâ içimde bir huzur ve mutluluk vardır. Benim ev meselem, ‘Yılın Öğretmeni’ meselesini unutturmuş, herkesin sevgi bakışları arasında program sona ermişti.

Abdurrahman KÖSE
Seyhan Borsa Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İyi ki Öğretmenim

1994 yılının Eylül ayında Ağrı'nın Patnos ilçesinin Eski-konak köyünde göreve başladım. O dönemlerde o bölge çok karanlık günlerden geçiyordu. Ailemin binbir türlü kaygısına rağmen ben çok hevesli olarak gittim. Sakın yanlış anlamayın benim hevesim hiç kırılmadı o günlerde, aksine mutlu anılarla ayrıldım ilk görev yerimden. Çok güzel insanlarla tanıştım. Yöre halkı o kadar saygılı ve yardımsever davrandı ki aynı sıcaklığı gittiğim başka hiçbir yerde bulamadım desem yalan olmaz.

Dedim ya zor dönemlerdi diye, ben göreve başlamadan önce görev yapacağım köyün okulu yakılmış. Köyün sağlık ocağını okula dönüştürmüşler. Böyle bir ortamda, öğretmenler olarak odalarda ders vermeye çalışıyorduk. Odalar küçük, sınıf mevcudu fazla olunca şartlar çok zorluyordu. Öyle ki tahtaya bir şeyler yazabilmek için en ön sıradaki öğrencileri kaldırmam ve benim de masaya oturmam gerekiyordu.

Karlı, çok soğuk bir günde -sağlık ocağından dönüştürülmüş- okulun bahçesine resmi bir araba yanaştı. O sırada okulda sadece ben ve benim gibi yeni göreve başlayan arkadaşım Alev vardık. Bizde bir telaş bir telaş... Hem yaşımız küçüktü hem daha göreve başlayalı birkaç ay olmuştu. Tek gördüğümüz resmi görevli ilçedeki şube müdürleri ve mutemetti. Neyse, sözü fazla uzatmayayım. Biliyorsunuz biz öğretmenler hele de sınıf öğretmenleri konuşmayı çok severiz. Bakın yine uzattım işte. Tamam hemen toparlıyorum. Arabadan orta yaşlı, takım elbiseli birkaç kişi indi. Biz kendi aramızda bunlar kesin müfettiş, acaba bir ekşiğimiz var mı diye konuşarak kapıya doğru gittik. Hoş geldiniz diyerek kapıyı açtık, içeri girdiler. En öndeki beyefendi bize kendisini tanıttı. İlçe kaymakamı olduğunu duyunca bizdeki heyeca-

nı artık siz düşünün. Ben ve arkadaşım da kendimizi tanıtıp rutin hatır sormalardan sonra adettendir diye düşünüp:

-Sayın kaymakamım çay içer misiniz? diye sordum. Yanlış hatırlamıyorsam adı Abdullah olan Kaymakam Bey:

-Varsa bir çayınız alınız, dedi.

Çayımız var, var da köylülerden birinin gönderdiği sobanın üstünde kaynayan çay. Sadece küçük, o yöreye özgü çay bardaklarımız var. Artık mecburen ikram ettim çayı. İkram ederken de:

-Çok affedersiniz bir çay tabağımız bile yok, dedim.

Kaymakam çayı aldı ve hatırladığımda beni bugün bile mutlu eden şu cümleleri söyledi:

-Arkadaşlar, siz burada bu şartlar altında bu okulu açık tutuyorsunuz. Devletimizi temsil ediyorsunuz. Affetmek ne demek bizler size teşekkür borçluyuz.

O an tüm zorluklar uçtu gitti. Ben ve arkadaşım o kadar mutlu olduk ki...

Aradan bir yıl geçti. Okulumuz tamir edildi. Eksiklerin çoğu tamamlandı. Açılış yapılacak. İlçe milli eğitim müdürü, okul müdürümüzü yanına çağırmış. Okul müdürümüz de bizden üç ay önce göreve başlayan bir arkadaşımız. Açılış törenine vali gelecek. En küçük bir aksilikte ilçenin en ücra köyüne süreceğini söylemiş. Tabii bizi aldı bir telaş. Elimizden geldiğince okulu düzenledik; ama her an bir sürü terslik olabilir. Artık kendi aramızda şakalaşmaya başladık. Sen bu köye gidersin ben bu köye diye ve tabii ki moralimiz çok kötüydü.

Açılış günü geldi çattı. Sabahtan okula askerler geldi. Okulun etrafında kuş uçurtmuyorlardı. Öğlene doğru köy halkı, muhtar da geldi; etraf çok kalabalıktı. Köylüler ve muhtar ile ileti-

şimimiz çok iyiydi, o konuda bir sorunumuz yoktu. Her zaman bize destek oldular, ama her an her şey olabilir. Yanında ilçenin tüm yöneticileri, uzun bir konvoyla vali geldi. Çevre ilçelerden gelen yöneticiler, vali yardımcıları, Garnizon komutanı... Çok kalabalıktı. Vali, aracından indi. İlçe milli eğitim müdürü vali-yi karşıladı ve okula davet etti. Önde vali, arkasında yöneticiler, muhtar ve köyün ileri gelenleri...

Biz, bir kenarda içeri bile giremeden kalakaldık dışarıda. Kısa bir süre sonra içeriden bizi çağırdılar. Vali bizi sormuş, asıl onlarla konuşmam gerekiyor demiş. Biz dizlerimiz titreyerek valinin karşısına geçtik. Kendimizi tanıttık. Vali okulu çok beğendiğini söyledi, arkasından da bir eksiğimizin olup olmadığını, bizim için ne yapabileceğini sordu. Onun bu sıcak yaklaşımı bizi çok mutlu etti. Tekrar kazandığım özgüvenle ben söz alarak:

-Sayın Valim, bizim buradaki en büyük eksiğimiz telefonun olmayışıdır. Eğer telefonumuz olursa kendimizi çok daha güvende hissedeceğiz, dedim. Vali:

-Çok haklısınız, dedi ve il PTT müdürüne dönerek en kısa zamanda okulumuza bir telefon hattının çekilmesini söyledi. O da aynı talimatı ilçe PTT müdürüne ilettili. Bundan sonrası tam Aziz Nesinlik bir hâle geldi. Vali açılışı yaptı ve gitti. İki gün içinde okula telefon kablosu döşendi ve telefon geldi ama o telefon benim tayinim çıktığında hâlâ bağlanmamıştı.

28 yılın ardından diyorum ki: İyi ki öğretmenim!

Rahime ÖZEL

*Seyhan/Şehit Murat Savaş Kale İlkokulu
Sınıf Öğretmeni*

*Bu kitabın basımı için destek veren
Uğur Okulları Adana Kampüsüne
teşekkür ederiz.*

Adana Kampüsü

Yeşiloba Mah. 46278 Sok. No.3 Seyhan/ADANA
Tel: 0.322 271 07 07 Faks: 0.322 271 08 08

Bu kitapta Adana'da görev yapan ve “paylaşma” çağrımıza olumlu yanıt veren öğretmenlerimizden derlenen anıları topladık.

Öğretmenlerimiz; mesleklerine dair bilgi, tecrübe, gözlem ve yaşantı birikimlerinden kendilerinde iz bırakan kesitleri, yıllar yılı içlerinde taşıdıklarını bırakmadılar belleklerinin insafına, içtenlikle döktüler satırlara ve paylaştılar biz okurlarıyla.

Yazarak yalnızca kendi yaşanmışlıklarını tarihe not düşmediler, toplumun yazma kültürüne de katkıda bulundular. Her birine ayrı ayrı ve içtenlikle teşekkür ediyoruz.

Ne mutlu gök kubbede bir hoş seda bırakanlara!

